JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

BOYUT

JAZZ

TEMMUZ-AĞUSTOS-EYLÜL 2014 / 03 • 106422 • YIL 19 • SAYI 75 • 10 TL

21. İstanbul Jazz Festivali
Buika & Pink Martini
Meltem Ege
Batuhan Şallıel
Ron Carter
Marcin Masecki
Dhafer Youssef

Danilo Perez

IKEDA - 9TS

SME - M 10

GRAHAM ENGINEERING
Phantom Supreme II

audioavm.com

OYAIDE
P - 046e

MATRIX X - SABRE DAC

"Müzik severlerin buluştuğu adres"

HiFiMAN · ACOUSTIC REVIVE · ADL ALPHA DESIGN LABS · HRT · oyaide · ZYX · Miyajima laboratory · SOTA · SOM Ultimate High Performance Audio · STAX

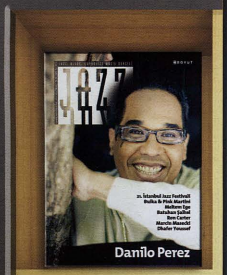

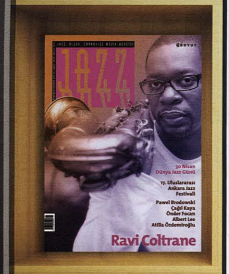

Jazz Dergisi iPad'te

Available on the App Store

N A R D I S

Merhabalar,

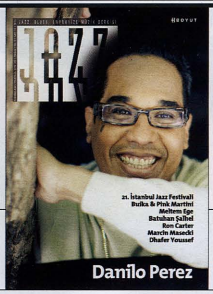

Sayı: 75
Temmuz-Ağustos-Eylül 2014

İstanbul Jazz Festivali için geriye sayımın başladığı şu günlerde, açık hava müzik etkinlikleri olanca hızıyla devam ediyor. Tüm bunlardan haberdar olmak için genelinde medya kaynaklarınız nereler, nasıl takip ediyorsunuz bilemiyorum ama Jazz Dergisi hala hem kağıt olarak hem de dijital ortamında yaşamını sürdürüyor. Eskiden tüm gazetelerin "caz özel" sayısı verdiği günleri sanıyorum geride bıraktık. Onun için üzerimize düşen görevin bilincinde sizlere oldukça doyurucu bir sayı hazırlamaya çalıştık.

Genel bir festival konserleri girizgahından sonra, bizim için önce çıkan konserler için daha geniş tanıtımlar yaptık. Konser izlenimleri ve yapabilirsek röportajları önümüzdeki sayılarda okuyacaksınız. Kapak konumuz da olan **Danilo Perez** ile yazarımız Can Ergelmiş sizler için konuştu. **Mehliana** ve **Cecil Mc Lorin Salvant** tanıtım yazılarını Elif Seven yazdı. Eray Aytimur ise **European Jazz** konserlerini değerlendirdi.

İstanbul Jazz Festivali devam ederken bir başka festival daha devreye giriyor bu yıl, **Ramazanda Jazz**. **Nardis Jazz Club** Temmuz boyunca açık. Festivalde sahne bulamayanlar Nardis'teler.

Bu sayıda oldukça geniş yer alan bir diğer köşemiz, röportajlar. **Dhaffer Youssef**, Şenay Lambaoğlu, **Erkan Oğur**, İlkin Deniz yeni albümleri Dokunmak, **Meltem Ege,** Emin Fındıkoğlu, **Flapper Swing Band**, Gizay Odabaşı, **Batu Şallıel**, Ron Carter, **Marcin Masecki**, Halim Yazıcı, **Yaman Akdoğan**, Ömür Göksel, **Ayhan Öztoplu,** ve **Rafal Olbinski** bu sayımızdaki röportajlarımızın başlıkları.

İzmir Caz Derneği, Marinada Jazz Rüzgarı, Hülya Tunçağ'ın kaleminden **Jazz ve Politika**, Kuşadası jazz haberleri, **Bob Dylan** konseri ve Afrika **St. Louis Jazz Festivali**, İsveç, Avusturya'dan haberler, kaybettiğimiz jazz dünyasının isimlerinden yazılar bu sayımızı dolu dolu yaptı. Epeydir kendi kitabını baskıya hazırlayan **Orhan Kahyaoğlu** bu sayıda Criss Cross etiketi albümleriyle yeniden aramıza katıldı.

Oktay Aldoğan, **Horace Silver**, Joe Wilder, **Wayne Henderson** bu ara kaybettiğimiz, veda yazılarıyla yer alan jazz dünyasının isimleri.

Bu sayımızda pek çok albüm yok, yaz dönemi nedeniyle. Körlemede **Murat Beşer** var.

Güzel bir yaz ve iyi konserler dileklerimizle...

Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

YAYIN

Genel Yönetmen ve Sorumlu Müdür
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

Tasarım
Hazan KOLTUK, Erdem AKSOY, Berkant AŞIK

Bilge Himam, Can Ergelmiş, Can Karakuş, Ceren Dulgar, Dilek Himam Er, Devrim Dikkaya, Elif Seven Ispartalı, Emin Fındıkoğlu, Emre Adam, Ezgi Ayça Kızıldere, Fusun Levet, Hacer Kalay, İsben Önen, Kaan Çağlayangöl, Leyla D. Gücük, Nevin Filiz, Özan Musluoğlu, Özgen Özman, Serdar Sırtanadolu, Seval Deniz Karahalilioğlu, Sezgi Olgaç, Sevi Yüzbaşıoğlu, Sinan Nergis, Ülkem Özsezen.

YÖNETİM

Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Genel Müdür Yardımcıları

Matbaa Müdürü
Memduh ARSLAN

Müessese Müdürü
Ejvet OKTAY

Reklam Grup Yönetmeni
Aslı BALIMTAŞ

Reklam Müdürü
Serap YALÇIN

Abonelik ve Dağıtım: Cansu ÇELİK
cansu.celik@boyut.com.tr

www.boyutstore.com

Yönetim
Boyut Yayın Grubu
Koza Plaza A26 Tekstilkent 34235
Esenler / İSTANBUL

Baskı
Boyut Matbaacılık A.Ş.
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde
No: 115 34204
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: +90 212 413 33 33
info@boyut.com.tr

Available on the App Store

ISSN 1300-8846

Her türlü yayın hakkı, Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Boyut Yayın Gurubu'na aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

BOYUT

© 2014 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

Buika
Cemal Reşit Rey Konser Salonu 2014

Seda Özgüven Erdoğan

içindekiler

1 NARDIS

6 RIFFS

- ÇOK SATANLAR, *Zuhal Focan*
- BUCK CLAYTON & DON BYAS, *Serdar Sırtanadolu*
- JAZZ TARİHİNDEKİ KADINLAR, *Leyla D. Gücük*
- JAZZ, SİNEMA; *Elif Seven Ispartalı*
- JAZZ VE MODA, *Dilek Himam Er*
- ESKİMEYEN ESKİLER, *Emre Adam*
- YENİ LP'S, *Niv Asa*

28 ŞU JAZZ DEDİKLERİ

- *Ali Sönmez*

30 NELER OLACAK

- 21. İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ, *Zuhal Focan*
- DANILO PEREZ, *Can Ergelmiş*
- MEHLIANA, *Elif Seven*
- CECIL MC LORIN, *Elif Seven*
- EUROPEAN JAZZ CLUB, *Eray Aytimur*
- LEO TARDEN, *Hacer Kalay*
- 24. AKBANK JAZZ FESTİVALİ, *Hacer Kalay*
- RAMAZANDA JAZZ, *Zuhal Focan*
- AKASYA AVM, *Arzu Mildan*
- BUIKA & PINK MARTINI *Sinan Nergis*
- NARDIS JAZZ CLUB, *Zuhal Focan*
- NEIL YOUNG, *Zuhal Focan*

51 RÖPS

- DJAFFER YOUSSEF, *Yaprak Melike Uyar*
- SENAY LAMBAOĞLU, *Tunçel Gülsoy*
- DOKUNMAK, *Ezgi Ayça Kızıldere*
- MELTEM EGE, *Ezgi Ayça Kızıldere*
- EMİN FINDIKOĞLU, *Kaan Çağlayangöl*
- FLAPPER SWING BAND, *Can Karakuş*
- GİZAY ODABAŞI, *Bilge Himam*
- BATUHAN SALLIEL, *Tunçel Gülsoy*
- RON CARTER, *Ozan Musluoğlu*
- MARCIN MASECKI, *Sevi Yüzbaşıoğlu*
- HALİM YAZICI, *Kaan Çağlayangöl*
- YAMAN AKDOĞAN, *Kaan Çağlayangöl*
- ÖMÜR GÖKSEL, *Kaan Çağlayangöl*
- RAFAL OLBİNSKİ, *Seval Deniz Karahaliloğlu*

81 NELER OLDU

- İZMİR JAZZ DERNEĞİ, *Devrim Dikkaya*
- ÇEŞME MARİNA'DA JAZZ RÜZGARI
- GÜNÜMÜZDE JAZZ, *Hülya Tunçağ*
- PARİS HABERLERİ, *Füsun Levet*
- BON DYLAN, *Sezgi Olgaç*
- ST. LOUIS JAZZ FESTİVALİ, *Zuhal Focan*
- MERT ÖZCAN, *Zuhal Focan*
- NICA, *Isben Önen*
- PIXEL, *Tayfun Avdan*
- OKTAY ALDOĞAN, *Kaan Çağlayangöl*
- HORACE SILVER, *Viktor Bensusan*
- JOE WILDER, *Viktor Bensusan*
- WAYNE HENDERSON, *Viktor Bensusan*
- HERB JEFFRIES, *Emin Fındıkoğlu*

100 FİRMALAR – SOUNDLAR

- CRISS CROSS, *Orhan Kahyaoğlu*

105 HI – FI

- EXTREME AUDIO, *Ahu Ünalp*

108 CD VİTRİNİ

Çağıl Kaya (Bir Parça Ay Bir Parça Kuş), İlhan Erşahin (The Other Side), Mete Ege (London Blues), Hiromi (Alive), Jacques Loussier (Beyond Bach, other Composers I Adore), Jacques Loussier (My Personel Favorites; The Jacques Loussier Trio Plays Bach), Harvey Mason (Chameleon), Jackiem Joyner (Evolve), Jonathan Butler (Living My Dream), Rick Braun (Can You Feel It), Zack Brock (Purple Sounds), Donald Edwards (Evolution of an Influenced Mind), Seamus Blake & Chris Cheek (Reeds Ramble), Dee Daniels (State of the Art), Misha Tsiganov (The Artistry of the Standard), Gordon Goodwin's (Big Band Phat / Life in the Bubble), Mindi Abair (Wild Heart), Hiromi (Live in Tokyo), Nils Petter Molvear (Switch), Cesaria Evora (Mae Carinhosa), Ima (Precious).

111 KLİNİK

CHARLIE CHRISTIAN, *Cem Tuncer*

113 KÖRLEME

MURAT BEŞER, *Ülkem Özsezen*

114 BULMACA

Ülkem Özsezen

114 CAZGIR

Özgen Özman

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Baskısı bitmiş, limited edition koleksiyon plaklar...

Chet Baker
Sings And Strings

Charles Mingus
Tijuana Moods

Diana Krall
Doing All Right

Decca Sound
The Analogue

John Coltrane
Ole

Maria Callas
La Traviata

Çok Satanlar

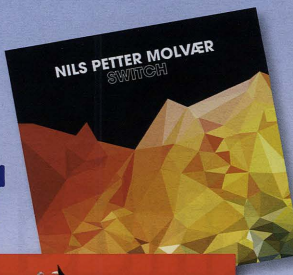

Lale Plak

Galip Dede Caddesi No:1 Tünel, Beyoğlu 34430 Istanbul
(0212) 2937739
info@laleplak.com

Brad Mehldau & Mark Guiliana - Mehliana
Lars Danielsson/Leszek Mozdzer/Zohar Fresco - Polska
Trilok Gurtu - Spellbound
Brian Blade & The Fellowship Band - Landmärks
Takuya Kuroda - Rising Sun
Sonny Rollins - Road Shows, Vol.3
Bad Plus - Rite of spring
Nils Petter Molvaer - Switch
Adam Baldych/Yaron Herman - The New Tradition
Chick Corea - Solo Piano: Portraits

Yerli
Maffy Falay - Sevda
Şenay Lambaoğlu - Zarf Tümleci
Çağıl Kaya - Bir Parça Ay Biraz Kuş
Esra Dalfidan's Fidan - Counter Point
İlhan Erşahin - Wonderland

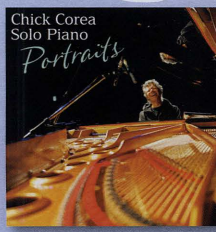

FESTİVAL SPONSORU

Garanti

caz yeşili

CAZ, GARANTİ'YLE YEŞERİYOR.

21. İSTANBUL CAZ FESTİVALİ

1-16 TEMMUZ

İKSV CAZ

Konserler cebinde!

KONSERVE

Download on the App Store

Google play

audioavm.com

Pikaplar, plaklar,
aksesuarlar,
en yeni albümler
ve daha fazlası...

Queen
Rock You From Rio Live!

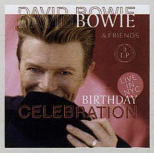

David Bowie & Friends
Birthday Celebration
Live NYC

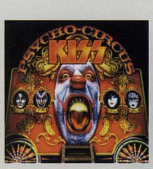

Kiss
Psycho Circus

Soundtrack
The Big Lebowski

Dave Brubeck Quartet
NDR 60 Years Jazz Edition

Pink Martini
Get Happy

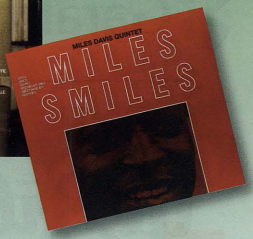

Hamdi Ünlü
Fil Elektronik Ltd. Şti

1391 Sokak No.6 Alsancak 35220 Izmir / Turkey
Tel: +90 (232) 464 9279 | Faks : +90 (232) 422 2796
hamdi@filelektronik.com
www.filelektronik.com

Miles Davis Quintet "Miles Smiles"
Ella Fitzgerald Sings The George And Ira Gershwin Song Book
Horace Silver "Song For My Father"
Herbie Hancock "The Imagine Project"
Roy Haynes Quartet "Out Of The Afternoon"
Enrico Pieranunzi-Marc Johnson-Joey Baron "Deep Down"
John Coltrane "Dakar"
Sonny Rollins "Plus 4"
Sonny Rollins A Night At The "Village Vanguard" Blue Note 1581
Ella Fitzgerald Jerome Kern Song Book

Yerli
Ferit Odman "Autumn In New York"
Çağıl Kaya "Bir Parça Ay Biraz Kuş"
Mustafa Dönmez "Kısa Öyküler"
Serdar Barçın "Barbun"
Timuçin Şahin "Bafa"

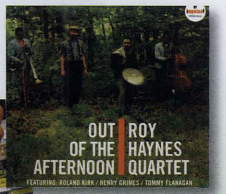

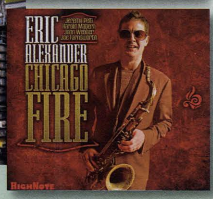

Shades Ankara

Tunalı Hilmi Cad. No:95 D:37 Kavaklıdere/Ankara
(0312) 426 5900
shadesrecordsankara@yahoo.com

Scott Hamilton - Live At Smalls
Phronesis – Life To Everything
Eric Alexander – Chicago Fire
Omar Avital – New Song
Brian Blade Fellowship - Landmarks
Edward Simon – Venezuelan Suite
Jeremy Pelt – Face Forward
J.D. Allen - Bloom
Sonny Rollins – Roadshow Vol. 3
Takuya Kuroda – Rising Son

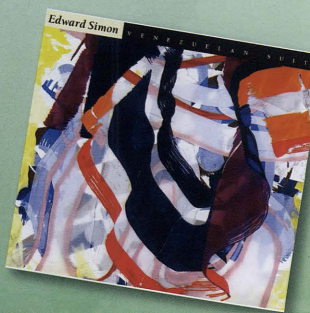

HUGH LAURIE, COPPER BOTTOM BAND İLE İSTANBUL CAZ FESTİVALİ'NDE!

Akasya ♥ Caz

İKSV CAZ 2014 GÖSTERİ SPONSORU

akasya acibadem

www.ak-asya.com.tr /akasyaacibadem /akasyaacibadem /akasyaacibadem

audioavm.com

Türkiyenin aynı gün stoktan kargo hizmeti ile koleksiyonerlerin ve müzikseverlerin buluşma adresi

Çok satanlar

Opus 3A

Pürtelaş Hasan Efendi Mh. Cihangir Caddesi No:3, 34433 İstanbul
(0212) 251 8405
www.opus3a.com

Katie Melua - Ketevan
Irina Bjorklund - La Vie Est Une Fete
Trilok Gurtu - Spellbound
Armen Donelian - Sayat Nova
Steve Cardenas - Melody In A Dream
Romero Lubambo - So - Brazilian Essence
Ed Simon - Venezuelan Suite
Gretchen Parlato - Live In NYC
Diego Barber - Tales
Carolina Calvache - Sotareno

Yerli
Çağıl Kaya - Bir Parça Ay Biraz Kuş
Timuçin Şahin - Inherence
İlhan Erşahin - The Other Side
Korhan Futacı Ve Kara Orkestrası Pavurya - Esra Dalfidan Counterpoint

En sevdiğiniz yazarlar dijital ortamda.

Bugüne kadar 4.000'i aşkın kitap yayımlayan
Yapı Kredi Yayınları'nın birçok seçkin eseri şimdi e-kitap formatında...
Yerli ve yabancı yazarlara ait e-kitaplara, dr.com.tr'den ve idefix.com'dan ulaşabilirsiniz.

ykykultur.com.tr
YapiKrediKulturSanatYayincilik YKYHaber

YapıKredi 70.yıl

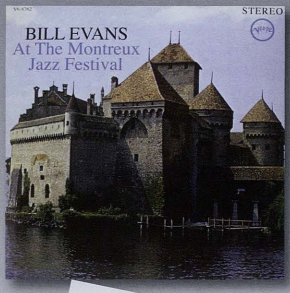

audioavm.com

Dr. Şevket Bey Sokak Tellioğlu Apartmanı
No7/7 Şişli İstanbul
Tel 0 212 360 1585
Email info@audioavm.com

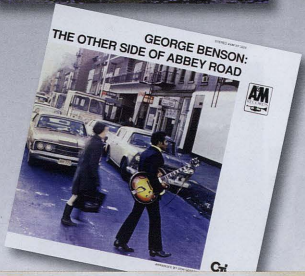

Bill Evans and Jim Hall – Undercurrent (Pure Pleasure 180Gr)
Chet Baker with Bradley Young Trio – Chet In Chicago (Enja)
George Benson - The Other Side Of Abbey Road 180Gr. (AM Records)
Dave Brubeck Quartet - NDR 60 Years Jazz Edition 1958 Hanover (Naïve)
Miles Davis Quintet - Miles Smiles 180Gr. (Columbia Records)
Ella Fitzgerald - Clap Hands,Here Comes Charlie 180Gr. (Verve Records / Speakers Corner)
Stan Getz With Laurindo Almedia 180Gr. (Verve Records / Speakers Corner)
John Coltrane - Ole 180Gr. (Music On Vinyl)
Wayne Shorter - Speak No Evil (Blue Note)
Benny Goodman Featuring Anita O'Day (2LP) October 180 Gr. 15,1959 (Jazz Haus Musik)

Zihni Müzik

Mühürdar Caddesi, Akmar Pasajı No:70 D:13 Koşuyolu/Istanbul - (0216) 349 2268 – www.zihni.com

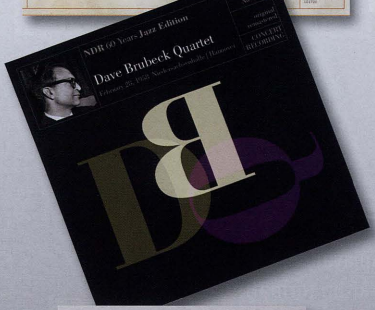

Cecile Mclorin Salvant - Woman Child
Esbjorn Svensson Trio - Live İn Hamburg
Youn Sun Nah - Lento
Miles Davis - Kind Of Blue
Dave Brubeck - Time Out
Gregory Porter - Liquid Spirit
Patricia Barber - Smash
Charles Lloyd & Jason Moran - Hagar's Song
Lars Danielsson & Leszek Mozdzer - Pasodoble
Patricia Barber - Cafe Blue

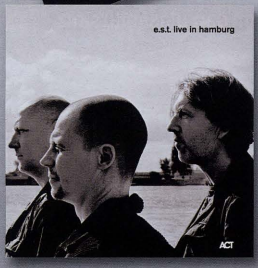

Yerli
Başak Yavuz - Things
Asena Akan - İstanbulun İzleri
Çağıl Kaya - Bir Parça Ay Biraz Kuş
Dilek Sert Erdoğan - Moments
Timuçin Şahin Quintet - Inherence

Çok Satanlar

...ON VINYL

NEW YORK REFLECTIONS
Enrico Pieranunzi
Steve Swallow - Paul Motian

BIRTH AND REBIRTH
Max Roach - Anthony Braxton

OLD AND NEW DREAMS
Don Cherry - Dewey Redman
Charlie Haden - Eddie Blackwell

ETUDES
Charlie Haden - Paul Motian
feat. Geri Allen

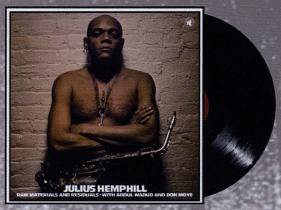

RAW MATERIALS AND RESIDUALS
Julius Hemphill - Abdul Wadud
Don Moye

BLACK PALADINS
Joseph Jarman - Don Moye
Johnny Dyani

FLUTTER BY BUTTERFLY
Kenny Wheeler - Stan Sulzmann
John Taylor - Dave Holland
Billy Elgart

DEEP DOWN
Enrico Pieranunzi
Marc Johnson - Joey Baron

ONE TIME OUT
Paul Motian - Bill Frisell
Joe Lovano

CHANGE OF SEASON
Misha Mengelberg - Steve Lacy
George Lewis - Arjen Gorter
Han Bennink

MING
David Murray - Henry Threadgill
Olu Dara - Lawrence "Butch" Morris
George Lewis - Anthony Davis
Wilbur Morris - Steve McCall

EQUINOX MUSIC & ENTERTAINMENT

A GREAT TEAM MAKING GREAT JAZZ.
www.CamJazz.com

THE BLACK SAINT AND SOUL NOTE ALBUMS ARE REMASTERED AND INCLUDE A BONUS CD.

Distributed by Equinox Music & Entertainment
Ortabahçe Caddesi, Şair Leyla Sok., Mizan Apt. 13/1
Beşiktaş 34353 Istanbul, TURKEY – www.equinox-music.com
T. +90 212 327 24 45 / 46 F. +90 212 227 48 98

Serdar Sırtanadolu
serdar1@me.com

Ara Sıcaklar

Buck Clayton & Don Byas

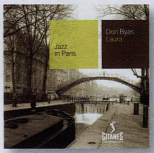

Yıl 1949, Paris. Amerikalı özgün tenor saksofoncu Don Byas aranılan bir müzisyen olmakla birlikte renkli kişiliğiyle de Fransa'da her sahneye çıktığı şehirde isminden söz ettiren bir sanatçıdır. Saint-Germain-de-Prés, Riviera, Saint -Tropez... Artık herkes tarafından tanındığı yerlerdir. Müzisyenlik dışındaki enteresan hobileri; sualtında zıpkınla balık avlama, usta bilardo oyunculuğu ve Cajun/Creole mutfağındaki yetenekleri de geniş çevre edinmesine yardımcı olur.

Sonbahar gelir. Meşhur trompetçi Buck Clayton orkestrasına Fransa'da bir hayli popüler olduğunu bildiği Byas'ı özellikle alır ve Fransa turnesine çıkarlar. Yine Paris'te sahne alırlarken tanınmış lokal müzisyelerle de çalma fırsatı bulurlar. Bunların en önde gelenlerinden biri yetenekli piyanist André "Pepe" Persiany'dir.

Persiany, Amerikalı müzisyenlere hayranlığı yanında onları çok da eğlenceli bulur. Yeni dostlarıyla daha kaynaşmak ve misafirperverliğini sergilemek istercesine bir gün bir yemek daveti vermeye karar verir, ve bütün grubu annesinin şehrin merkezinde yaşadığı apartman dairesine davet eder. Buck Clayton anlatıyor:

"André bizi annesinin evine yemeğe davet edince bu çok hoşumuza gitti. Bütün grubu alıp bir lokantaya götürmek yerine, bu daha samimi ve sıcak ortamı tercih etmesi hepimizi etkiledi. Annesi, Madam Persiany, yarı İtalyan-yarı Fransız bir hanımefendi ve derin İtalyan mutfağı bilgisi olan bir aşçıydı.

Bütün grup Madam Persiany'nin evinde toplandık. Andre zengin plak koleksiyonunu bizlere tahsis etti... Bizim orada olduğumuzu duyan Parizyen müzisyenler de geldiler. Harika müzikler dinleniyor, hikayeler anlatılıyor, turnede başımızdan geçen olaylar falan zaten bir hayli matrak... Don (Byas) her zamanki gibi kontrolden çıkmış, ortalığı kırıp geçiriyor güldürmekten. Herkes çok iyi vakit geçiriyor. Bütün bunlar olurken de Madam mutfakta harikalar yaratıyor! İtalyan mutfağını sanki konuşturuyor! Hepimiz bu mükemmel lezzetlere dayanamayarak patlarcasına yiyoruz.
Yemeğin sonuna doğru bizim Bish'e (Chicago'lu Swing davulcusu, Wallace Bishop) doğru yaklaştım:

– "Hey Bish... Yahu üstad, baksana Madam burada bu kadar uğraşmış. Hepimizi doyurmak için seferber oldu kadıncağız. Biz de küçük birşey yapsak sanki? Minnettarlığımızı göstermek için. Ne dersin?"

Bish her zamanki bilge duruşuyla hemen bir çare bulur:

– "Süper olur dostum, iyi akıl ettin. Bunlar mütevazı insanlar, bence güzel görünen, taze, hoş kokulu bir buket çiçek takdim edersek çok yerinde olur."

Bunu duyduktan hemen sonra kimse farketmeden evden çıkıp sokağa indim. Şansıma yakında bir çiçekçi dükkanı buldum ve en güzel güllerden bir buket yaptırdım. Kimseye belli etmeden geri döndüm ve (Fransızca konuştuğunu bildiğimden) hemen Don'un yanına yanaştım:

– "Don, bak bu çiçekleri yaptırdım Madam için. Bunları biraz sonra bir merasim gibi takdim etmek istiyorum ama verirken düzgün ve kısa bir konuşma yapmak isterim, ancak, biliyorsun bende Fransızca yok. Bana bir omuz verirsen, bir-iki Fransızca minnetarlik cümlesi yazar mıyız?"

Don olayı hemen kavrar. Sağolsun, hiç tereddüt etmeden:

– "Başkan, tabii ki. Gel şu arka odada birşeyler yazalım. Sana da öğreteyim nasıl okunacağını. Bu iş tamamdır."

Arka odaya çekildik usulca. Don hemen bir kağıda birşeyler yazdı Fransızca, telaffuzlarını da benim dilime uygun heceleyerek. Bir-iki pratik yaptık, oldu gibi. Bana 4-5 dakika öğrettikten sonra odadan çıktı ve ben yalnız başıma biraz daha çalıştım düzgün telaffuz edebilmek için. Çok fazla zaman kaybetmeden odadan çıktım ve salonun ortasında elimde gül buketiyle konuşmayı yapmak için duruşumu ayarladım ve başladım Fransızca okumaya:

– "Madam Persiany, bizi bugün evinizde ağırladınız. Çok güzel yemekler yaptınız. Dünyanın öteki ucundan buraya geldik, siz ve oğlunuz Andre sayesinde yeni dostluklar kurduk..."

...Bu sırada tabii ki Madam Parsiany'nin bu sözler karşısındaki memnuniyetini farkediyorum. Gülümsüyor, gözleri ışıl ışıl oluyor. Ve konuşmama bir-iki cümle daha ekleyerek bitirmek istiyorum.

Ancak, ne olursa oluyor, bir anda ortamın havası değişiyor. Son iki cümleyi de okuduktan sonra aniden salonda bir sessizlik. Hava buz kesiyor. Madam'ın yüzü mahkeme duvarı gibi. Burnundan bir solumayla hızlıca mutfağa geçiyor. Özellikle salondaki fransızlar bana garip bakmaya başlıyorlar. Kimsenin ağzını bıçak açmıyor. Bir halt ettiğimi anlıyorum. Hemen Don'a bakıyorum, ne göreyim!? Adi herif, gülme krizine girmiş! O anda anladım bana oyun oynadığını namussuzun!

...hemen André yanıma geldi:

– "Buck, hiç üzülme dostum. Ne olduğunu biz gayet net anladık. Söylediğinin manasını bilmiyordun, farkındayız."

...çok utanıyorum, yerin dibine geçtim resmen. Ama Byas gülmekten geberiyor! Ortamı bu kadar bozacak ne dediğimi de hala bilmiyorum. Sahtekar Byas! O da söylemiyor!! Zaten rezil olmuşum! Ve birkaç dakika sonra, sonunda bana tercüme ediyorlar gerçekte ne söylediğimi:

– "Madam Persiany; bu güzel çiçekleri bütün arkadaşlarım adına size minnet duygularımızla takdim ediyorum. Umuyoruz ki, AHIR gibi kokan eviniz güzel kokacaktır bundan sonra."

Turkcell Platinum uygulamasıyla ayrıcalıklarınız parmaklarınızın ucunda!

Ücretsiz havalimanı transferi akıllı telefonunuzda.

Müşteri hizmetlerine ulaşım elinizin altında.

Size özel hediyeler ve davetiyeler.

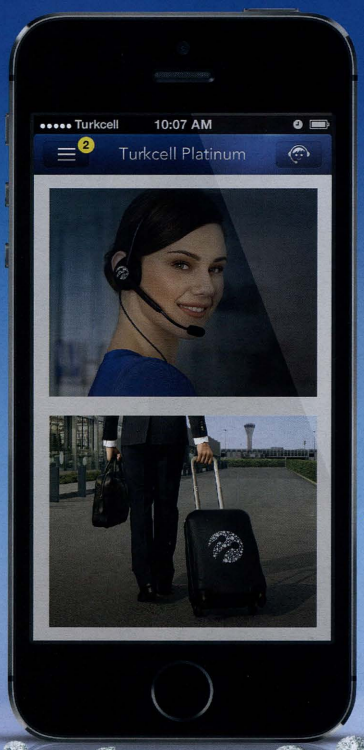

Online işlemler tek dokunuşla karşınızda.

Platinum Hizmet Ekibi istediğiniz an kapınızda.

Çok daha fazlası Turkcell Platinum uygulamasında.

Download on the App Store

Google play

turkcell.com.tr/platinum | 0532 757 1 532

TURKCELL PLATINUM

Turkcell Platinum uygulamasını, iOS ve Android tabanlı cihaz kullanan tüm kullanıcılar yükleyebilir. Uygulama içerisindeki ayrıcalıklardan Turkcell Platinum müşterileri yararlanabilir. Yararlanma kriterleri ve detaylı bilgi için: www.turkcell.com.tr/platinum

Leyla D. Gücük
jazzcaffee@gmail.com

Jazz Tarihindeki Kadın Sanatçılar - XXI

Sandhya Sanjana

Sandhya Sanjana Hint klasik vokal tarzınıjazz ve dünya müziğine entegre eden Hint asıllı bir şarkıcıdır.

Küçük yaşlarda annesinden şarkı söylemeyi öğrenmiş, sonra amcası ve teyzesinin yanına giderek onlar tarafından büyütülmüştür. Geleneksel Hint müziklerini söyleyerek küçük yaşta sahne ile amcası tarafından tanıştırılmıştır.

Sandhya, klasik eğitimini Hindistan'da çeşitli gurulardan aldı. Sonraları jazz ve dünya müziğini keşfederek tüm bu tarzları klasik Hint vokal üslubuyla birleştirdi.jazz ve rock gruplarından etkilendi. Miles Davis ve John Coltrane'ı dinledikten sonra bu etki daha da artarak Hindistan'da Hint müziği ile jazz'ı harmanlayarak jazz kulüplerinde performans göstermiş ve Divya grubuyla turnelere çıkmıştır.

Avrupa'ya taşındıktan sonra, çalışmalarına tek başına devam etti. Müziğini bir çok tarzı kapsayan bir biçimde oluşturdu, kaydetti ve bu yönde performanslar sergiledi. Amsterdam ve Londra'da çok sayıda müzik grubunun üyesi olarak sahne aldı. Son yıllardaysa, tüm dünyayı kapsayacak turnelerde yer aldı.

Sandhja'nın en büyük keyfi, dünyanın her yerinden kendi vokal tarzını modern müziklerle, dansla,jazz ve fusion'la kombinleyen, birbirini etkileyen müzisyenlerle işbirliği etmek. Sandhja bunu, Hint müziğinin sayısız formda yaygınlaşmasını sağlayarak dinleyicilere aktarmak için, dünya müziği ekseninde gerçek bir meydan okuma olarak görmektedir. Sandhja, solo albümü Random Access Memory'i dünya genelinde beğendiği on dört müzisyeni bu çalışmaya davet ederek gerçekleştirdi.

www.sandhyasanjana.com

Sascha Ley

1967 yılında Saarbrücken'de doğmuş, Alman-Lüksemburg'lu şarkıcı, oyuncu, besteci ve söz yazarıdır.

Şarkıcılık eğitimini Amsterdam, Luxemburg, Saarbucken ve Mümbai Hindistan'da yapmıştır.

Özellikle yayınladığı Travelling Light adlı ilk albümüyle Lüksemburg'ta oldukça öne çıkmış bir jazz'cı. Ayrıca hem oyunculuk hem de müzik projeleriyle aldığı ödüllerle de adından sıkça söz ettiren bir isim.

Artistik kariyerine oyunculuk -eğitim açısından da- odaklı başlamış; ama vokal tarzını oluşturarak kendi albümlerini, rol ağırlıklı projeleriyle paralel bir biçimde gerçekleştirerek ilk aşkı olan müziğe de çok geçmeden dönüş yapmıştır. Bu ikisinin bileşimi sanatsal kişiliğini ve bireyselliğini netleştirmesine ve güçlendirmesine yardımcı olmuştur. Müziğe daha yoğunlaşmış olmasına rağmen zaman ve kalite anlamında dengeyi korumaya çalıştığını da bir röportajinda belirtiyor.

Film müziği yapmak ile bestecilik arasındaki farkı ise şöyle açıklıyor;
'Film müziği yazarken, hikayenin dramaturjisini vurgulamak için müzikal olarak senaryoyu destekliyorsunuz. Klasik olarak, her ana karakter belirgin bir özelliğini, hikayenin dramatik noktasıyla ilişkisini ya da sadece tipik ruh halini anlatan kendine ait ve özgün 'melodi'yi payına alır. Hikayenin atmosferinin ve ambiyansının farklı melodilerle yakalanması gerektiği gibi hikayenin yapısına rehberlik etmesine de yardımcı olmak gerekir. Örneğin- bir gerilim filmindeki gibi- endişe ve kurtuluş arasında. Genellikle armoniler daha karmaşık hale gelir ve neredeyse her zaman ritimler daha hızlı gelişir, yaklaştıkça da filmin doruk noktasına ulaşırız..
En hassas kısmı görüntüleri kucaklayan ve duygu durumlarını ön plana çıkarmaya çalışmaksızın hatırda kalıcı müzik yapmaktır.'

Kalima grubuyla ilgili olarak şunları bize anlatıyor;
'Kalima, üç heceli; Hintli ana tanrıça, Scrabble'a benzeyen Afrikalı bir oyun ve sahrada sıcak çöl rüzgarı ve tonların elementleriyle, egzotik melodilerin ritimleriyle oynamayı seven üç kadın. Biz üçümüz de hırslı birer gezginiz ve bu projede ifade etmeye çalıştığımız müzikal şeylerden biri de egzotik öğelere karşı duyarlılığımızı ortaya koymak oldu. 2007 yılının sonunda başlayan ve birbirimizi tamamladığımıza inandığımız bu birlikteliğimiz hala devam ediyor. Öncelikli izlediğimiz çalışmalarımız jazz ve folklorik yöndeydi ama tabii sadece bu yönde kalmadı. Bu üçlü formasyonda bizim için zorluklar olmuş olsa da, aslında hoşumuza giden müzikler yazdık ve geliştirdik. İlerleyen zamanlarda, birbirimizi daha iyi tanımaya başladığımızda ise her şey daha doğal ve uyumlu oldu.'

Sanatçı, bestelerinde sıradışı yolları arayarak jazz odaklı doğaçlamalar ve halk müziğinden de etkilenerek yani sıra çağdaş müzikle de flört ederek tarzını ortaya koymaktadır. Oyunculuk yönünde ise klasikten moderne, dramadan komediye belirsiz figürleri canlandırması kendisini heyecanlandırmaktadır.

Sasch Ley kendisi için bakın neler diyor;
'Ben kendim ise, sahne hayatımı tiyatro ile paylaşıyorum. Oyunlar ve dans çalışmaları çıkartıyorum. Müzik her zaman hayatımın bir parçası oldu. Kendi müziğimi ve içindeki özgür emprovizasyonla jazz olarak ifade edebilirim. Öyle ki, son zamanlarda da hep jazz'a geri dönüyorum özellikle de beste yaparken ve söz yazarken. Yaklaşımlarım çok akademik değil ama birçok müzisyen arkadaşımla *(Meredith Monk, Shelley Hirsch, Sainkho Namtschylak)* bağlantım oldu' diyor.

Neden folklorik ögelere yer verdiğini ise şöyle açıklıyor; Benim için folklor vatanımın kokusu, evim. Her zaman bunun eksikliğini hissettim. Çocukluğumda defalarca taşındık. Ve bu hikayenin sonu da ne Almanya ne de Lüksemburg olmadı. Beni her zaman uzak yerler ve yabancılar büyüledi. Öyleydi ve her zaman da güzel, macera dolu oldu. Ve bir şekilde kendimi evimde gibi hissettiren kendi şarkılarımı bulmaya başladım.
Bir projesi olanm Natasa Gehl ile olan duo'nun; pop, rock ve deneysel melodilerle harmanlanmış tamamen farklı bir konsepti var. 60'lar ve 80'lerden seçilen şarkıların yanı sıra kendi bestelerini de seslendirmektedir. **"No Smoking Tour"** bu konseptin adı ve bu ikili bakın izleyicilere neler vaad etmiş;
'Aykırı fikirleri karşı konulamaz ölçüde çekici buluyorum. "No Smoking Tour", bizi afişte sigaralarla gördüğünüzde size göz kırparak verilmiş az ya da çok eğlenceli ve de saçma bir başlık. Bu gösterinin aslında daha güçlü görsel yönleri var, küçük sahne düzenlemeleri ve kostümler, değersiz bir çekicilik ve geçmişe duyulan özlemden tatlar, örneğin çok fazla 60'lar ve 70'lerden özenilen, bir çeşit bitimsiz bir melankolinin tuhaf tadı. Nataşa ile çalışmayı istedim ve sezgisel olarak akordeon ile pop, rock ya da alışılmadık bir biçimde kendini uyduran halk müziği motiflerini yorumlayan insan sesinin o ortak olmayan kombinasyon fikrini sevdim. Led Zeppelin, Stones, Kurt Weill, Erik Satie...Tüm bu isimler bazı standartlar artı küçük enstrümanlar ile kabare büyüsü taşıyan hafif eksantrik bu programda varlar. Bu şova 'sofistike geçit' dememin sebebi de bu zaten. Yine de belki şarkıların ve şovun anlatı niteliğinden ötürü güçlü ve samimi bir yönü var.

Aktüel Projeleri
Sascha Ley & Laurent Payfert (vo & b)
Sascha & Nataša (vo & akordeon)
Kalima Sascha Ley (vo), Laia Genc (p), Anne Kaftan (ss, bclt)

Diskografi
Everything Within - Kalima (2013), Label Neuklang
Kalima - Kalima (2010)
Travelling Light - Sascha Ley (2007)
Mutant standards - Garlicks feat. Sascha Ley (2001)
Heute abend - Lola Blau – live (1999)

Film Müzikleri
Time For New Heroes, Christian Neuman Kisafilm Müzigi: Claude Lenners,
Vokal: Sascha Ley 2008
If Not Why Not - Akram Khan Tanzfilm von Daniel Wiroth, Prod: ARTE/Samsa
Müzik: Serge Tonnar, vokal & ortak çalışma: Sascha Ley 2002
Pour le Meilleur et pour le Pire von Rod Prosser – Belgesel film müziği: Sascha Ley, André Dziezuk 2002
Light Years Multimediaperformance, Armand Strainchamps Müzik: Lingo; Die Feen (Dziezuk, Ley, Mergen) 2000
Portraits d'Artistes: Pina Delvaux von Luis Galvao-Teles, Samsa Müzik: Jeannot Sanavia, Gesang: Sascha Ley 1997
Steichen von Claude Waringo, Samsa Müzik: Jeannot Sanavia, vokal: Sascha Ley
Sentimental Journey von Geneviève Mersch, Samsa Müzik: Jeannot Sanavia, Vokal: Sascha Ley

Filmografi
2014 Cosmodrama (Philippe Fernandez)
2014 Fieber (Regie: Elfi Mikesch)
2012 Hannah Arendt (Regie: Margarethe von Trotta)
2010 Mano de dios (Regie: Adolf El Assal)
2010 The Hunters (Regie: Etienne Huet)
2009 Les lettres de Julia (Regie: Isabelle Costantini)
2009 House Of Boys (Regie: Jean-Claude Schlim)
2009 Räuberinnen (Regie: Carla Lia Monti)
2008 Time for New Heroes (Regie: Christan Neumann)
2007 You for Me (Regie: Syrus Neshvad)
2006 Deep Frozen (Regie: Andy Bausch)
2004 Tatort (Regie: Hans-Christoph Blumenberg)
2004 La revanche (Regie: Andy Bausch)
2004 De nouvelles vies (Regie: Stéphane Kurc)
2002 Twin sisters (Regie: Ben Sombogaart)
2000 C.Q. (Regie: Roman Coppola)
1999 Shadow of a Vampire (Regie: Elias E. Merhige)
1998 8 ½ Women (Regie: Peter Greenaway)
1997 Back in Trouble (Regie: Andy Bausch)
1995 Brazil/Letters Unsent (Regie: Andy Bausch)
1993 D'Sandauer (Regie: Christian Delcourt)

Geçtiğimiz Mayıs ayında Mi Frida (Frida Kahlo) adlı bir performansda, müzikalde de oyunculuğunun yanı sıra müzisyen olarak yer almıştır.
http://www.kalima.biz
www.saschaley.net
http://www.cazkolik.com/PopulerGundem4/104943/Kalima_egzotik_melodilerin_ritmleriyle_oynamayi_seven_uc_kadin_ve_hepimiz_hirsli_birer_gezginiz.html
http://cinemarkaj.com/sahnenin-maceraperest-ve-ucari-ismi-sascha-ley/

Elif Seven Ispartalı
www.elifseven.com

Jazz ve Sinema

The Americanization of "Emily", Johnny Mandel & Johnny Mercer

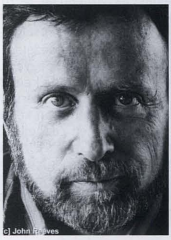

II. Dünya Savaşı sırasında Londra'dayız. Amerikan donanmasından teğmen Charlie Madison (James Garner), donanmayla birlikte Londra'da bulunmaktadır. Hayattan zevk almayı ve güzel yaşamayı kendine ilke edinmiş teğmen ve donanması, savaşı inkar edermişçesine zevk ve sefa içinde yaşamaktadırlar o sürede bulundukları İngiltere topraklarında. Teğmen Madison, komutanının istekleri doğrultusunda, Amerikan ordusu mensuplarını eğlemek amaçlı, içkinin, kadının, güzel yemeğin ve güzel yaşamanın merkezde olduğu şaşaalı partiler düzenlemektedir. Gerçek bir korkak olan teğmen, arkadaşları savaşırken otel odalarında gününü gün etmektedir. Bu sırada da kendisine eşlik etmek üzere görevlendirilen İngiliz Emily'ye (Julie Andrews) aşık olur. Hayat aşk, güzel yemekler ve parklarda gezintiler arasına geçip giderken Amerikan ordusunun amirali Normandiya Çıkartması sırasında Omaha Plajı'nda ülkeyi temsil edecek bir kahramana ihtiyaç duyar ve Charlie'yi seçer. Yaşadığı gösterişli hayata bırakmaya hiç niyeti olmayan Charlie, kazanova görüntüsü ve tavrının altında aslında gerçek bir korkak barındırmaktadır. Bir yanda savaşta kahramanlık yaparken ölme korkusu bir yanda savaşa gitmezse onu korkaklıkla suçlayacak sevgilisinin korkusu arasına sıkışıp kalan Charlie, bakalım bu işten sıyrılabilecek mi?

1964 yapımı filmin orijinal film müziği bir Johnny Mandel bestesi olan, sözlerini Johnny Mercer'ın yazdığı, genelde vals formunda duymaya alıştığımız "Emily". Bugün 88 yaşında olan besteci olan ve 50'den gazla film ve TV dizisi için beste yapmış olan Mandel, hayatına önce trompetçi olarak başladı ardından trombona geçti. Stan Getz, Count Basie, Chet Baker için de besteler yapmış Mandel'in, jazz standardı haline gelmiş en önemli, en çok icra edilmiş besteleri arasında 1965 yapımı Elizabeth Taylor & Richard Burton'lı "The Sandpiper" filmi için bestelenmiş "The Shadow of Your Smile", bir başka ballad olan "Close Enough for Love", M.A.S.H dizisi için yapılmış adı ayrı sözleri ayrı güzellikte olan "Suicide is Painless" , "A Time for Love", sözleri Bergman'lara ait "Where Do You Start"ı sayabiliriz. Bu güzel bestelerin hepsi ballad gibi yavaş formlarda yazılmış parçalar ama benim içlerinden favorim "Emily" olduğu için, biraz araştırma yapınca karşıma bu film çıktı.

"Moon River", "Days of Wine and Roses", "Satin Doll", "Midnight Sun" ve daha birçok parçaya söz yazmış, kendi yazdığı sözleri de ayrı bir duyguyla söyleyebilen besteci, söz yazarı ve vokalist Jonny Mercer'la, Johnny Mandel ortak yapımı eserlerin en güzelidir bence "Emily". Ben önce Bill Evans'la tanımıştım parçayı ve melodisini çok sevmiştim ardından vokalli versiyonunu da dinleyince "başucu standartlarım"dan biri haline gelmişti. Yine de onca vokalli, enstrümantal versiyona rağmen hala Bill Evans açık ara kazanır. Filmi izlemeseniz bile "Emily"nin Bill Evans'ın Eddie Gomez ve Marty Morell'li "Bill Evans Trio"sunun 1969 Helsinki canlı kaydını mutlaka izleyin!

MÜKEMMEL SES, DİZAYN İLE BİRLEŞTİ

Kulaklık uzmanı Sennheiser'in yeni harikası MOMENTUM ON-EAR ile tanışın.

Özenle seçilmiş birbirinden güzel renklerdeki Alcantara© kumaşı ile mükemmel Sennheiser ses kalitesini birleştiren MOMENTUM ON-EAR şimdi Türkiye'de.

Detaylı bilgi için: metanshop.com

metan

1992

Adres: İnönü cad. Devres Han 50/1-B 34437 Gümüşsuyu / İstanbul
Tel: 0212 293 37 50 / 51 Faks: 0212 252 39 66 www.metan.com metan@metan.com

SENNHEISER

The Pursuit of Perfect Sound

Dilek Himam
dilek@genccazcilar.org

Görkemli Bir İkon: Little Richard

Müzik dünyasında Little Richard olarak bilinen 1932 doğumlu Richard Wayne Penniman, rock'n roll tarihinin en renkli simalarından biri olarak da tanınıyor. Özellikle 1950'li yılların rock'n roll çağının efsanevi ismi Little Richard, müzik tarihine adını görkemli harflerle yazdırmış isimlerinden biri olarak müziğindeki dinamizminin yanı sıra sahne enerjisi ve karizması ile de adından söz ettirmiş biri. Sanatçı görkemli saçları ve ışıltılı sahne kostümleriyle de giysi tarihinde iz bırakırken, "görkem" sözcüğü sanatçıyı anlatmak için önemli tanımlamalardan biridir, dersek herhalde abartmış olmayız.

Penniman'ın performanslarındaki en önemli özellik son derece renkli ve coşkulu geçen konserlerinden öte onun müzikteki birleştirici gücü olarak da bilinir. Önceleri siyah ve beyazların ayrı ayrı katıldığı müzik performanslarında Penniman, farklı kültürlerden gelen insanları bir araya getirip dans ettiren bir coşku yaratma gücüne de sahiptir. Bu anlamda rock'n roll tarihinde de bir ilki başlatmıştır. Görünümü ve cinsel tercihleri ile de çoğu zaman yadırganan Little Richard bu eleştirilerin hiçbirini dinlemeyip kulak arkası etmiş ve Rolling Stones dergisine verdiği bir röportajda şöyle demiştir:

"Geçmişe geri döndüğümde, ırkçılığın son derece arttığı, otellere rahatça gidemediğiniz ve çoğu zaman arabanın içinde uyuduğumuz anlarımızı hatırlarım. Bir randevunuz varsa bile arabada giyinmeniz gerekirdi. Benim bir Cadillac'ım vardı. O dönemde kullanılabilecek en güzel arabaydı. Ben de, Liberace'nin sahnedeki halini düşünün, aynen o şekilde giyiniyordum. Her an oldukça renkli, gösterişli ve makyajlı bir şekilde oluyordum. O dönemin *Cadillacs, Coasters, Drifters* gibi grupları da makyaj yapıyordu ama onların makyaj setleri yoktu. Ceplerinde sadece bir sünger ve pudra oluyordu. Benim komple bir makyaj setim vardı. Makyajım yüzünden de herkes bana eşcinsel diyordu".

Little Richard'ın sahne şovlarında kullandığı yenilikçi üslup, giysilerinde de rahatça okunabiliyordu. Renkli pelerinleri, ilginç gömlekleri, parlak giysileri, gösterişli makyajı ve saçları ile de hayli renkli bir kişilik olarak tanınıyordu.

1950'li yıllarda vodvil, sirk gibi çeşitli gösterilerde de yer alan Penniman, özellikle şov makyajları ile akılda kalan görüntüler çizerken bir tür sahne modası da yaratmıştı. Onun bulunduğu ortamlarda yaşananlar adeta bir karnaval havası içinde geçmekteydi; kadın-erkek, siyah-beyaz herhangi bir ayrım gözetmeksizin herkesin kaynaştığı bir karnaval...

Onun adeta imzası gibi olan bir başka stil örneği de "pompadour" adı da verilen saçlarıydı. *Kabartarak başının üzerine yerleştirdiği saçları takma kirpiklerle bezenmiş gözleri kadar ilgi çekiciydi* diyen hayranları çoğu zaman pürüzsüz cildinden ve farklı makyaj denemelerinden de bahsediyorlardı. İlginç bıyığı ve sürekli yüzünden eksiltmediği gülümsemesi bulunduğu her ortamda adeta bir enerji patlaması yaratıyordu. 1995 yılında yaşamını yitiren sanatçı, milyonların üzerinde satan plakları ile gerçek bir rock'n roll yıldızı idi. Gerek müzik performansı, gerekse de dış görünümü ile özellikle müzik tarihindeki Beatles, Jimi Hendrix, Michael Jackson ve Prince gibi birçok dev ismi de etkisi altına almıştı.

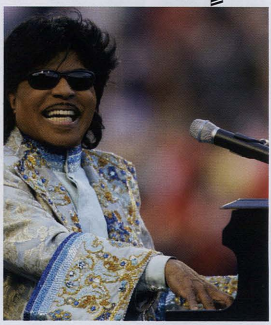

SHURE SE 846 Kulakiçi Kulaklık

SAHNE İÇİN TASARLANDI, HER YER İÇİN HAZIR

SE846 SHURE PSM1000
In Ear alıcı ile

SHURE SE 846
Ses izolasyonlu kulaklıklar

QUAD HD MİKROSÜRÜCÜLER VE GERÇEK SUBWOOFER

4 ayrı sürücü ve özel "low-pass" filtre ile eşsiz bir üst frekans açıklığı ve sub-bass performansı ; özelleştirilebilir frekans responsu ; ayrılabilen şekillenebilir kabloları ve çok çeşitli aksesuar kiti ile profesyoneller ve müzikseverler için benzersiz bir dinleme keyfi...

Tamamlayıcı bilgiler, referanslar, uygulama desteği ve stok durumu için lütfen arayınız.

NEFAN TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Bahar Sokak Baras Han 4/7 Gayrettepe - İstanbul Tel: (0212) 288 4139 Fax: (0212) 275 9118
Uğur Mumcu Sok. No: 23/7 G.O.P. Ankara Tel: (0312) 447 0792 Fax: (0312) 447 0793
nefan@nefan.com www.nefan.com

SHURE®
LEGENDARY PERFORMANCE™

Emre Adam
emre_adam@yahoo.com

Eskimeyen Eskiler

John Coltrane ve Johnny Hartman

Tenor saksofonu ile müziğin adeta sınırlarını belirlemiş, yeteneğini ve kalitesini yaptığı her albümde bir kere daha kanıtlayan John Coltrane ile pamuk sesini tekrar tekrar dinleterek hayatın ayrılmak istemeyeceğimiz en güzel noktalarına elimizden tutarak götüren Johnny Hartman'ın kendi isimlerini taşıyan ve her iki müzisyenin de albüm kataloglarında en değerli seviyede yer bulan "**John Coltrane and Johnny Hartman**"a yer vermek istiyorum.

John Coltrane, içinde "Blue Train", "Soultrane", "Giant Steps" ve "My Favourite Things" gibi şaheserleri barındıran muazzam bir Prestige - Blue Note - Atlantic macerasından sonra büyük adımlarını yeni plak şirketi olan Impulse'ta atmaya başlar. Jazz müziği tarihinin belki de en verimli üç senesini beraber geçireceği ve bomba gibi 13 albüm sığdıracağı silah arkadaşları McCoy Tyner (piyano), Jimmy Garrison (kontrbas) ve Elvin Jones (davul) ile kendi adını taşıyan albümü "Coltrane"i yarattıktan sonra, Duke Ellington ile birlikte bazı şarkılarda kontrbasta Aaron Bell ve davulda Sam Woodyard'dan yardım alarak otoriteler tarafından yılın en iyi jazz albümleri arasında gösterilen "Duke Ellington & John Coltrane" albümünü yapar. Bu albümün gücünü ve hayranı olduğu müzisyenlerle kalıcı işler yapabilmek arzusunu yoğun olarak hisseden Coltrane, 40'lı yıllarda Earl Hines ile kayıtlar yapan ve Dizzy Gillespie orkestrasında da beraber çalıştığı genç vokalist Johnny Hartman'ın isteksiz gittiği New York'taki bir Birdland akşamı sonrası klasik dörtlüsü ile birlikte birkaç saat içerisinde belirli bazı şarkıların üzerinden geçer. Hartman'ın Nat King Cole hayranı olduğunu bilen Coltrane, bir Billy Strayhorn şarkısı olan ve Nat King Cole ile dünyaca tanınan "Lush Life"ı da listeye ekler. Tarihler 7 Mart 1963'ü gösterdiğinde ise, profesyonelliklerini konuşturarak bir gün içerisinde tüm albümü "You Are Too Beautiful" haricinde tek nefeste kaydederler. "You Are Too Beautiful" şarkısının iki kere kaydedilmesinin sebebi ise Elvin Jones'un ilk kayıt sırasında bagetlerini yere düşürmesidir.

Prodüktörlüğü Impulse'daki diğer albümlerinde de başrol oynayacağı Bob Thiele'nin, kayıtları da New Jersey'deki kendi stüdyolarında gerçekleştiren Rudy Van Gelder'ın üstlendiği albüm 1963'te piyasaya çıktığında, Miles Davis'in ilk klasik beşlisindeki yeri ile kendisinden sıklıkla söz ettiren ve sonrasında ardı arkasına yaptığı albümlerle yerini sağlamlaştırıp, Atlantic yıllarında da jazz müziğini free jazz – modal jazz potasında başarılı bir teknik ile eriten Coltrane'in çoktan bir "ikon" olması, diğer yanda da o ana kadar adı pek de fazla duyulmayan Johnny Hartman'ın bir "ilah" ile aynı albümde kendisine yer araması dinleyicileri albümü almadan önce belirgin bir sürüncemede bıraksa da, bir Irving Berlin bestesi olan "They Say It's Wonderful"un ilk notaları ile her türlü önyargının kökten değiştiğine eminim. İkinci dakika başlarındaki solosu ile Coltrane, şarkıda adeta bir geri vokal gibi Hartman'a eşlik ederek şarkının finalini soğuk kış gecelerinde içimizi ısıtmak için hazırladığımız sıcacık çikolatanın o lezzetli ilk yudumu gibi bizlere sunuyor.

Amerika'nın belki de gelmiş geçmiş en bilinen ve en sevilen şarkılarının içinde bulunduğu bir müzik kataloğu olarak kabul edilen The Great American Songbook'un üyesi Let It Snow'la kendisini büyük kitlere şarkı sözü yazarı

İKSV CAZ

1-16 TEMMUZ/JULY 2014

Festival Sponsoru

Garanti caz yeşili

"VAAT EDİLMİŞ RESİMLER"DEN ELİPTİK EL AYRINTILARI VE EL YAZISI İLE GÜLSÜN KARAMUSTAFA | BÜLENTERKMEN

Festival biletleri satışa çıktı

İstanbul'u bir kez daha caz müziğin yıldızlarıyla hareketlendirecek 21. İstanbul Caz Festivali'nin biletleri İKSV, Biletix ve Garanti Paramatiklerde.

HUGH LAURIE WITH THE COPPER BOTTOM BAND

CHICK COREA & STANLEY CLARKE DUET

ZÜLFÜ LİVANELİ'S RUMI SUITE: THE ETERNAL DAY - HENNING SCHMIEDT, ROMY CAMERUN, BURCU KARADAĞ

KATIE MELUA

HUGH MASEKELA

MEHLIANA FEAT. BRAD MEHLDAU AND MARK GUILIANA

MANU KATCHE, RICHARD BONA, STEFANO DI BATTISTA, ERIC LEGNINI / CECILE McLORIN SALVANT

SALMAN GAMBAROV FEAT. YILDIZ İBRAHİMOVA, ÖNDER FOCAN, ŞENOVA ÜLKER, FATİH AHISKALI

CHILDREN OF THE LIGHT TRIO: DANILO PEREZ, JOHN PATITUCCI, BRIAN BLADE

KELLYLEE EVANS / DARCY JAMES ARGUE'S SECRET SOCIETY

İLHAN ERŞAHİN'S WONDERLAND FEAT. HÜSNÜ ŞENLENDİRİCİ

DERRICK HODGE / GIOVANNI MIRABASSI TRIO

JON BATISTE & STAY HUMAN / MITCH&MITCH / OLA ONABULE / THOMAS ENHCO TRIO FEAT. CENK ERDOĞAN

STRYJO FEAT. FAKİH KIDEMOĞLU / TİMUÇİN ŞAHİN QUARTET FEAT. ESCREET, RAINEY, BREWER

ELVAN ARACI QUARTET & DİLEK SERT ERDOĞAN FEAT. PER-OLA GADD / RUSCONI FEAT. ERDEM HELVACIOĞLU

caz.iksv.org

Jazz Dergisi'nin katkılarıyla yayımlanmıştır.

iksv öncü sponsor Eczacıbaşı | iksv resmi sponsorlar | iletişim vodafone | taşıyıcı DHL | konaklama MARTI ISTANBUL HOTEL

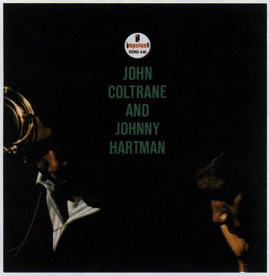

olarak tanıtan Sammy Chan ile müzik prodüktörleri Saul Chaplin ve Hy Zaret'in ortaklaşa yazdığı albümün ikinci şarkısı "Dedicated To You", daha ilk saniyelerinde dinleyiciyi uzun zamandır unutamadığı, belki de çok uzaklarda olan sevgilisi, eşi, arkadaşı ile buluşturuyor ve kısa zaman içerisinde tatlı, mutlu ve huzur dolu bir sohbete süratle davet ediyor. McToy Tyner'ın vokal eslerindeki serin geçişleri, Coltrane'in minik ama sağlam adımları ve Hartman'in doyumsuz sözcükleri birleşince şarkıyı isminden de anlaşılabileceği üzere o esnada sizi yaşama bağlayan sevdiğinize ithaf etmeniz daha da kolaylaşıyor.

"My One and Only Love", Chet Baker'ın ölümsüzleştirdiği "My Funny Valentine" ile birlikte dinlediğim ilk jazz parçası olduğu için sanıyorum bu albümdeki favori şarkım olarak bir adım daha öne çıkıyor. 50'li yılların başında İngiltere'de Robert Mellin tarafından yazılıp Guy Wood tarafından bestelenen ve bence en güzel yorumlardan birisinin bu albümde bizlere sunulduğu şarkı, güzel bir Monet resmine en uzak köşesinde görebileceğimiz minik papatyasını koparmadan, dolayısıyla tarif edilemez mükemmelliğine gölge düşürmeden saatlerce bakabilme isteği gibi dinleyiciyi son saniyelerine kadar etkisinde tutuyor. Şarkının bir jazz standardı olmasından dolayı değişik yorumları tabii ki mevcut ama en çok hoşuma gidenleri arasında sanırım başı 1995 yapımı, Mike Figgis imzalı ve Nicholas Cage'e "En İyi Aktör" dalında Oscar kazandıran "Leaving Las Vegas" filmindeki icrası ile Sting ve 1953'teki Capitol kayıdı ile Frank Sinatra çekiyor.

"Lush Life", ilk kez Coltrane'in Prestige'e yaptığı ve kayıtlarını 1958'de tamamlayıp 1961 yılı başlarında çıkardığı aynı adlı albümde piyanoda melodileri ile dinleyiciye derin bir nefes aldırarak sonraki notaların gelmesini sabırsızlıkla bekleten Red Garland, kontrbasta her notasını kendinden emin şekilde belirleyen Paul Chambers, trompette içindeki tüm müzikal arzusunu sessiz bir çığlık atar gibi ortaya koyan Donald Byrd ve davulda tekniğinin doruğunda, kusursuz bir Louis Hayes gibi hiçbir zaman unutulmayacak bir beşli ile birlikte jazz severlere göz kırpmıştı. Lush Life, o sıralar jazz dünyasında adını yavaş yavaş duyuran genç Johnny Hartman için de kelimenin tam anlamıyla müzikal bir ziyafeti idi ve klasik dörtlüsü ile Coltrane'i dinlemeye gittiği program sonrası provaları ile albüm düzenlemelerindeki parça seçiminde akıllardaki ilk parçanın bu olması şaşırtmayacak bir durumdu. Yukarıda bahsettiğim Prestige kayıdından tanıdığımız 14 dakikalık şölenin 5,5 dakikalık bu "ikiz kardeşi", bizleri albümün oluşmasındaki en büyük etken olarak karşılıyor. Hartman'in kadife vokalleri ve Coltrane'in üçüncü dakika ile birlikte sunduğu solonun dışında göz ardı edilmemesi gereken başka bir nokta da, söz konusu solo ile birlikte fırça bagetini kusursuzca kullanarak şarkı sonuna kadar etkisini en belirgin şekilde gösteren Elvin Jones'un varlığıdır.

Albümün bir sonraki parçası ve bir Richard Rodgers - Lorenzo Hart bestesi olan "You Are Too Beautiful"; sonbahar yaprağı esintili bir Coltrane, mutlu melodiler ile dolu bir McCoy Tyner ve bulut beyaz sesli bir Johnny Hartman ile başlıyor, Elvin Jones'un etkin ritmleri ile birlikte destekleniyor. İleriki saniyelerde de hissedilebileceği üzere, şarkının albüm içerisindeki baskın Coltrane etkisini pek de göremediğimiz tek parça olması, kendisini sadece bu özelliği ile diğer parçaların yanında çok değişik bir seviyede tutuyor.

İlk dinleyişte kendisini Cannonball Adderley'den "Autumn Leaves" ya da Miles Davis'ten "Nature Boy" gibi hissettiren, fakat sonraki saniyelerde dinleyiciyi her anında büyüyen o derin müzikal coşkuya katarak, hangi özel albümü dinlediklerini tekrar tekrar hatırlatan "Autumn Serenade" ile birlikte bu müthiş albüm tamamlanıyor. Elvin Jones'un şarkıyı daha ilk anlarında ısıtan ritmleri ve Jimmy Garrison'un arka planda her notayı tutku ile çalması, Coltrane'in stilini gelecek yıllardaki Impulse albümlerinde de görebileceğimiz unutulmaz solosunu dahi gölgede bırakıyor.

Her dinleyişte zamanın nasıl bu kadar hızlı geçebileceği hakkında kendimi sorgulamam, sonrasında da böylesine değerli ve eskimeyecek bir albümün rafımda olmasından dolayı gurur dolu olmam, size bu albümü tavsiye etmemdeki yegane sebeplerden sanırım sadece bazıları...

BAZI ŞEYLER ZAMAN ALIR

BAZILARI DA ZAMANI...

0212 295 66 66
www.telekurye.com.tr

telekurye
"sözümüzün yolundayız"

Yeni Uzunçalarlar

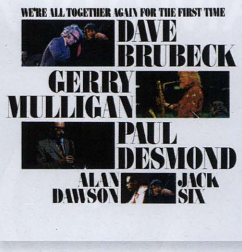

Johnny Shines
Standing At The Crossroads
Pure Pleasure T2221

Bu albüm 70'lerin başında yapılan ve akustik blues türünün en iyi örneklerinden biridir. Johnny Shines 60'lı yılların ortalarında kayıtlarına başladı ve elektrik gitar ve tam combo bir arka plan kullandı. Ardından birdenbire kayıtlar kesildi ve uzun süre gitarını eline almadı. Sonraki on yılda sanki bir yeniden kendini keşif yaşayan müzisyen, kusursuz şekilde akustik gitar çalmaya ve bunu değişik stillerde ve tempolarda yapmaya başladı. Müzisyenin içindeki bütün duygu havuzunu boşalttığını onu bir delta blues çalarken görebiliyoruz. Sanki parmakları ve sesi insanı büyüler gibi. İlk kayıtları neredeyse tamamen kendiliğinden gelişen ve doğaçlama parçalardan oluşan Shines, bu albümünde sadece tekniğini değil ruhunu da ortaya koymuş diyebiliriz. Pete Welding tarafından seçilmiş 11 mükemmel şarkı ile blues severlerin vazgeçemeyeceği bir albüm.

Cassandra Wilson
New Moon Daughter
Pure Pleasure BST32861 Stereo

Cassandra Wilson'ın en özgün işlerinden biri olan "New Moon Daughter" gerek parça seçimleri gerekse vokalistin buğulu ve topraksı sesi ve ayrık cümlelemeleri ile dinlenmesi biraz zor ama çok keyifli bir albüm. Zorluğu tüm dikatinizi vermeniz ve konsantre olarak dinlemek zorunda olmanızda. Wilson'ın kendi besteleri yanında standartlara da yer verdiği albümde ne olursa olsun en bildiğiniz standart bile hiç bilmediğiniz bir hale geliyor. Bir pop şakısı olan "Last Train to Clarksville"in geldiği vokal sanat eseri halinden tutun da Neil Young'un "Harvest Moon"unun iç burkan karanlığına kadar parçaların her biri üzerinde çok çalışılmış ve özenle işlenmiş birer eser. Hank Williams'ın "I'm So Lonesome I Could Cry"i ve U2'nun "Love Is Blindness"ını Cassandra Wilson'dan dinleyince orijinallerini bir daha asla özlemeyeceksiniz.

Müzisyenler:
- Cassandra Wilson (vo)
- Graham Haynes / Lawrence 'Butch' Morris (cornet)
- Chris Whitley / Brandon Ross / Kevin Breit (g)
- Charlie Burnham (vi)
- Tony Cedras (acc)
- Gary Breit (org)
- Lonnie Plaxico / Mark Anthony Peterson (b)
- Dougie Bowne (d, per)
- Cyro Baptista (per)

Cassandra Wilson *New Moon Daughter* Track Listing:

LP1
1. Strange Fruit
2. Love Is Blindness
3. Solomon Sang
4. Death Letter
5. Skylark
6. Find Him
7. I'm So Lonesome I Could Cry

LP2
1. Last Train To Clarksville
2. Until
3. A Little Warm Death
4. Memphis
5. Harvest Moon
6. 32-20

The Dirty Dozen Brass Band
What's Going On
Pure Pleasure SF10178

Marvin Gaye'in 1971 tarihli kült albümü "What's Going On"un 9 parçalık bir yeni yorumu diyebiliriz bu albüm için. Birçok New Orleans'lı gibi, ekibin 6 üyesi için de 29 Ağustos 2005 tarihi önemli ve hepsi de Marvin Gaye'in bu sosyal içerikli parçasıyla empati kurarak bu R&B hitini en iyi şekilde yorumlamayı amaç ediniyorlar. Hatta albümün gelirinin belirli bir kısmı New Orleans'daki müzik topluluklarına yardım amaçlı ayrılmış. Grubun R&B, gospel, soul, jazz ve funkı son derece ileri görüşlü bir şekilde harmanladığını söyleyebiliriz. Betty LaVette'in "What's Happening Brother"ı okuması, G. Love'ın "Mercy Mercy Me (The Ecology)"de kirli bir funk rüzgarı estirmesi, Chuck D'nin "What's Going On"da çamaşır listesini sayması kesinlikle müzisyenlerinin kendi jenerasyonlarının kaygılarını geçmişte günümüze müzik yoluyla taşımasına olarak sayılabilir.

Paul Quinichette / Charlie Rouse
The Chase Is On
Pure Pleasure BCP6021 – Mono

Paul Quinichette (ts)
Charlie Rouse (ts)
Wynton Kelly (p)
Wendell Marshall (b)
Ed Thigpen (d)

Wardell Gray ve Dexter Gordon, Arnett Cobb ve Eddie "Lockjaw" Davis, Gene Ammons ve Sonny Stitt, and Al Cohn ve Zoot Sims ikilileri gibi, iki tenor saksofon modasının doğuşunun ardından ortaya çıkmış güzel bir örnek Paul Quinichette ve Charlie Rouse'un bu kaydı. İlerleyen dönemde Thelonious Monk'la da çalışacak olan, konuşur gibi bir stili olan Rouse ve o sırada Count Basie ile çalışan gövdeli bir tona sahip Quinchette'in bu kaydı 1957 yılına ait. Stereo saksofoncuları ayrı kanallara dağıtmış ama yine de sololar veya birlikte çaldıkları melodiler oldukça iyi duyuluyor. Standartlardan oluşan albümde ikilinin düzenlemelerin giriş kısmını unison çalma eğilimi sıkça göze çarpıyor. Hard bop'tan swing'e ordan da ballad'a geçen bir seçki mevcut. Açılış parçası olan "The Chase Is On" adeta iki tenorun kapışması gibi. "This Can't Be Love"da orijinalinden farklı bir armonik düzenleme duyuyoruz. "Knittin" ise klasik bir 12 ölçü swing blues ama bazı armonik farklılıkları var. Piyanoda Wynton Kelly, basta Wendell Marshall ve davulda Ed Thigpen'den oluşan ritim ekibinin yanında 2 parça da da piyanoda Hank Jones ve gitarda Freddie Green eşlik etmiş.

Zoot Sims
Down Home
Pure Pleasure BCP6051 – Mono

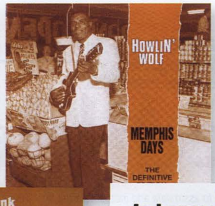

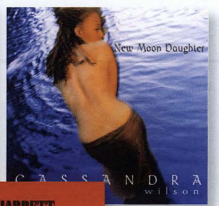

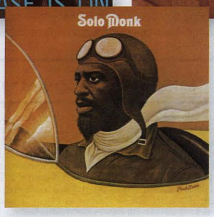

New York'taki Frankford Wayne Mastering Lab'de dijital olarak mastırı yapılan albümün orijinal kayıt tarihi Temmuz 1960. Tenor saksafoncu Zoot Sims 45 yıl boyunca düzenli olarak kayıtlar yapan bir müzisyen ve içinde yer aldığı her kaydın da edinilmeye değer olduğunu söylemek lazım. Albümde Sims dışında piyanoda Dave McKenna, basta George Tucker ve davulda Dannie Richmond'i duymak mümkün. Ağırlıklı olarak swing dönemi standartlarından oluşan 14 parçalık albümde yüksek tempolu bir yolculuğa hazırlıklı olun!

Thelonius Monk
Solo Monk
Music On Vinyl CL2349

"Solo Monk", Thelonious Monk'un Columbia Records'dan 1965 yılında çıkan sekizinci albümü. Jazz tarihini avucuna almış olan piyanistin bu sade performansındaki etki kariyerinin her aşamasında yalınlığını korumaya devam ediyor. Özgünlük, bestecilik yönü ve orijinallik her notada hissediliyor bu albümde de. Orijinal Monk bestelerinin yanında standartlara da yer verilen bu albüm canlı olarak yapılmış iki farklı kayıdın da oluşmasında rol oynuyor: "Live at the It Club" ve "Live at the Jazz Workshop". "Sweet and Lovely" klasik bir eserdeki gibi ciddi bir keskinlik taşırken, "Ruby, My Dear", sofistike akor dizilerinin bir parçayı pop olmaktan çıkarıp nasıl da yalın bir rapsodi haline getirdiğinin göstergesidir. Monk "Everything Happens to Me"nin taşıdığı yalnızlık duygusunu minör bop şaheserine dönüştürüyor bu solo kayıtta, kendine özgü kopuk cümlelemeleri ve değişken yürüyüşüyle. 1992 yılındaki CD formatı yeniden basımında albüme orijinal Monk bestesi olan "Introspection" da ekleniyor bonus olarak. Monk severler için vazgeçilmez bir kayıt!

Keith Jarrett
Life Between The Exit Signs
Music On Vinyl MOVLP930 s Stereo

Piyano sandalyesine oturnak için büyük geleceği güne kadar klasik piyano öğrencisi olan Keith Jarrett, 15 yaşında kompozisyon bölümü öğrencisi oldu ve 16 yaşında kendi bestelerinden oluşan resitaller vermeye başladı. Berklee School of Music'den mezun olduktan sonra Boston'da kendi triosunu kurdu ve kısa bir süre de Roland Kirk'le birlikte Art Blakey'nin "Jazz Messengers"ında yer aldı. Kayıt 4 Mayıs 1967 yılında ait. Ekibin basçısı Charlie Haden 50'lerin ortasında orijinal Ornette Coleman Trio'nun bir parçasıydı. Davulcu Paul Motian ise Bill Evans Trio ile olan çalışmalarıyla tanınmıştı. Dolayısıyla bu albümdeki parçalarda Bill Evans ve Ornette Coleman'dan esinlenilmiş olunması son derece doğal. Cole Porter'ın "Everything I Love"ı dışındaki 7 parça da Keith Jarrett'a ait. Jarrett'in ilk albümü olma niteliğine sahip bu albümü özellikle koleksiyocular kaçırmamalı.

We Are All Together Again For the First Time
Music On Vinyl SD1641

1968-72 yılları arasında Dave Brubeck Quartet bariton saksofonda Gerry Mulligan, basta Jack Six ve davulda Alan Daswon'dan oluşuyordu. Bu albümde 1951-67 arasında Brubeck'le çalışmış olan Paul Desmond da alto saksofonda ekibe eklenerek ekibi bir quintet'e çeviriyor. Desmond ve Mulligan'ın birbirlerini müzikal açılardan besledikleri her zaman olduğu gibi bir gerçek. Burada ikiliyi Avrupa turnesindeki canlı kayıt olan "Truth"ta, Mulligan bestesi "Unfinished Woman"da, "Rotterdam Blues" ve16 dakikalık bir "Take Five" yeniden yorumunda duyuyoruz. İsveç 1972 kayıt tarihli bu albümdeki bir diğer Brubeck bestesi ise "Koto Song". 6 parçadan oluşan albüm dertsiz tasasız yorumuyla "Sweet Georgia Brown" ile son buluyor. Müzisyenler: Dave Brubeck (p); Paul Desmond (as); Gerry Mulligan (bs); Jack Six (b); Alan Dawson (d).

Cesaria Evora
Cafe Atlantico
Music On Vinyl MOVLP1003

2011 yılında kaybettiğimiz vokalist Cesaria Evora'nın, ilk albümlerindeki Portekiz'in aksine Latin Amerika'nın müzikal semalarında gezindiği bir albüm "Cafe Atlantico". Geleneksel Küba ve Brezilya müziğinin manyetize edici etkisi hakim albüm genelinde. Albüm aynı zamanda da Evora'nın memleketi olan Sao Vicente'nin Cape Verde adasına ithafen yapılmış. Müzik bazen memleket özlemiyle dolu, biraz nostaljik ve bazı yerlerde de trajik sözler ve melodilerle dolu. Bir başyapıt niteliğindeki "Carnaval de São Vicente" albümdeki en neşeli ama bir yandan da hüzünlü parça. "Roma Criola" biraz trajik, yalnızlık duygusunun hüküm sürdüğü ama her zamanki gibi ilgi çekici bir ballad. Açılış parçası olan "Flôr Di Nha Esperança"dan, yaz etkisindeki "Amor Di Mundo"ya, dünyanın öbür ucundaki basit bir kafenin tasvir edildiği parçaya kadar albümün genelinde, çok renkliliğin hakim olduğu, modern müzikte bulunması zor bir zarafet görmek mümkün. Yıllar geçtikçe değeri daha iyi anlaşılacak bir albüm olduğu kesin.

Howlin' Wolf
Memphis Days – The Defitinive Edition, Vol.1
Music On Vinyl MOVLP953

Howlin' Wolf
Memphis Days – The Defitinive Edition, Vol.2
Music On Vinyl MOVLP954

Volume 1 ve 2 olarak çıkan bu kayıtlar, Chicago Blues müziğinin devlerinden olan Howlin' Wolf'un ilk dönemlerine yani 1951 ve 52 yıllarına ait en az bulunan kayıtları. Blues'un en ham haliyle kayıtlara yansıması da diyebiliriz, olgun ama gelişmeye de açık haliyle. Buradaki birçok parça, 70'lerde Avrupa'da farklı albümlerde yayınmlandı biraz boğuk sesli bantlardan kayıt olmuş olsalar da. 21 parçalık ilk albümde Willie Johnson'un amp-on 11 gitarını ve William Steele'in davulunu duyuyoruz biraz dağınık, avare ve karmaşık tonlarda. Bas ve piyano katılımı olmadan sadece Steele ve Johnson'ı duyduğumuz "How Many More Years" ve "Baby Ride with Me (Riding in the Moonlight)" parçalarının grubun en ilkel ve yalın halini yansıttığını söyleyebiliriz. 19 parçalık Volume 2 biraz daha toplama niteliğinde, Memphis Recordings kayıtlarından. Minimal blues öğelerini taşıyan bu albümde bazı parçaların daha önce hiç yayınlanmamış versiyonlarını duymak mümkün.

Derleyen: Ali Sönmez
(ali.sonmez.2010@gmail.com)

Şu jazz dedikleri...

"The great thing about Jazz is that it is such a living music that is able to learn, to survive, to assimilate and incorporate the best things from all other kind of music." / Jazz'in harika olan yönü, öğrenebilecek, geçerliliğini koruyabilecek, diğer tüm müzik türlerinin en iyi yanlarını özümseyebilecek ve bünyesine katabilecek kadar zinde bir müzik olmasıdır." – Dexter Gordon

Genç Koleksiyoncu: (EU)GENE AMMONS (14 Nisan 1925 – 6 Ağustos 1974)

Bebop akımı sırasında yetişmiş, 1960'lı yılların başında "Soul Jazz" türünün öncü isimlerinden biri olmuş, Blues ve R&B tarzında çalışmalara yakın durmuş ve Jazz tarihine en iyi balad yorumcularından biri olarak geçmiş olan Eugene (müzik dünyasındaki adıyla Gene) Ammons, 1930'lu ve 40'lı yılların efsanevi Boogie-Woogie piyanisti Albert Ammons'ın oğludur. Klasik bir piyanist ve müzik öğretmeni olan annesi Geraldine de küçük Gene'in ilk müzik eğitiminde katkıda bulunmuştu. Ancak babasının ve annesinin izinde yürüyüp piyano taburesine oturmak yerine, plaklarını dinleyip hayran kaldığı Lester Young'ı kendine örnek alarak tenor saksofona merak sardı. Başlangıçta idolünü, uçarcasına hafif bir tondaki çalış tarzı kadar, saksofonunun onun gibi eğik tutarak da taklit eden Gene, bir süre sonra babasının arzu ve önerisine uyarak, tenorda daha güçlü ve heybetli bir tonu yeğleyen Coleman Hawkins – Ben Webster ekolüne yakınlaştı. Du Sable Lisesi'nde okurken, Chicago kökenli piyanistler Nat "King" Cole ve Ahmad Jamal, şarkıcı Johnny Hartman, tenor saksofoncu arkadaşları Von Freeman ve Johnny Griffin'i de yetiştiren, okulun müzik direktörü Walter Dyett'ten ders aldı. Okulun orkestrasında tenor saksofon çaldı. Daha lise eğitimini tamamlamadan babasıyla birlikte sahneye çıktı ve 18 yaşındayken, ilk kez trompetçi King Kolax'ın big band'inde profesyonel müzik yaşamına atıldı. ABD'nin farklı köşelerine uzanan bir turnede, New York'taki Savoy Ballroom gibi, 1940'lı yılların ünlü mekânlarında sahne alma olanağı buldu. 1944'te, yani henüz 19 yaşındayken, Bebop akımının en ünlü Big Band'i olan Billy Eckstine'in büyük orkestrasına girdi ve önce Charlie Parker, ardından Dexter Gordon'la beraber çaldı. 1940'lı yılların ikinci yarısında, Fats Navarro, Art Blakey, Miles Davis, Howard McGhee, Sonny Stitt gibi geleceğin ünlü isimleri olacak genç müzisyenlerin ve vokalist Sarah Vaughan'ın yetiştiği bu orkestraya yaptığı ve Dexter Gordon'la girişiği doğaçlama tenor saksofon atışmasıyla dikkat çeken "Blowin' the Blues Away" kaydı büyük ilgi gördü ve Bebop klasikleri arasına girdi. 1945'te Gordon ayrılınca orkestranın birinci tenor saksofoncusu oldu. Ertesi yıl babası Albert Ammons'ın iki plağında saksofon çaldı ve Eckstine'in orkestrasıyla "Rhythm in a Riff" adlı filmde yer aldı. Bu dönemde orkestra elemanları için ısmarlanan hasır şapkaların hiçbiri kafasına uymayınca, "Sürahi gibi kocaman bir kafan var!" diyen Eckstine tarafından "Jug" (Sürahi) lâkabına layık görüldü! 1947 yılında bu büyük orkestra dağılınca, babasının da bağlı olduğu Mercury plak şirketiyle anlaşarak solo kariyerine başladı. O yıl (ve 1949'da) bir dizi ateşli Bebop parçasının kayıtlarını gerçekleştirdi ve ilk kez 1947'de, adını kızıl saçlı eşi Mildred'in lâkabından alan "Red Top" adlı bestesiyle listelere girdi. Kısa bir süre için Miles Davis ve Sonny Stitt'i de içeren ve Chicago'daki Jumptown Club'ta sahne alan kendi grubunu kurdu. O dönemde Bird'ün tarzında alto saksofon çalan Stitt'le iyi dost oldu ve onun bazı plak kayıtlarında da görev yaptı. Woody Herman'ın "Second Herd" (İkinci Sürü) diye anılan orkestrasına Stan Getz'in yerine katıldığı 1949 Mayıs'ına kadar, farklı müzisyenlerle kendi gruplarını oluşturdu. Herman'ın orkestrasında altı ay görev yaptıktan sonra ayrıldı ve kısa bir süre Count Basie ile çalıştı. Ardından, artık altodan tenora geçmiş olan ve arada bariton saksofon da çalan kadim dostu Stitt'le beraber, 1949-52 arasında sürekli çalışan ve turneye çıkan, daha sonrasya arada sırada biraraya gelen, ortak bir beşli (daha sonra yedili) kurdular. 1950 yılında, Chess plak şirketi için kaydettiği ve Billie Holiday'in en iyi değerlendirilen 10 Jazz plağı arasında saydığı "My Foolish Heart" yorumu R&B listelerinde ilk sıralara yükseldi ve yetenekli tenor saksofoncunun isminî daha geniş bir kitleye duyurdu. 1950'li yıllar, Gene Ammons'ın müzik kariyerinin en bereketli ve istikrarlı dönemi olmuştur. Stitt'li beşlisiyle New York'un ünlü Jazz kulübü Birdland'de sık sık sahne aldı. Meslek yaşamının sonuna kadar bağlı kalacağı Prestige plak şirketi için kaydettikleri, Ammons ile Stitt'in tenor düellosuyla seçkinleşen "Blues Up and Down" yorumu yine listelere girdi. Ayrıca Miles Davis'in 1954'te "Walkin'" adıyla kaydettiği, Jimmy Mundy'nin bestesi "Circavy" ile büyük ilgi topladılar. 1954'te Chicago'dan Washington DC'ye taşınan Ammons kısa sürede eroin bağımlısı oldu. Ama bu durum performanslarını olumsuz etkilemedi. 1950'lerin başından itibaren, Prestige için, dönemin umut vaad eden genç müzisyenlerinin katıldığı çeşitli "all-star" kayıtlarında liderlik yaptı ve bunlar "Hi Fi Jam Sessions" adı altında LP olarak piyasaya sürüldü. Bu kayıtlara Freddie Redd, Lou Donaldson, Donald Byrd, Jackie McLean, John Coltrane, Kenny Burrell, Mal Waldron, Art Farmer ve Duke Jordan gibi, kısa bir süre sonar kendi adlarına pek çok albüm dolduracak olan yetenekli solocu müzisyenler katıldı. Ammons'ın uyuşturucu bağımlılığı, 1958 yılında eroin bulundurmaktan tutuklanmasıyla birlikte, hayatını dramatik olarak etkilemeye başladı. Illinois eyaletindeki Statesville Cezaevi'nde iki yıl geçirdi. 1960 yılında şartlı tahliye olduğunda, gece kulüplerinde çalışma yasağına karşı geldiği için beş ay daha hapsedildi. 1961'den itibaren Dexter Gordon, Sonny Stitt ve James Moody'nin de yer aldığı gruplar kurdu. Bu dönemde doğaçlama sololara ağırlık veren "Hard Bop"tan sıkılaşarak, Blues ve Gospel etkileri barındıran, daha ritmik ve "funky" bir tür olan "Soul Jazz"ın öncülüğüne soyunan Ammons, iki yıl içinde, toplam 22 LP'de yayınlanacak maraton kayıtlara girdi ve "Boss Tenor" gibi bu türün en başarılı birkaç albümüne imzasını attı. 1962 yılında tekrar uyuşturucuyla yakalanan müzisyene, bu kez acımasız davranıldı ve "örnek teşkil etmesi amacıyla" 15 yıl hapis cezası verildi! Ancak Ammons'ın cezaevi yılları da gayet verimli geçti. Her gün saksofonuyla provalarını ve beste yapmayı sürdüren müzisyen hapishanedeki mahkûmlara müzik dersleri verdi ve onlarla birlikte bir orkestra kurarak yönetti. Cezaevinde geçirdiği yedi yıl boyunca, Prestige plak şirketinin yöneticisi Bob Weinstock, Ammons'ın 1961-62 yıllarında yaptığı kayıtları peydepey albüm olarak piyasaya sürdü ve tenor saksofoncunun isminin unutulmasını önledi! 1969 yılında, iyi halden şartlı tahliye edilip cezaevinden çıktığında, Prestige plak şirketinin o güne kadar müzisyenlerine sunduğu en cazip kontratı imzalayan Ammons, kalp büyümesi ve akciğerlerinde amfizem teşhisi konmasına karşılık, yine çok sayıda kayıt seansına katıldı. Bu dönemde kaydettiği plaklar arasında, Frank Sinatra ve Nat "King" Cole'un popüler parçaları ile ileriki yıllarda Linda Ronstadt tarafından seslendirilecek "Long Long Time" ve Santana tarafından yorumlanacak "Jungle Strut" da vardı. Sabıka kaydı yüzünden New York kulüplerinde çalışması engellenen müzisyen, memleketi Chicago'da, Plugged Nickel gibi mekânlarda sahneye çıkmayı sürdürdü. 1973 Haziran'ında, Baltimore'da verdikleri 3 saatlik konserde, kadim dostu Sonny Stitt'le son kez aynı sahneyi paylaşan Ammons, üç hafta sonra ilk kez ABD dışına çıkarak Montreux ve İsveç'teki Åhus Jazz festivallerine katıldı. O güne kadar kendi özgün çalış tarzından ödün vermeden popüler bir Jazz müzisyeni olarak kalmayı başaran saksofoncu artık uluslararası piyasada da ismini duyurmaya hazırlanırken aniden kolunu kırdı. Bu kazanın ardından muayene edildiğinde ne yazık ki ilerlemiş kemik kanseri teşhisi konulan Ammons, tedavi için yatırıldığı Chicago'daki Michael Reese Hastanesi'nde, 6 Ağustos 1974'te, henüz 49 yaşındayken, zatürree sonucunda yaşama veda etti… Johnny Griffin, Clifford Jordan, Sonny Rollins ve Henry Threadgill gibi farklı kulvarlarda ilerlemiş saksofoncular tarafından takdir gören, daha genç kuşaktan Joshua Redman'ın kendine rol modeli olarak seçtiği, ama buna karşılık pek çok Jazz eleştirmeni tarafından "iyi bir balad yorumcusu"ndan öteye fazla önemsenmeyen Gene Ammons, 1961 yılında kendisiyle yapılan bir söyleşide, genç müzisyenlere "kendilerine özgü bir "sound" oluşturmalarını, bol bol pratik yaparak bunu geliştirmelerini" tavsiye etmiş ve "en önemli şey işte bu" demişti. Müzik kariyerinin farklı evrelerinde, Bebop, Hard Bop ve Soul Jazz türlerinde öncü bir rol üstlenip başarılı olan (buna karşılık, cezaevinde geçirdiği yıllar yüzünden Modal ve Free Jazz'dan uzak kalan) lider bir müzisyenin bu derece göz ardı edilmesini, 1965 yılında piyasaya sürülen "Angel Eyes" albümünün kapak notlarında, Robert Levin şu şekilde açıklıyordu: "Ammons'in eleştirel beğeniye mazhar olamamasının bir nedeni, onun kolayca sınıflandırılamaz niteliği olabilir. Tenor saksofonun en önemli ve farklı iki kaynağından, Lester Young ve Coleman Hawkins ekollerinin her ikisinden birden ders ve feyz almış olması yüzünden, her iki tarafın takipçileri tarafından da münhasıran benimsenmemesi olasıdır." Çok şükür ki Jazz dünyasının son derece üretken müzisyenlerinden biri olan Gene Ammons'in belli (ve çoğunlukla yüksek) bir standardı tutturan plak kayıtlarının hemen hepsi günümüzde rahatça CD olarak bulunabiliyor… Ammons'ın geniş diskografisinden yaptığım seçimleri, her zamanki gibi, Jazz'a olan ilginize, bütçenize ve hedeflediğiniz koleksiyonun çapına göre sınıflandırdım. Öncelikli olarak alınması gereken, en başarılı yapıtlarını birer okla vurguladım. Bunlar arasından belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri de birer ay-yıldızla işaretledim.

DERLEME ALBÜMLER

(İlk CD'lerini alacaklar ve kısıtlı bütçeler için)

* Blowin' the Blues Away (1944-47) EPM 16011 C
* Red Top – The Savoy Sessions (1947; 1952-53) SAVOY JAZZ SV-0242
* Young Jug (1948-52) CHESS JAZZ 18012
* All-Star Sessions (1950-55) PRESTIGE / OJC OJCCD 014 C
➲ The Gene Ammons Story: The 78 Era (1950-55) PRESTIGE PRCD-24058
➲ Greatest Hits: The 50s (1950-58) PRESTIGE / OJC OJCCD 6013 C
➲ A Stranger in Town (1954-70) PRESTIGE PRCD-24266
➲ Greatest Hits, Vol.1 The Sixties (1960-62) PRESTIGE / OJC OJCCD 6005 C
* The Gene Ammons Story: Organ Combos (1960-61) PRESTIGE PRCD-24071
➲ Gentle Jug, Vol. 3 (1960-70) PRESTIGE PRCD-24249
➲ Gentle Jug, Volume 2 (1960-71) PRESTIGE PRCD-24155
➲ The Gene Ammons Story: Gentle Jug [Nice 'n Cool (1961) + The Soulful Mood of Gene Ammons (1962)] PRESTIGE PRCD-24079 C
* Soul Summit (w/ Sonny Stitt) (1961-62) PRESTIGE PRCD-24118
* Greatest Hits: The 70s (1969-71) PRESTIGE / OJC OJCCD 6018 Z
* Legends of Acid Jazz: Gene Ammons [Black Cat (1970) + You Talk That Talk (w/ Sonny Stitt) (1971)] PRESTIGE PRCD-24188 C
* Jammin' with Gene (1956) PRESTIGE / OJC OJCCD 211 C
➲ The Happy Blues (1956) PRESTIGE / OJC OJCCD 013 C

ÖZGÜN ALBÜMLER

(Kapsamlı bir koleksiyonu hedefleyenler için)

* Jammin' in Hi-Fi (1957) PRESTIGE / OJC OJCCD 129 C
* Funky (1957) PRESTIGE / OJC OJCCD 244 C
* Groove Blues (1958) PRESTIGE / OJC OJCCD 723 C
➲ The Big Sound (w/ John Coltrane (1958) PRESTIGE / OJC OJCCD 651 C
* Blue Gene (1958) PRESTIGE / OJC OJCCD 192 C
➲ Boss Tenor (1960) PRESTIGE / OJC OJCCD 297 C
➲ Angel Eyes (1960; 1962) PRESTIGE / OJC OJCCD 980 C
➲ Bad! Bossa Nova (1961) PRESTIGE / OJC OJCCD 351 C
➲ Boss Tenors (w/ Sonny Stitt) (1961) VERVE 837440 C
* Up Tight! (1961) PRESTIGE PRCD-24140
* Late Hour Special (1961-62) PRESTIGE / OJC OJCCD 942 C
➲ Boss Tenors in Orbit (w/ Sonny Stitt) (1962) VERVE 549371 C
➲ Jug and Dodo (w/ Dodo Marmorosa) (1962) PRESTIGE PRCD-24021
➲ We'll Be Together Again (w/ Sonny Stitt) (1968) PRESTIGE / OJC OJCCD 708 C
➲ The Boss is Back! (1969) PRESTIGE PRCD-24129
➲ The Chase! (w/ Dexter Gordon) (1970) PRESTIGE PRCD-24166
* Fine and Mellow (1972) PRESTIGE PRCD-24281
* God Bless Jug and Sonny (w/ Sonny Stitt) (1973) PRESTIGE PRCD-11019
* Left Bank Encores (w/ Sonny Stitt) (1973) PRESTIGE PRCD-11022
➲ Goodbye (1974) PRESTIGE / OJC20 1081 C
➲ You Can Depend on Me (1947-55) QUADROMANIA 222442 (4 CD) C
➲ Gene Ammons' All Stars Complete Recordings (w/ Jackie McLean & Mal Waldron) [Jammin' with Gene (1956) + Jammin' in Hi-Fi (1957) + Funky (1957)] FRESH SOUND FSR 797 (2 CD) C
➲ Gene Ammons' All Stars Complete Recordings (w/ Mal Waldron, Pepper Adams & Art Taylor) [Groove Blues (1958) + The Big Sound (1958) + Blue Gene (1958)] FRESH SOUND FSR 798 (2 CD) C
➲ Six Classic Albums [The Happy Blues (1956) + Jammin' in Hi-Fi (1957) + Blue Gene (1958) + Groove Blues (1958) + The Big Sound (1958) + Boss Tenor (1960)] REAL GONE JAZZ RGJCD 333 (4 CD)

KOMPLE SETLER

(Tuzu kuru "Jug" hayranları için!)

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

ONLY TRUST YOUR HEART

Söz: Sammy Cahn
Müzik: Benny Carter

Never trust the stars
When you're about to fall in love
Look for hidden signs
Before you start to sigh

Never trust the moon
When you're about to taste his kiss
He knows all the lines
And he knows how to lie

Just wait for a night
When the skies are all bare
Then see if you care

Never trust your dreams
When you're about to fall in love
For your dreams may quickly fall apart
So if you're smart, really smart
Only trust your heart

IT HAD TO BE YOU

Söz: Gus Kahn
Müzik: Isham Jones

Why do I do just as you say
Why must I just give you your way
Why do I sigh
Why don't I try to forget

It must have been that something lovers call fate
Kept me saying "I had to wait"
I saw them all
Just couldn't fall 'til we met

It had to be you, it had to be you
I've wandered around, finally found somebody who
Could make me be true
Could make me be blue
And, even be glad just to be sad thinkin' of you

Some others I've seen
Might never be mean
Might never be cross
Or, try to be boss
But, they wouldn't do

For nobody else gave me a thrill
With all your faults, I love you still
It had to be you, wonderful you
It had to be you

'Cause nobody else gave me a thrill
With all your faults, I love you still now
And it had to be you, it just had to be you
It had to be you

I CRIED FOR YOU

Söz: Gus Arnheim
Müzik: Arthur Freed & Abe Lyman

I remember other days, how I used to weep
Over things you said to me, I couldn't even sleep
You forgot your promises ev'ry single vow
All you did was laugh at me but things are diff'rent now

I cried for you
Now it's your turn to cry over me
Ev'ry road has a turning
That's one thing you're learning

I cried for you
What a fool I used to be
Now I found two eyes just a little bit bluer
I found a heart just a little bit truer

I cried for you
Now it's your turn to cry over me

How can I forget the hours that I worried through
Wondering the live-long day just what next thing to do
In those days you never thought anything of me
But the slave that was all yours and now at last is free

I cried for you
Now it's your turn to cry over me
Ev'ry road has a turning
That's one thing you're learning

I cried for you
What a fool I used to be
Now I found two eyes just a little bit bluer
I found a heart just a little bit truer

I cried for you
Now it's your turn to cry over me

BİR KİTAP / BİR VİDEO

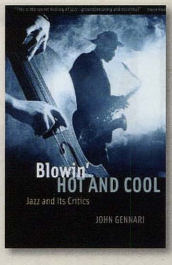

BLOWIN' HOT AND COOL
JAZZ AND ITS CRITICS

John Gennari
University of Chicago Press
ABD, 2006
ISBN: 978-0226289229
494 sayfa, Bez Ciltli
35.00 $

Özet:
University of Vermont'da görev yapan profesör John Gennari, akademik bir çalışma olarak kabul edilecek (dipnot açıklamaları 57 sayfa tutuyor!) bu kitabında, göz korkutucu ve (eleştirmenleri eleştirmeye kalkıştığı için) biraz da tehlikeli bir işe soyunarak, 1930'lardan 2000'lerin başına kadar, 75 yıl boyunca Jazz yazar ve eleştirmenlerinin bu müziğin gelişmesine ve bir sanat müziği olarak algılanmasına yaptıkları olumlu ve olumsuz katkıları gözden geçirmiş. Jazz tarihine farklı bir perspektiften bakmak isteyenler için ufuk açıcı bir çalışma.

Detay: Kitabının önsözünde bu çalışmaya 1990 yılında başladığını yazan Prof. Gennari, ciddi bir araştırma sürecinin ürünü olduğu kuşku götürmeyen eserinde; benim 1980'lerden beri (özellikle Internet'in yayılmasından önce), Jazz müziğinin farklı yönlerini öğrenmek, tarihini araştırmak ve önemli müzisyenlerinin hayat öykülerini okuyup kariyerlerinin en başarılı yapıtlarını öncelikli olarak edinmek için başvurduğum pek çok kitabın da yazarı olan (bu yüzden isimlerine gayet aşina olduğum, ama birkaç dışında haklarında çok da fazla bir şey bilmediğim) John Hammond, Leonard Feather, Martin Williams, Nat Hentoff, Ralph Gleason, Gene Lees, Whitney Balliett, Marshal Sterns, Ira Gitler, Dan Morganstern, Gary Giddins, Stanley Crouch ve Albert Murray, gibi efsanevi Jazz yazar ve eleştirmenlerinin yanısıra, ayrı bir bölümde ele aldığı "radikal" kalemler Amiri Baraka ve Frank Kofsky'nin Jazz müziği ve müzisyenleri üzerindeki etkilerini açıklarken, Newport Jazz Festivali, Lenox School of Jazz, yayın hayatına 1930'larda başlayan Jazz Journal International dergisinin takipçisi çoğu fanatik İngiliz plak koleksiyoncularının Jazz'ın gelişimine (ya da geleneksel kalıplarına bağlı kalmasına) olan katkılarına da değinmiş ve kitabının bir bölümünü de, ölümünün ardından Charlie Parker'in gerçek hayat öyküsünü kaleme almak için uğraşan Dial plakçılığın sahibi Ross Russell'ın serüvenine ayırmış. Her yazarı yetiştiği ve yaşadığı dönemin sosyal ve politik ortamından yola çıkarak, artı ve eksilleriyle mümkün olduğunca adil bir şekilde tanıtmaya ve analiz etmeye çalışan Gennari'nin temel olarak, Jazz müziğinin gelişmesinde önemli bir rol oynayan müzisyenler, onların takipçileri Jazzseverler ve her iki kesimi de ciddi biçimde yönlendiren yazar/eleştirmenler arasındaki ilişkiye başka bir müzik türünde rastlamanın mümkün olmadığı. Kadın Jazz yazarlarının azlığından şikayetçi olan (ve bu konuda feministleri kızdıracak türden bir açıklama getiren) Gennari'nin, eserinde sadece Amerikalı yazarlara eğilip, ilerki yıllarda "Amerika'nın Klasik Müziği" diye adlandırılacak bu müziğe ilk önemini veren batı saygın Fransız ve İngiliz Jazz eleştirmenlerini pas geçmesiyse, ciddi Jazz tutkunlarının ve Jazz yazarlarımızın ilgiyle okuyacağına inandığım bu kitabın eleştirebileceğim tek yönü.

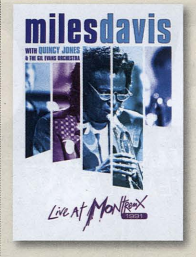

MILES DAVIS
with QUINCY JONES
LIVE AT MONTREUX 1991

Eagle Rock
ABD; 1993 - 2013
133 dakika / Renkli / 1.78:1
Dolby Digital 5.1 / / NTSC
DVD Region 1 / Blu-Ray Region A1
14.95 $ (DVD) / 19.95 $ (Blu-Ray)

Özet:
Ölümünün ardından neredeyse çeyrek asir geçmesine karşın, Jazz dünyasının en popular ismi olmayı sürdürmesi nedeniyle, trompetçi Miles Davis'in müzik kayıtları CD, konserlerinin video kayıtları ise DVD ve Blu Ray olarak yayınlanmaya devam ediyor. Efsanevi müzisyenin ani ölümünden birkaç ay önce, 1991 yazında çıktığı Avrupa turnesi kapsamında, 8 Temmuz 1991 gecesi, Montreux Jazz Festivali'nde, Quincy Jones'un yönettiği Gil Evans Orchestra'nın önünde verdiği ve ilk kez 1993 yılında VHS kaset olarak yayınlanan tarihi konserin kayıtları da sonunda DVD ve Blu Ray olarak piyasaya sürüldü. Miles, 1950'li yılların sonuna ait, Gil Evans'ın düzenlemeleriyle büyük ilgi gören "Miles Ahead", "Porgy and Bess" ve "Sketches of Spain" albümlerinde yer alan unutulmaz parçaları, 30 yıl aradan sonra ilk defa yorumluyor. **Detay:** 1970'lerden itibaren, kaydettiği eski albümlerini asla dinlememeyi ve geçmişe yaptığı akustik müzikler geri dönmemeyi şiar edinmiş olduğunu sık sık belirten Miles Davis, 1991 yazında çıktığı Avrupa turnesinde, sanki çok az ömrü kaldığını anlamış gibi, biri Montreux, diğeri Paris'te (DVD'sini birkaç sayı önce tanıttığım "Miles at La Villette" konseri) verdiği iki konserde bu geleneğini bozmuş ve uzun zaman sonra, kendisini geniş kitlelere sevdiren 1950'li ve 60'lı yıllarda yaptığı müziklere ilk ve son kez geri dönmüştü. Miles'ı, çok sevdiği Gil Evans'ın anısına bu konseri vermeye ikna eden Quincy Jones, ünlü aranjörün özgün düzenlemelerini, Gil Evans Orchestra ve George Gruntz Concert Jazz Band'e çaldırırken Davis de, alto saksofoncu Kenny Garrett, kontrbasçı Carles Benavent ve davulcu Grady Tate'ten oluşan grubu eşliğinde (ve yanında oturup zor bölümlerde sololarını üstlenen trompetçi Wallace Roney'nin de yardımıyla) "Birth of the Cool" kayıtlarından "Boplicity" ile açtığı konserde, sırasıyla "Maids of Cadiz", "The Duke", "My Ship", "Miles Ahead", "Blues for Pablo", "Orgone", "Gone, Gone, Gone", "Summertime", "Here Come De Honey Man", tek başına seslendirdiği muhteşem "The Pan Piper" ve "Solea"yı yorumluyor. VHS kasette konserin ikinci parçası olarak dinlediğimiz "Springville", her nedense DVD ve Blu-Ray'de yer almıyor! Aynı şekilde, VHS kasette bulunan Herbie Hancock, George Duke ve Quincy Jones söyleşileri ile konser öncesi prova kayıtları da ne yazık ki uçup gitmiş! Buna karşılık Montreux Jazz Festivali'nin kurucusu Claude Nobs'la yapılan söyleşi korunmuş. Yeni eklenen "bonus" ise, Monty Alexander, Helen Merrill, Betty Carter, Charlie Haden, Gil Goldstein, Stanley Clarke, Jean Luc Ponty, Al Di Meola ve Michel Petrucciani ile Miles Davis hakkında yapılmış söyleşiler. HD olarak kaydedilmiş konserin ses ve görüntü kalitesi mükemmel! Her Jazzseverin video koleksiyonunda bulunması gereken ve çok ucuza satılan bir DVD / Blu-Ray.

ŞU CAZ DEDİKLERİ Facebook'ta!

TRT Radyo 3'te, 1994 yılında başlayan yayın hayatı, 18 yıl sonra, 940. programın ardından, iki yıl önce sona eren ŞU CAZ DEDİKLERİ'nin Facebook sayfası, radyo programının amaç ve hedefleri doğrultusunda, her hafta yenilenerek Jazz kültürünün yayılmasına katkıda bulunmayı sürdürüyor.

http://www.facebook.com/SUCAZDEDIKLERI.ALISONMEZ

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

JAZZ GELİYOR!

21. İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ
1–16 TEMMUZ 2014

Hugh Lurie

İstanbul Kültür Sanat Vakfı (İKSV) tarafından Garanti Bankası'nın 17 yıldır süren sponsorluğunda düzenlenen 21. İstanbul Jazz Festivali, 1–16 Temmuz tarihleri arasında gerçekleştirilecek. Festival bu yıl da jazzın önde gelen isimlerinden güncel müziğin yıldızlarına kadar birçok ismi İstanbul'un 13 farklı mekanında ağırlayacak.

21. İstanbul Jazz Festivali, **13 farklı mekânda 200'ü aşkın yerli ve yabancı sanatçının** katılımıyla gerçekleştirilecek **28 konserle**, bu yaz yine İstanbul'u jazz müziğinin efsaneleriyle hareketlendirecek.

FESTİVALİN YILDIZLARI İKİ GECE ÜST ÜSTE AÇIKHAVA'DA

Hugh Laurie, 21. İstanbul Jazz Festivali kapsamında ilk kez İstanbul'da

House dizisinde oynadığı Doktor House karakteri ile Türkiye ve dünyada geniş bir hayran kitlesi bulunan sinema ve televizyonun yıldız ismi **Hugh Laurie**, İstanbul Jazz Festivali kapsamında ilk defa hayranları ile buluşacak. Oyuncu, komedyen, yazar, müzisyen ve yönetmen **Hugh Laurie**, **The Copper Bottom Band** ile birlikte, **Akasya Acıbadem sponsorluğunda**, **9 Temmuz Çarşamba** akşamı **21.30'da Cemil Topuzlu Açık Hava Sahnesi**'nde olacak.

Esas olarak oyunculuk kariyeri ile tanınan dünyaca ünlü yıldız **Hugh Laurie**, müziğe ise 6 yaşında piyano çalarak başladı. Bir süre gitara ve blues gitaristlerine de merak saran Laurie, daha sonra ilk göz ağrısı piyanoya geri döndü. **Laurie** ilk albümünü çıkararak hayallerini gerçekleştirmeden önce milyonların karşısına House dizisinin bazı bölümlerinde piyano ve gitar çalıp, blues söyleyerek çıkmıştı. Dizinin büyük finalinin ardından albüm hazırlığı yapan Laurie, çalabildiği piyano, gitar, davul, armonika ve saksafon gibi enstrümanlar arasından piyanoyu seçerek profesyonel müzik kariyerine başladı. **Laurie**, 2011 yılında yayınladığı ilk albümü *Let Them Talk* ile resmi olarak adım attığı müzik camiasında da coşkuyla karşılandı. Albüm yayınlandığından beri dünyanın en önemli festivallerinde sahne alan Laurie, 2013 yılında *Didn't it Rain* adlı ikinci albümünü yayınladı. İki albüm de Amerika blues listelerinde 1 numaraya yükseldi. Laurie'ye bu konserde, turnelerinde de kendisine eşlik eden 9 kişilik kadrosuyla **The Copper Bottom Band** eşlik edecek.

İpek sesli Katie Melua, aşk ve melankoli kokan şarkı-şiirlerle Açıkhava Sahnesi'nde

Henüz 19 yaşındayken İngiltere listelerinde ilk ona giren iki albüme imza atan, besteci ve söz yazarı **Katie Melua**, **10 Temmuz Perşembe** akşamı **21.30'da Matraş sponsorluğunda Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi**'nide olacak. "The Closest Thing to Crazy" ve "Nine Million Bicycles" gibi hit balladların sahibi Katie Melua, aşk ve melankoli dolu şarkılarını bu kez İstanbullu seyirciler için seslendirecek.

11 milyonluk albüm satışı ve 59 platin ödülüyle yakalanması zor bir başarı elde eden besteci ve söz yazarı **Melua**, konserde, ilk albümü "Call off the Search"ten, eski jazz şarkıları, romantizm ve melankoliyi bir araya getiren son kaydı "Ketevan"a uzanan zengin bir repertuvarı ipeksi sesiyle seslendirecek.

30 yaşındaki Gürcü-İngiliz sanatçı, 2003 yılında yayınladığı ilk albümü "Call off the Search" ile İngiltere müzik listelerinde ilk sıraya oturdu ve bu albüm sadece İngiltere'de sattığı 1.9 milyon kopya ile 6 kez Platin Albüm oldu. "Piece By Piece"(2005) , "Pictures" (2007), "Live At The O2 Arena" (2009), "The House" (2010), "Secret Symphony" (2012) ve 2013 yılında da *Ketevan*'ı yayınlayan sanatçı 2006 yılında İngiltere ve Avrupa'nın en çok satan kadın sanatçısı olarak bir rekora imza attı. Türkiye'de de büyük hayran kitlesi bulunan **Melua**, ekstrem sporlar ile ilgisi ile de tanınıyor. Düzenli olarak dalış, bungee jumping ve skydiving yapan Melua aynı zamanda ismini 2 Ekim 2006'da suyun 303 metre altında verdiği konserle Guinness Rekorlar Kitabına da yazdırdı.

ZÜLFÜ LİVANELİ'DEN BİR TÜRKİYE PRÖMİYERİ: "RUMİ SUITE-THE ETERNAL DAY"

21. İstanbul Jazz Festivali, ülkemizin yetiştirdiği en önemli sanatçılardan

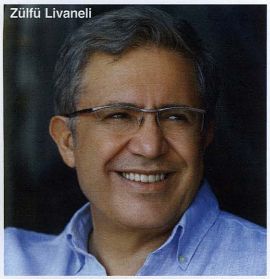
Zülfü Livaneli

besteci, yazar, müzisyen **Zülfü Livaneli**'nin Mevlana Celaleddin Rumi'nin şiirlerini İngilizce kaleme alıp bestelediği yeni eseri **"Rumi Suite-The Eternal Day"**in Türkiye prömiyerine de ev sahipliği yapacak. Zülfü Livaneli'nin besteci kimliğiyle katılacağı konser ve sahnede sunumlarıyla yer alacağı konser, Goethe Institut'un katkılarıyla **2 Temmuz Çarşamba** akşamı **21.15**'te **Sepetçiler Kasrı**'nda gerçekleştirilecek.

Zülfü Livaneli'nin jazz formları ve geleneksel Türk müziğini harmanladığı eseri **"Rumi Suite-The Eternal Day"**i, sanatçıyla daha önce birlikte birçok kez çalışmış güçlü bir kadro seslendirecek: Piyanist **Henning Schmiedt** yönetimindeki **Henning Schmiedt Altılısı**'nda, ünlü jazz vokalisti **Romy Camerun** ve Fazıl Say'dan, Sertab Erener'e, Trilok Gurtu'dan, Okay Temiz'e birçok usta isimle birlikte çalışan genç ve başarılı neyzenlerden **Burcu Karadağ**'ın yanı sıra trompette **Joo Kraus**, basta **HD Lorenz** ve davulda **Uli Moritz** eşlik edecek.

Kariyeri boyunca 300'ün üzerinde beste yapan, aynı sahneyi paylaştığı Joan Baez, Maria Farantouri, María del Mar Bonet, Udo Lindenberg, Haris Alexiou, Jocelyn B. Smith, and Kate Westbrook gibi sanatçılar ile ismini bütün dünyaya duyuran **Livaneli**, yılın en iyi albümü (Yunanistan), the Edison Award (Hollanda), Music Critics Guild'den yılın en iyi albümü ve the "Premio Luigi Tenco" ödüllerinde en iyi besteci unvanının da sahibi oldu. Yunan sanatçı Mikis Theodorakis ile birlikte verdikleri konserler ile iki ülke arasındaki ilişkilerde de önemli bir rol oynayan Livaneli 1996 yılından beri UNESCO iyi niyet elçisi.

YILDIZLAR BİR ARADA: MOZDZER DANIELSSON FRESCO TRIO / TOMASZ STANKO

Polonya jazzının son on yıldaki en parlak isimlerinden, piyanist, besteci ve yapımcı **Leszek Mozdzer**, uluslararası jazz dünyasının önde gelen müzisyenlerinden İsveçli basçı, çellist, besteci ve aranjör **Lars Danielsson** ve müziğinde birçok geleneği ustaca harmanlayan İsrailli vurmalı çalgılar ustası **Zohar Fresco** ile **Mozdzer Danielsson Fresco Trio** adı altında bir araya geliyor.

Farklı stiller ve ruh hâllerini benzersiz bir biçimde birleştiren bu üçlünün sahne performansı sonrasında ise Polonyalı trompetçi ve besteci **Thomas Sta□ko** sahnede olacak. Avrupa'nın ilk "free jazz" trompetçisi olarak anılan **Stanko**, bugüne kadar topluluk lideri ve ünlü plak şirketi ECM müzisyeni olarak 37 albüm çıkarttı; birçok film ve tiyatro yapımının müziklerine imza attı. Günümüz jazz sahnesinin en yaratıcı isimleri arasında gösterilen **Stanko** ve öncesinde sahne alacak olan **Mozdzer Danielsson Fresco Trio**, **3 Temmuz Perşembe** akşamı **21.00**'de **Cemal Reşit Rey Konser Salonu**'nda müzikseverlerle buluşacak.

"JAZZ İÇİN TUHAF BİR YER" BU YIL İSTANBUL ERKEK LİSESİ BAHÇESİ'NDE: DANILO PEREZ, JOHN PATITUCCI VE BRIAN BLADE "CHRILDREN OF THE LIGHT TRIO" VE USTA BASÇI DERRICK HODGE'DAN İKİ KONSER

Festivalin ilk defa bir konser mekânı olarak kullanacağı **İstanbul Erkek Lisesi Bahçesi**'nde gerçekleştirilecek **"Jazz İçin Tuhaf Bir Yer"** serisinin bu yılki konukları günümüzün en iyi jazz piyanistlerinden biri kabul edilen **Danilo Perez**, Amerikalı bas üstadı **John Patitucci** ve Joni Mitchell, Marianne Faithfull gibi isimlerle çalışmış davulcu **Brian Blade** olacak. Aynı zamanda jazzın yaşayan en büyük dehalarından **Wayne Shorter**'ın kurduğu quartet'in müzisyenleri olarak iki Grammy ödülünün de sahibi olan üçlü, **"Children of the Light Trio"** ismiyle **4 Temmuz Cuma** akşamı jazzseverlere müziğe doyacakları bir gece yaşatacak.

19.45'te başlayacak gecede, üçlüden önce, dünyaca ünlü R&B, soul, hip hop, klasik müzik ve jazz sanatçılarının albümlerinde müzisyen, prodüktör ve besteci olarak yer alan, Terence Blanchard'dan Maxwell'e birçok sanatçının, Grammy ödüllü liste başı albümlerinin arkasındaki isim Amerikalı basçı **Derrick Hodge** sahne alacak. Hodge, ilk solo albümü "Live Today"i geçen yıl yayınlamış ve hem yurtdışında hem de Türkiye'de eleştirmenlerden çok olumlu tepkiler almıştı.

FESTİVALİN İLK HAFTASONUNDA "PARKLARDA JAZZ"

İstanbul Jazz Festivali'nin 21. senesinde hayata geçirdiği bu projesinde jazzın büyüsünü parklara taşıyor.

Mozdzer Danielsson Fresco

Festival, **5 Temmuz Cumartesi 18.00**'den itibaren **Nişantaşı Sanat** Parkı ve çevresinde iki açık sahne ile İstanbullu'lara benzersiz bir açık hava şenliği yaşatacak. **Coca Cola'nın sponsorluğunda** ücretsiz olarak gerçekleştirilecek **"Parklarda Jazz"** konserinin ilk önemli konuğu New Orleanslı jazz piyanisti **Jon Batiste & Stay Human** olacak. **Amerikan Büyükelçiliği**'nin katkılarıyla düzenlenen, son dönemlerdeki en heyecan verici yeteneklerden olan Batiste modern jazz tınılarını, etkileyici bir vokal ve karizmatik bir sahne performansıyla birleştiriyor. Aynı gün dokuz kişilik Polonyalı topluluk **Mitch & Mitch** de Parklarda Jazz'in konukları arasında olacak. Bu yıl kutlanan **Polonya–Türkiye arası diplomatik ilişkilerinin tesisinin 600. Yıldönümü**'nün kültür programı çerçevesindeki **Mitch & Mitch** konseri öncesinde jazz alanında genç yeteneklere kapılarını açtığı Genç Jazz serisinin bu yılki finalistleri Baturay Yarkın Trio, Jazzzip Project, Nom Trio, Mikado ve Tümer Uluçınar Quartet de sahnede olacak. Tam programı Haziran ayı başlarında açıklanacak olan bu güzel jazz akşamı, Nişantaşı Sanat Parkı çevresindeki çeşitli mekanlarda küçük konserler ve özel etkinlikler ile renklenecek.

JAZZ'IN DÖRT YILDIZI AYNI SAHNEDE: MANU KATCHÉ, RİCHARD BONA, STEFANO DI BATTISTA VE ERIC LEGNINI İLE YILDIZLAR GEÇİDİ

İstanbul Jazz Festivali, perküsyonu ile büyüleyen **Manu Katché**, jazz müziğinin yaşayan en iyi basçılarından **Richard Bona**, Blue Note müzisyenlerinden, Avrupa jazz sahnesinin önemli saksafoncusu **Stefano di Battista** ve Belçika'nın en önemli piyanistlerinden biri sayılan **Eric Legnini**'yi aynı sahnede buluşturuyor.

Bu proje kapsamında, **İtalyan Kültür Merkezi**'nin katkılarıyla ilk defa bir araya gelen jazzın dört yıldız ismi, **7 Temmuz Pazartesi** akşamı **Pirelli** sponsorluğunda **Santralİstanbul Kıyı Amfi**'de İstanbullu izleyiciyi büyüleyecek. 2012'de ilk kez birlikte çaldıktan sonra yakaladıkları müzikal sihri başka yerlere de taşımaya karar veren dörtlünün

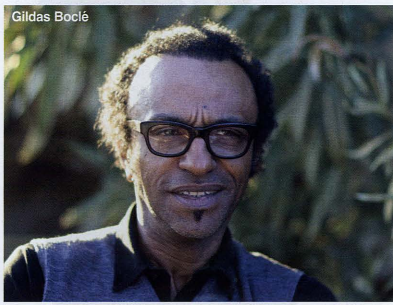
Gildas Boclé

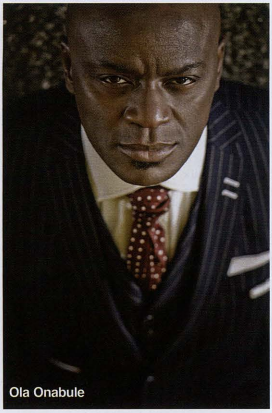

Ola Onabule

öncesinde ise piyanist **Giovanni Mirabassi**, İtalyan sanatçılar **Gianluca Renzi** ve **Lukmil Perez** ile oluşturduğu üçlüsü ile aynı sahnede gecenin açılışını yapacak. Avrupalı yıldız sanatçıların peş peşe sahnede olduğu bu özel jazz akşamı **19.45**'te başlayacak.

AYNI MEKAN, İKİ KONSER

"Mehliana": Brad Mehldau ve Mark Guiliana

"1960'lardan bu yana gelmiş geçmiş en yaratıcı jazz piyanisti" lakaplı **Brad Mehldau** ile Phronesis, Dhafer Youssef, Gretchen Parlato gibi isimlerle çalışan davulcu, besteci ve Beat Music topluluğunun lideri **Mark Guiliana**, 2011 yılında başlattıkları **"Mehliana" projeleri** ile festivalin konukları arasında.

8 Temmuz Salı akşamı **19.00'da Haliç Kongre Merkezi**'nde sahne alacak ikili, 2014 Şubat ayında çıkan ve müzikseverleri oldukça heyecanlandıran

Corea Clarke

son albümleri "Taming the Dragon"ın turnesi kapsamında, jazz ve elektronik müziği yenilikçi bir şekilde harmanladıkları bestelerini İstanbullu izleyiciye sunacak.

Jazz'ın iki efsanesi Chick Corea ve Stanley Clarke'tan akustik bir konser

Festival jazzın iki efsane ismini çok özel akustik bir projede bir araya getiriyor. Basgitarda **Stanley Clarke** ile piyanoda **Chick Corea**, birlikte **Return to Forever** ile solo kariyerlerinde yaptıkları şarkıları akustik olarak **8 Temmuz Salı** akşamı **21.30**'da **Haliç Kongre Merkezi**'nde, seslendirecekler. Müzikal ortaklıkları 1970'lere dayanan, jazz füzyon alanında yaptıkları yeniliklerle jazz müziğinde yeni ufuklar açarak Grammy Ödülü'de dahil sayısız ödülün sahibi olan ikilinin konseri, festivalin uzun süre unutulmayacaklarından biri olacak.

Birçok bestesi bugün artık jazz standardı sayılan Amerikalı piyanist **Chick Corea**, 1960'larda Miles Davis'in grubunda müziğe başladıktan sonra jazz füzyon türünün doğuşuna katkıda bulundu. **Corea**, 59 kere Grammy Ödülü'ne aday gösterildi ve 20 kere bu ödülü kazanmayı başardı. Kontrbas ve elektrik bas tekniğine getirdiği yenilikler sayesinde jazzın en etkili bas gitaristlerinden biri olarak gösterilen **Stanley Clarke** ise 1970'lerde Chick Corea'nın kurduğu **Return to Forever** adlı gruba katılmasıyla kariyerinde esas çıkışı yakaladı. Birçok film ve dizinin müziklerine de imza atan **Clarke**, **Return to Forever**'la birlikte jazzı funk, rock ve Latin ezgileriyle harmanladıkları 5 albüm yayınladı. 1975 yılında çıkardıkları *No Mystery* adlı albüm *En İyi Jazz Performansı* Grammy'si alırken, grubun akustik performanslarından oluşan *Forever* adlı albüm 2012 yılında, yine Grammy'lerde, *En İyi Enstrümantal Jazz* ödülünü kazandı.

JAZZ'DA YENİ KEŞİFLER, YÜKSELEN YILDIZLAR: EFSANE JAZZ ŞARKICILARININ GÜNÜMÜZDEKİ MİRASÇISI CÉCİLE MCLORİN SALVANT

Billy Holiday, Ella Fitzgerald gibi isimlerle kıyaslanan 25 yaşındaki genç yetenek **Cécile McLorin Salvant 11 Temmuz Cuma** akşamı **21.15**'te **Sabancı Üniversitesi Sakıp Sabancı Müzesi**'nin etkileyici mekanında İstanbullu izleyicilerle buluşacak. **Raymond Weil sponsorluğunda** gerçekleştirilecek gecenin başında ise "big band" geleneğini 21. Yüzyıla uyarlayan müzisyen, besteci ve topluluk lideri **Darcy James Argue** 18 kişilik topluluğuyla Brooklyn müzik ruhunu sahneye taşıyacak.

2010 yılında daha 20 yaşındayken Thelonious Monk Enstitüsü'nün düzenlediği vokal jazz yarışmasında birinci olarak dikkatleri üzerine çeken **Cécile McLorin Salvant** ilk albümü "Cécile"i 2010 yılında çıkadı, 2013 yılında çıkan son albümü "WomanChild" *En İyi Jazz Vokal Albümü* dalında Grammy'ye aday olan sanatçı, modern jazz, klasik blues ve erken dönem Amerikan jazz vokal geleneğine hakimiyetiyle dikkat çeken bir isim.

Kanada asıllı, Brooklyn'li besteci **Darcy James Argue** jazz, klasik müzik ve rock müziğin temel taşlarını müzikal paletinde bir araya getiriyor. 18 kişilik orkestrası Secret Society olağanüstü bir uyum ve enerji ile bu eşsiz besteleri seslendiriyor. "Topluluk Müziği" alanında Grammy ve Juno adaylıkları bulunan grup, 2014 yılında Uluslararası Jazz Festivalleri Birliği'nin (IJFO - ijfo.org) geleceğin jazz yıldızlarını şimdiden işaret eden Jazz 21 projesi kapsamına alındı ve bu çerçevede North Sea Jazz Festival, Vitoria-Gasteiz Jazz Festival, Gent Jazz Festival gibi önemli festivallerde de konser verecek.

FESTİVALDE "KANADA SAHNESİ"

Festival bu yıl değişik müzik tarzlarını temsil eden Kanadalı müzisyenlere özel bir yer ayırıyor. **12 Temmuz Cumartesi** Küçükçiftlik Park'ta 18.00'da başlayacak gecenin ilk konuğu Kanadalı akustik basçı Brandi Disterheft. Juno ödüllü ilk albümü dahil olmak üzere bugüne kadar çıkardığı üç kaydıyla yükselen **Vancouverlı Brandi Disterheft ve triosu**; jazz, blues, bebop ve balladlara uzanan eklektik müzikleriyle geceye dinamik bir başlangıç yapacak.

Angelique Kidjo

Gece, kendi neslinin en güzel seslerinden biri olarak kabul edilen, jazz ve soul şarkıcısı, Torontolu **Kellylee Evans** ile devam edecek. Kendi neslinin en güzel seslerinden biri olarak kabul edilen ve Nina Simone'ye adadığı 2010 tarihli albümüyle beğeni toplayan **Kellylee Evans**, ardından sahneyi saykodelik tınılar ile geleneksel müziği etkileyici sahne performanslarında birleştiren **Babazula**'ya bırakacak. Etkinliğe **Kanada İstanbul**

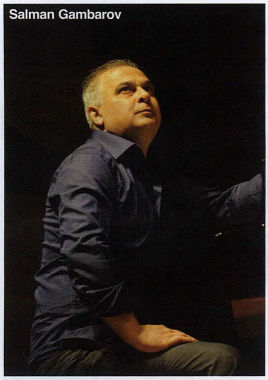
Salman Gambarov

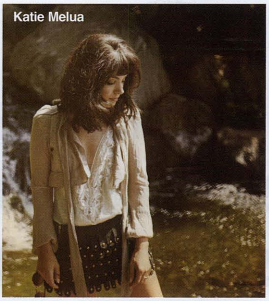
Katie Melua

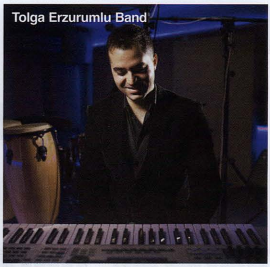
Tolga Erzurumlu Band

Başkonsolosluğu öncülüğünde **Tüprag**, **Alacer Gold**, **Blackberry**, **Air Canada** ve **Özgün Group** sponsor olarak destek verecek.

AFRİKA MÜZİĞİNİN KRALİÇESİ İSTANBUL'DA: ANGELIQUE KIDJO

"Afrika'nın en önemli divası" ve *"Afrika müziğinin tartışmasız kraliçesi"* olarak nitelendirilen **Angelique Kidjo** dünya müziğinin en güçlü seslerinden. Afrika ezgileriyle Amerikan soul müziği, funk, rap, samba, reggea, jazz ve blues'u bir simyacı gibi harmanladığı müziği, Grammy ödüllü albümleri ve aktivist kimliğiyle geniş bir hayran kitlesine sahip olan **Kidjo**, 2008 tarihli *Djin Djin* adlı albümüyle *En İyi Güncel Dünya Müziği Albümü* dalında Grammy kazandı. Onu izleyen *Oyo* adlı albümü aynı dalda aday gösterilen sanatçı, bu yıl, zengin melodik yapısı ve güçlü ritimleriyle dikkat çeken *Eve* adlı albümünü yayımladı. Bugüne kadar dünyanın dört bir yanında birçok konser veren **Angelique Kidjo**, İstanbul'daki ilk solo konserini festival kapsamında gerçekleştirecek.

Angelique Kidjo, **14 Temmuz Pazartesi** akşamı **22.00**'de, **DHL'in gösteri sponsorluğunda Feriye Lokantası'nda** müzikseverlerle buluşacak.

"USTALARLA BULUŞMALAR"; SALMAN GAMBAROV, YILDIZ İBRAHİMOVA, ÖNDER FOCAN, ŞENOVA ÜLKER VE FATİH AHISKALI İLE ETKİLEYİCİ BİR JAZZ FÜZYONU

İstanbul Jazz Festivali kapsamında 2006 yılından bu yana Türkiye'ye komşu coğrafyalardan gelen ve Türk müziği ile benzer kaynaklardan beslenen dünyaca ünlü sanatçıları, ülkemizden usta isimlerle yeni ve özgün üretimler sergilemek üzere bir araya getiren "**Ustalarla Buluşmalar**" konserleri bu yıl yine özel bir projeyle devam ediyor.

16 Temmuz Çarşamba akşamı **21.30**'da **Boğaziçi Üniversitesi Güney Kampüsü**'nde gerçekleştirilecek TEAS sponsorluğundaki konserde, Azerbaycan jazzının en önemli isimlerinden, "Bakustik jazz"ın yaratıcısı, besteci ve piyanist **Salman Gambarov**'a dört oktavlık sesi ve doğaçlamadaki yeteneğiyle tanınan ünlü jazz vokalisti **Yıldız İmrahimova**, usta gitaristimiz **Önder Focan**, jazz ve klasik müziği ustaca birleştiren **Şenova Ülker**, Rubato Topluluğu ile kendinden bahsettiren usta udcu **Fatih Ahıskalı** ve Türkiye jazz sahnesinin önemli isimlerinden davulcu **Ferit Odman** eşlik edecek.

KANYON'DA ÜCRETSİZ PAZAR KONSERİ

İngiltereli şarkıcı ve söz yazarı Ola Onabulé, **13 Temmuz Pazar** günü **saat 14.00**'te **Kanyon**'da jazz severleri balladlardan, 60 ve 70'lerin soul ve blues şarkılarına uzanan müzikal bir yolculuğa çıkaracak. Geniş oktavlı sesiyle eski dönem klasik soul şarkıcılarının geleneğini sürdüren Onabulé yedi albüm yayımladı; kendi stüdyosunu ve plak şirketini kurdu; grubuyla birlikte dünyanın dört bir köşesini dolaştı. Şimdi de İstanbul Jazz Festivali kapsamında şarkılarını söyleyecek **Ola Onabulé**'nin benzersiz sesiyle güzelleştireceği Pazar dinletisini kaçırmayın.

SALON'DA AVRUPA JAZZ KULÜBÜ GECELERİ

Türkiye jazz sahnesinin başarılı isimlerini Avrupalı ustalarla özel projelerde buluşturan "**European Jazz Club – Avrupa Jazz Kulübü**" serisi İstanbul Jazz Festivali boyunca **Salon**'da devam edecek. "**European Jazz Club – Avrupa Jazz Kulübü**" konserleri bu yıl **Tektekçi**'nin sponsorluğunda gerçekleştirilecek.

Four In The Pocket

NARDIS'TE FESTİVALE PARALEL KONSERLER

İstanbul'un sevilen jazz kulüplerinden **Nardis Jazz Club** bu yıl da festival boyunca çeşitli konserler ile kapılarını açık tutarak festival heyecanına dahil olacak. Temmuz boyunca **Nardis**'te gerçekleştirilecek konserlerin programını ve bilet/rezervasyon bilgilerini mekânın web sitesinden (nardisjazz.com) öğrenebilirsiniz.

FESTİVALE GENÇLİK AŞISI

11 Mayıs'ta Nardis Jazz Club'da yapılan değerlendirme konseri sonucu 5 grup İstanbul Jazz Festivali kapsamında 5 Temmuz'da Nişantaşı Sanat Parkı'nda yapılacak Parklarda Jazz adlı ücretsiz etkinlikte sahne alma şansı kazandı. **Baturay Yarkın Trio**, **Jazzzip Project**, **Nom Trio**, **Mikado** ve **Tümer Uluçınar Quartet**'in performanslarını sergileyeceği aynı günün akşamında ise "Gençlik Aşısı" günü devam edecek. **Salon İKSV'de saat 21.00'de** gerçekleşecek konserde ise bu defa geçen yılın Genç Jazz finalistlerinden **Deniz Taşar Band** ve **Tolga Erzurumlu Band** ile 2014 Nardis Genç Vokal Jazz finalistlerinden **Volkan Önol** müzikseverlerle buluşacak.

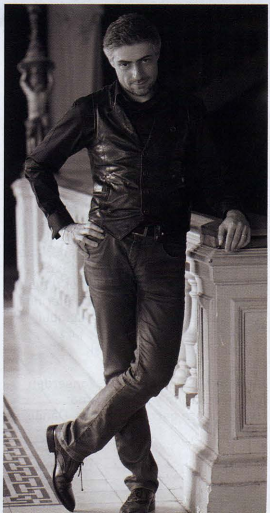

Can Ergelmiş
can.ergelmis@gmail.com

Danilo Perez İstanbul Jazz Festivali'nin bizce bu yıl en önemli konserini verecek müzisyenlerden birisi...

Grammy Ödüllü sanatçı Danilo Perez, günümüzün en etkileyici ve dinamik müzisyenlerinden biri. Dizzy Gillespie ve Jon Hendricks gibi devlerle çalmaya başladığı ve kendini jazz dünyası içinde kanıtladığı günden bu yana, köklerinin de etkisiyle jazz'ı Orta Amerika kültürel öğeleriyle birleştirerek, müzik dimağımızda yepyeni bir boyut açtı. Piyanist, 4 Temmuz Cuma akşamı İstanbul Jazz Festivali kapsamında, uzun zamandır Wayne Shorter'ın ekibinde birlikte çaldığı arkadaşları Brian Blade (d) ve John Patitucci (b)'yle birlikte sahne alacak. Üçlü, *Children of the Light Trio* ismiyle lanse ettikleri projelerinin dünya turnesi kapsamında, İstanbul Erkek Lisesi'nin bahçesinde jazz severlerin karşısında olacak.

Bu vesileyle Danilo Perez, konserden önce sorularımı yanıtladı. Ama röportajımıza geçmeden önce, Danilo Perez'den bahsetmek istiyorum, biraz da biyografik detaylarla birlikte...

1965 yılında dünyaya geldi Perez. Babası, Panama'da bilinen bir müzisyendi, bir toplulukta şarkı söylüyordu. Onun da yönlendirmesiyle birlikte 3 yaşında müzikle ilgilenmeye başladı piyanist. 10 yaşındayken Panama Konservatuarı'nda Klasik Batı Müziği repertuarı üzerine dersler alıyor, bir yandan da kendini geliştirmek için babasıyla birlikte piyano çalışıyordu. Üniversiteye Panama'da devam etti ve Elektronik Mühendisliği okudu. Ardından da Indiana University of Pennsylvania'da yüksek lisans yapmak üzere ABD'ye taşındı. Müzikle olan ilişkisini daha da yoğun bir şekilde sürdürmek istiyordu; bu sebepten ötürü de bölüm değiştirdi ve Berklee College of Music'e transfer oldu.

Danilo Perez, Berklee'ye devam ederken, 1985 ile 1988 yılları arasında, Jon Hendricks, Claudio Roditi, Paquito D'Rivera ve Terence Blanchard ile çaldı. Berklee'yi bitirdikten sonra bu müzisyenlerle çalmaya devam eden Perez, 1994 yılında Arturo Sandoval'ın Grammy Ödüllü albümü Danzon'un kaydında yer aldı. Perez'in *sideman* kariyeri çok kuvvetli: Müzisyen, 1980'lerden bu yana Charlie Haden, Michael Brecker, Joe Lovano, Tito Puente, Wynton Marsalis, Tom Harrell, Gary Burton, Roy Haynes ve Jack DeJohnette gibi müzisyenlerle konserler verdi.

Danilo Perez, 1989-1992 yılları arasında Dizzy Gillespie'nin United Nations Orchestra'sında topluluğun en genç üyesi olarak yer aldı. Gillespie yıllarında, Latin köklerini keşfetmesi, Perez'in eklektik, sofistike ve dinamik tarzının oluşmasına katkıda bulundu. Gillespie'yle kaydettikleri *Live At The Royal Festival Hall* albümüyse, piyaniste

Grammy ödülü kazandırdı.

Perez'in, kendi projelerine odaklanmaya başlaması ve kendi ismi altında kayıtlar gerçekleştirmesiyse 1990'ların ilk yarısını buldu. Henüz yirmili yaşların sonundayken *Danilo Perez* albümünü RCA/Novus şirketinden yayınlayan müzisyene albüm kaydında Santi Debriano, Jack DeJohnette, Joe Lovano, David Sánchez, ve Rubén Blades gibi çok iyi müzisyenler eşlik etmişti. Perez, ilk albümüne gelen olumlu tepkilerin ardından, bir sonraki yıl ise *The Journey* (1994) albümünü kaydetti.

Danilo Perez, 1995 yılında, Wynton Marsalis'in topluluğunda çalmaya başladı. Marsalis topluluğundaki ilk Latin üye olan piyanist, buradaki tecrübesi boyunca da Latin müziğiyle New Orleans tarzı arasındaki benzerlikleri keşfetmekteydi. Perez, bu yıllarda Panama Senfoni Orkestrası'yla *The Journey*'i seslendirerek, müzikal ufkunun genişliğini göstermekte, sadece küçük gruplar için değil, büyük orkestralar için de orkestrasyon yeteneğinin üst seviyede olduğunu sergilemekteydi.

Impulse! Şirketiyle anlaştı Perez bu dönemde ve kariyeri boyunca gerçekleştirdiği en önemli yapıtlardan biri olan *ParaMonk*'u 1996 yılında kaydetti. *ParaMonk* ile müzisyen, ilk şahsi Grammy adaylığını da kazanmış oldu. Bu albümde Thelonious Monk bestelerini yorumlayan ve kendi eserlerini de Monk'un stili ve felsefesi doğrultusunda yoğurarak seslendiren Danilo Perez, 1990'ların sonuna doğru Wayne Shorter ile çalmaya başladı.

Wayne Shorter Quartet'in sürekli üyesi haline gelen Danilo Perez, uzun yıllardır Wayne Shorter Quartet'le birlikte dünanın dört bir yanında konserler vermekte ve kayıtlar gerçekleştirmekte. 2006 yılında *Beyond the Sound Barrier* albümüyle Grammy Ödülü kazanan grup, 2000'li yıllarda her biri birer şaheser olan *Alegria* ve *Footrpints Live* albümlerini kaydetti. Perez'in müzikal stilinin oluşmasındaki önemli etkenlerden biri de Wayne Shorter'la birlikte geçirdiği vakitti kuşkusuz.

Danilo Perez, 1998 yılında John Patitucci, Jeff Ballard, Jeff "Tain" Watts, Luciana Souza ve Raul Vital'le birlikte *Central Avenue* albümünü piyasaya sürdü. Perez'in 2000 yılı kaydı *Motherland* ise bir all-stars kadrosuna sahipti: Claudia Acuña, Brian Blade, Richard Bona, Regina Carter, Carlos Henríquez, Chris Potter, Kurt Rosenwinkel, Antonio Sánchez, Luciana Souza...

Müzisyen, geçtiğimiz on yıla yakın bir süredir, Ben Street ve Adam Cruz ile oluşturduğu trio'suyla, Orta Amerika etkileriyle bezenmiş bir jazz stili sergilerken, kendine has müziğini tüm dünyaya duyurmaya devam ediyor. Son yıllarda Mack Avenue Records ile çalışan müzisyen, *Accross The Crystal Sea* (2008), *Providencia* (2010) ve *Panama 500* (2014) albümleriyle de kaliteli ve başarılı çizgisini sürdürdü.

Providencia ve *Panama 500*, ülkesi Panama'ya atfettiği albümler, ancak yine de Küba müziğinden, mainstream jazz'dan, post-bop'tan, Afrika ritimlerinden ve başka etnik öğelerden faydalanıyor.

Perez, yorumcu ve besteci kimliğinin yanı sıra, Panama Jazz Festivali'nin Sanat Direktörlüğünü, Philadelphia'daki Kimmel Center'in düzenlediği Mellon Jazz Up Close serilerinin Sanat Danışmanlığını ve Berklee School of Music'in genç ve yetenekli müzisyenlerin gelişimini destekleyen başarılı programı Berklee Global Jazz Institute'ün sanat direktörlüğünü halen üstleniyor.

Perez'in dünyaya katkıları sadece müzikle sınırlı değil. UNESCO Barış Elçisi olan müzisyen, aynı zamanda Fundacion Danilo Perez ismindeki, Panama'da faaliyet gösteren vakfı aracılığıyla, müzik ve sanat aracılığıyla Panama'daki gençlerin eğitimini destekliyor ve toplumsal gelişimi tetikliyor.

Röportaja dönersek... Danilo Perez, hem İstanbul Jazz Festivali'nde çalacağı *Children of the Light Trio* projesiyle, hem genel anlamda müzikal geçmişi ve bakış açısıyla, hem de Berklee Global Jazz Institute'la ilgili sorduğum sorulara içtenlikle yanıt verdi.

Comprovising

Briad Blade ve John Patitucci ile Wayne Shorter Quartet'te çok uzun zamandır çalıyorsunuz; bununla birlikte trio formatında da çalmıştınız. Peki *Children of the Light Trio* nedir? Bu projeyi yürütmeye nasıl karar verdiniz ve bu projenin daha önce yaptıklarınızdan farkı nedir?

Bu proje, Wayne Shorter Quartet'te öğrendiğimiz *comprovising* [*composition* – kompozisyon - ve *improvisation* – doğaçlama – kelimelerinin birleşimi], yani doğaçlama aracılığıyla besteleme metodunu sürdürerek geliştirme amacını taşıyor.

John ve Brian'la nasıl bir arkadaşlığınız var?

Onlar benim kardeşlerim gibi. Biz bir aile gibiyiz...

Bu toplulukla çalışma dinamikleriniz yıllar içinde nasıl gelişti?

Zaman içinde daha telepatik olduk. Kompozisyonlarla emprovizasyonlar arasındaki sınırları kaldırmaya çalışıyoruz; hepimiz birer besteciyiz ve hep birlikte *comprovising* yapmaya çalışıyoruz. Bu sebepten ötürü, müziğimizde her zaman, ritmik, melodik ve armonik fikirler oluyor. Orkestratör olarak rollerimiz de sürekli gelişim içinde. Aramızda hem sahnede, hem de sahne dışında çok önemli bir diyalog, saygı ve hayranlık var.

Brian ve John ile olan trionuzla, Ben ve Adam ile olan trionuzu karşılaştırabilir misiniz? Aradaki farklar nedir?

Karşılaştırmak imkansız. Her biri farklı hayatları ve stilleri olan farklı insanlar.

Brian ve John ile, bilinmezlik içinde kendini gösteren bir kelime haznesi oluşturduk. Wayne ile çalışmalarımız sonucunda, korkusuz doğaçlamacılar olabildik. Ben ve Adam ile ise, yıllar içine gelişen bir şekilde *claves* ve Pan Amerikan jazz çalıyoruz.

Temel farkları müzisyenlerin kendileri. Her iki grup da benim için aile hissiyatı taşıyor, ancak farklılar elbette. Her iki grup da içimdeki en iyiyi farklı zamanlarda, farklı anlamlar aracılığıyla dışarı çıkarıyor. Ancak her iki grup da sevgi etrafında birleşmiş durumda.

***Children of the Light* repertuarı neyi içeriyor?**

Panama 500'den eserler seslendireceğiz. Aynı zamanda John'un, Brian'ın, benim ve Wayne Shorter'ın bazı özgün eserlerini de içeriyor repertuarımız.

Müzik üretim süreciniz nasıl?

Trio'nun üyelerini düşünerek yazıyorum. Bazen emprovizasyonlarımız sırasında ortaya çıkan müzikal oluşumları düşünerek, bazen özel bir fikre odaklanarak, bazen de sadece küçük bir müzikal hücre üzerinden beste yapıyorum.

Ekibin her üyesinin beste açısından nasıl katkısı oluyor?

Her üye, sürekli olarak kendi sesi, kendi yaşam şekli ve kendi sevgisiyle katkıda bulunuyor. Ortaya çıkardığımız müzik, herkesin kişisel sound'undan oluşuyor.

Bu tarifteki her bir içerik, sonuca önemli katkıda bulunuyor.

Birlikte ne kadar prova yapma şansınız oluyor?

Bu zamanlar çok fazla prova yapma şansımız olmuyor, ancak önceden çok prova yapardım. Şu anda en büyük provamı sahnedeyken yapabiliyorum.

Önümüzdeki dönemde bu projeniz çerçevesinde bir albüm kaydetmeyi ve yayınlamayı planlıyor musunuz?

Evet, yakın zamanda...

Dünyanın nasıl olmasını istiyorsanız, o şekilde müzik yapmanız gerekir

En büyük ilham kaynağınız nedir?

Çocuklarım, ailem, sevdiğim ve saygı duyduğum insanlar, filmler ve genel anlamda hayat. Wayne'in bana öğrettiği gibi, dünyanın nasıl olmasını istiyorsanız, o şekilde müzik yapmanız gerekir.

Her gün müzik yapmanız için motivasyonunuz nedir? Üretmek, çalmak için?

Hayatın kendisi beni motive ediyor. İnsanlığın kendisi için duyduğum sevgi ve umut, müziğin günümüz toplumunda yaratabileceği olumlu etkiler ve değerler beni heyecanlandırıyor.

Baba olduktan sonra müzik hakkındaki bakış açınız değişti mi?

Evet!! Çocuklarım beni konfor alanımdan çıkarıyor, sürekli beni yeni yerlere götürüyorlar. Bu da benim için müzik üretmem ve çalmam açısından çok önemli.

Boston'da yaşayan biri olarak, Boston jazz ortamının yıllar içinde nasıl geliştiğini söyleyebilirsiniz?

Boston'un müzikal yaşamına çeşitli programlar, konserler, kulüp konserleri, *jam session*'lar gibi aktivitelerle etkide bulunmaya çalışan Berklee Global Jazz Institute programını yürütüyorum. Sadece Berklee'de gerçekleşen konser sayısı bile insanı şaşırtıyor. Burada kesinlikle önemli bir jazz sahnesinin geliştiğini söyleyebilirim.

Peki New York'la karşılaştırdığınız zaman, Boston'daki müzisyenler ve sanatçılar arasındaki müzikal ve sanatsal paylaşımların yeterli olduğunu hissediyor musunuz?

Özellikle Berklee College of Music'ten ötürü Boston, birçok yetenekli genç jazz müzisyeninin eğitim almaya geldiği bir yer. Evet, burada çok fazla sanatsal paylaşım var.

Thelonious Monk size müziği aracılığıyla ne öğretti?

Monk bana sound'un önemini ve şarkıyı düşünerek emprovizasyon yapmayı öğretti.

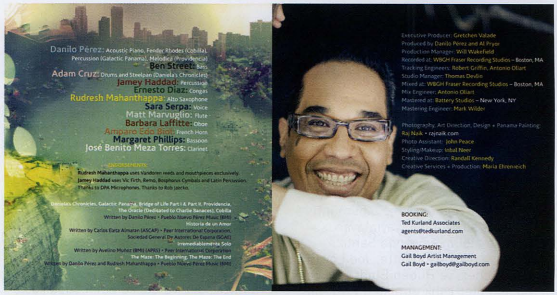

Onun aracılığıyla kendi köklerimle olan bağlantımı benimsemeyi ve müzikte mimarinin ve tasarımının önemini öğrendim.

Dizzy Gillespie'nin orkestrasının en genç elemanıydınız. Hem ondan, hem de yine birlikte çaldığınız Paquito D'rivera ve Arturo Sandoval'dan öğrendiğiniz birer fikri anlatabilir misiniz?

Dizzy'den bir müzik stilini ne kadar çalışsanız ve bilseniz de, müzikte kendi kimliğinizi bulmadığınız sürece hayatınızda müziğin anlamını keşfedemeyeceğinizi ve kalıcı bir katkı yapamayacağınızı öğrendim. Bu süreç hayatınız boyunca da sürebilir, bu yüzden de her gün ve her gün müzik yaparken Dizzy'i düşünüyorum.

Paquito'dan ise, farklı stillerde müzik çalabilmeniz için, her stilin kendi orijinal halini, onun geçmişini ve tarihsel gelişimini anlamanız, onunla ilgili detaylı araştırma yapmanız gerektiğini öğrendim.

Arturo'dan, bir müzisyen olarak gelişimin en önemli faktörünün disiplin olduğunu öğrendim. Çok yetenekli olabilirsiniz, ancak müziğinizde ve hayatınızda disiplin yoksa, gerçek anlamıyla müzik çalmanız çok zor olacaktır.

Bugün jazz'ın gelişiminde Latin müziğinin ve Latin müzisyenlerin yerini nasıl görüyorsunuz? Ayrıca, sizce jazz ile Latin müziği arasındaki güçlü bağlantının sebebi nedir?

Jazz ile Latin müziği arasında yadsınamaz bir bağlantı var. New Orleans benim için Karayiplerin kuzey uzantısından farksız. Latin Amerika'nın müzikal öğeleri ilk jazz türlerinde var. Louis Maurice Gottschalk, New Orleans'ta Creole kültürünün de etkisiyle birlikte, Latin ritimleri kompozisyonlarında kullanan ilk müzisyenlerden biridir. Bu bağlantıyı birçok yerde görebiliyoruz: Neil Moretnin *Cubanola* eserindeki tango ritimlerinde, Scott Joplin ve Louis Chauvin'in *Helioprape Bouqet* parçasında, Jelly Roll Morton'ın birçok kompozisyonunda ve W.C. Handy'nin *St. Louis Blues*'unda... Mesela Morton, bu ritmik öğeye *Spanish Tinge* demişti ve jazz dokularında bunun bir olmazsa olmaz olduğunu söylemişti.

Kariyeriniz boyunca birçok farklı plak şirketiyle çalıştınız ve şu anda Mack Avenue Records'la birliktesiniz. Mack Avenue sizin müzisyen olarak gelişiminize nasıl katkıda bulunuyor ve müziğinizi ne kadar tanıtabiliyor?

Şu anda sanatsal anlamda çok büyük bir özgürlük hissediyorum ve bu da yaratıcı bir sanatçı olarak kendinizi geliştirebilmeniz için çok önemli. Pazarlama ve tanıtım anlamında da çok iyiler. Onun da ötesinde, şirkette çalışan birçok kişi, müziğe aşık ve müzikle ilgili çok tutkulular. Mack Avenue'nun şu anda piyasadaki en iyi şirketlerden biri olduklarını düşünüyorum.

Piyanonuzun markasını ve modelini öğrenebilir miyiz?

Yamaha CFX serisi bir piyanom var.

Berklee Global Institute of Jazz

Öğrencilerinizin hayatında ve müzikal gelişiminde, bir eğitimci olarak nasıl bir yeriniz olduğunu düşünüyorsunuz?

Öğrencilerime, Dizzy, Shorter, Haynes ve diğer jazz efsanelerinin bana yaptığı gibi yol göstermeye çalışıyorum: Onlarla çalıyorum ve müziklerinin içinde kendi seslerini ve kimliklerini bulmalarına yardımcı olmaya çalışıyorum. Her zaman müzikle hayatın başka boyutları arasında bağlantı kurularak geçekleşen bir eğitimm yöntemini savunurum. Çünkü, öğrencilerimin sadece iyi müzisyen olmalarını değil, çok iyi insanlar olmalarını istiyorum.

Birkaç yıl önce Boston'daki Charles Hotel'in üst katındaki Regatta Bar'da Berklee Global Jazz Institute'tan birçok yetenekli genç müzisyenle birlikte verdiğiniz bir konsere katılmış, müzisyenlerin yeteneklerinden ve sizin liderliğinizden çok etkilenmiştim. Enstitü için vizyonunuz nedir?

Yaratıcı müziğin, sosyal bir ortamın, paylaşım içeren ve çoklu disiplinli bir öğrenmenin, ekolojik bilincin bir araya geldiği bir laboratuar oluşturmak istiyorum. Vizyonumuz, yeni milenyumun "Müzik Elçileri"ni oluşturmak.

Yeni nesil jazz müzisyenlerinden takip etmemiz gereken birkaç isim söyleyebilir misiniz?

Berklee Global Jazz Institute'taki öğrencilerimizin isimlerini duymaya başlayacaksınız. Dünyanın dört bir yanından gelen bu öğrenciler, dünyaya çok büyük katkılarda bulunacaklar. Bundan eminim. O yüzden bence siz de genç müzisyenler duyup onlardan etkilendiğinizde Berklee Global Jazz Institute'tan gelip gelmediklerini sorun!

Elif Seven Ispartalı
www.elifseven.com

Mehliana: Taming The Dragon

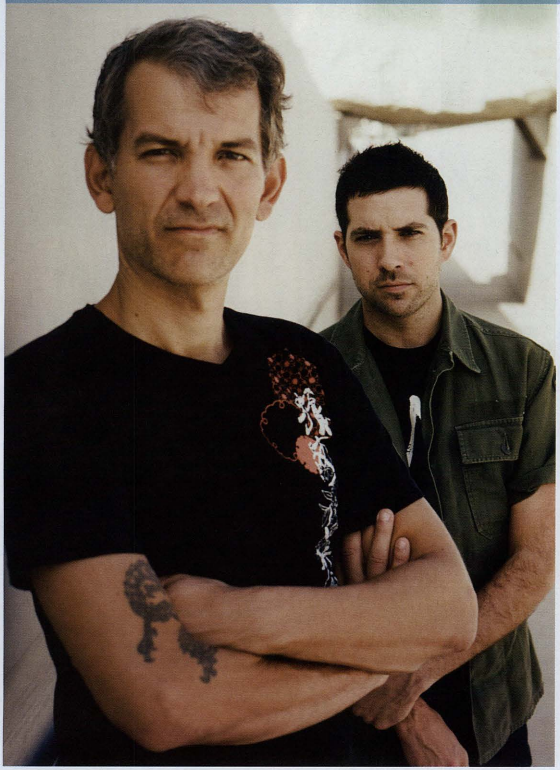

Piyanist Brad Mehldau ve davulcu Mark Guiliana'dan oluşan elektronik ağırlıklı grup Mehliana sonunda Şubat 2014'te ilk albümlerini çıkardı: "Taming The Dragon".

Bu elektronik düzenlemelerle 2008'den beri birlikte çalan ikili, ilk konserlerini 2011 senesinde verdiler. 20 seneyi aşkın süredir jazz sahnesinde, özellikle kendi triosuyla konserler veren Brad Mehldau'yu yıllardır her yeni albümünde heyecanla takip ettim. Jazz standartlarına yaptığı ince dokunuşları, sadece jazz'la kalmayıp Radiohead gibi rock ve alternatif grupların parçalarına yaptığı düzenlemeleri, kendine özgü, 3 oda yandan duysak tanıyacağımız tuşesini biliyoruz. Mark Guiliana ise Mehldau'ya göre çok genç, 80 doğumlu bir davulcu. O'nu bilen, en uzun süreli jazz birlikteliği olan Avishai Cohen Trio'dan bilebilir 2003-2008 yılları arasında çalıştığı. Kendi müziğini "experimental garage jazz" olarak tanımlayan Guilina'nın, Meshell Ndegeocello, Gretchen Parlato, Avishai Cohen, Matisyahu, Lionel Loueke, Now vs. Now, Dhafer Youssef'le sahne almış ve albümler kaydetmiş olmasının yanında kendi elektronik deneysel müziğini yaptığı iki grubu daha var. Çok farklı stillerde çalabilen davulcunun 2013 yılında Mehliana'dan önce, kalabalık bir grupla kaydettiği ve dijital olarak çıkardığı "A Form of Truth"" diye 12 parçadan oluşan bir albümü de var. Mehliana'nın tarzını anlayabilmek adına bu albümü de dinlemenizi tavsiye ederim. Biraz indie rock, biraz alternatif rock, drum 'n' bass ve efektlerle birleşince ortaya çok dinamik bir iş çıkmış.

"Taming The Dragon"da da 12 parça var 6'sı Brad Mehldau, 6'sı Mehldau & Guiliana tarafından yazılan. Albüme adını veren ilk parça kısa bir hikayeden oluşuyor. Brad Mehldau'nun kendi sesinden duyduğumuz. Sürreel bir hikaye. Bir rüyayı anlatıyor iyi ve kötünün olduğu. Rüyada karşımıza çıkan şeylerin aslında bizim birer parçamız yani bilinçaltımız olduğu çıkarımına varan bir hikaye. Brad Mehldau'nun sitesindeki "Writings" bölümünü okumayı daha önce tavsiye etmiştim yine tavsiye ediyorum, Adam düşünüyor, kafa yoruyor, kafaya takıyor, yazıyor, çalıyor. Tam olarak bu sırayla olmasa da etkileyici.

Mehldau'yu synthesizer, Fender Rhodes ve piyanoda, Guiliana'yı da davul ve elektroniklerde duyduğumuz bu albüm bana 90'larda çıkmış, hiç elimden düşürmediğim Kruder & Dorfmeister'in "DJ Kicks" ve "K&D Sessions" albümünü hatırlattı. Ritmik yüksek tempolu davullar, elektronikler, kuvvetli drum 'n' bass, biraz funk ve sağlam groove. Zarif bir piyano ve biraz da "Easy Rider" ekle oldu işte "Taming The Dragon". Sadece elektroniker değil Serge Gainsbourg'un orijinal sesinin üzerine yapılmış kolaj gibi farklı ve yaratıcı dokunuşlar da var. Eskiden bir şeyleri hatırlatan ama yeni ve taze bir albüm kesinlikle.

Albümün müzikal güzelliğinin yanında kapak tasarımına da bayıldım. İllüstrasyonları yapan, modern "Psychedelic artist" olarak nitelendirebileceğimiz tasarımcı Dimitri Drjuchin'in işlerine www.drjuchin.tumblr.com adresinden bakabilirsiniz.

Ben Babylon ya da Salon İKSV veya Arkeoloji müzesi bahçesi gibi biraz daha içine girebileceğimiz ve müziğin dokusuna da uygun bir sahnede izlemek isterdim ama yine de bu kadar yeni bir projeyi böyle yakın bir zamanda izleyeceğimiz için şanslıyız. **21. İstanbul Jazz Festivali'nde en sabırsızlıkla beklediğim ilk 3 konser arasındaki** "Mehliana Featuring Brad Mehldau & Mark Guiliana", 8 Temmuz Salı, 19:00'da Haliç Kongre Merkezi'nde. Şimdiden iyi konserler!

Elif Seven Ispartalı
www.elifseven.com

Cécile McLorin Salvant

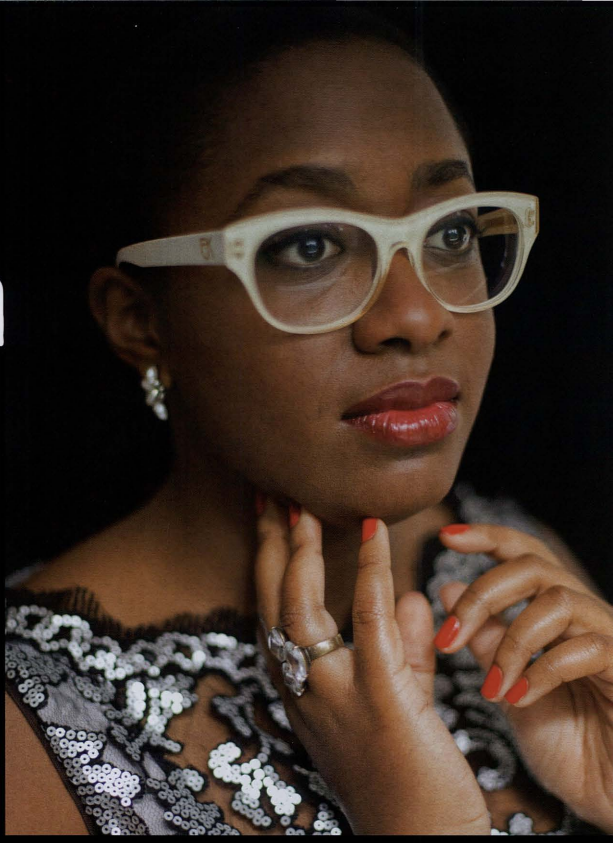

Vokalist Cécile McLorin Salvant Fransız bir anne ve Haitili bir babanın kızı olarak Amerika'da doğuyor. 5 yaşında piyanoya, 8 yaşında da koroda şarkı söylemeye başlıyor. Lise yıllarında aldığı özel vokal derslerinin ardından, üniversite için Amerika'daki okullarda jazz eğitimi almak yerine güney Fransa'ya geri dönüyor ve hem hukuk okuyor hem de konservatuarda klasik ve barok müzik ağırlıklı olmak üzere jazz'ı da kapsayan vokal eğitimi alıyor. Aynı dönemde saksofoncu ve klarnetçi Jean-François Bonnel'le tanışarak doğaçlama ve repertuar çalışmaya başlıyor. 2009'da Jean-François Bonnel Quintet'le ilk albümü "Cécile"i kaydediyor. "Exactly Like You", "Easy To Love" gibi standartların yanında bu ilk albümde beni en çok şaşırtan "Frosty Morning Blues" gibi çok da popüler olmamış ve kaydedilmemiş 1930'lardan kalan harika bir blues'u tozlu raflardan çekip çıkarmış olması. Yine 30'lardan bir Billie Holiday klasiği "No Regrets" yorumu da eskiye götüren ama taze bir yorum.

Cécile McLorin Salvant'ı dinlerken eskiyi çok iyi analiz ettiğini duyabiliyorsunuz. Hele canlı kayıtlarını izlerken ağzının şeklinin bile Sarah Vaughanvari bir hal aldığını gördüğümü söyleyebilirim bazı yerlerde. Hem çok severek Betty Carter ve Sarah Vaughan dinlemiş bence, hem de çok çok iyi analiz ederek kendi yorumunu harmanlamayı başarmış eski külliyattan. İlk albümün ardından 2010 yılında "Thelonious Monk International Jazz Competition"a katılıyor ve o zamanlar 23 yaşında olan vokalist, yarışmadaki en genç finalist olarak birinciliği alıyor. Fransızca, İngilizce ve İspanyolca şarkı söyleyen ve aynı zamanda piyano da çalan vokalistin kendi besteleri ve sözleri de var.

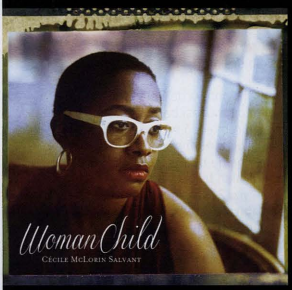

2012'de ikinci albümü "Woman Child"ı kaydediyor genç vokalist; Aaron Diehl, Rodney Whitaker, Herlin Riley ve James Chirillo ile. Yine iyi bildiğimiz standartların yanında iyi bilmediğimiz standartlar ve bu defa özgün sözler ve besteler de var. Bir Rodgers & Hart klasiği olan "I Didn't Know What Time It Was" ne kadar Sarah Vaughan'ın alametifarikası haline gelmiş ise, albümde de parçanın introsu o kadar insanın kulağına yerleşiyor ve albümün alametifarikası haline geliyor bana göre. McLorin Salvant'in kendi bestesi olan ve albüme adını veren "Woman Child"in yanında 2 bestesi daha var bu albümde. Biri Fransızca sözleri Ida Salomon Faubert'e ait bir jazz valsi olan "Le Front Caché Sur Tes Genoux" diğeri de piyano-vokal duo, adı gibi karanlık "Deep Dark Blue". Yine bu albümde de çok da bilinmeyen eski jazz parçaları görmek mümkün. "You Bring Out The Savage In Me", 1905 yılına ait "Nobody" ve 19. yüzyıla ait bir ballad olan "John Henry". Ekip, bu eski parçaları günümüz dinleycisiyle buluşturmak gibi harika bir iş yapmakla kalmamış, güzel düşünülmüş ve güncel düzenlemelerle de bunları bize sunmuşlar. Piyanist Aaron Diehl genç ve yetenekli bir piyanist. Festivalde de piyanoda kendisini dinliyor olacağız ekipte. Cécile McLorin Salvant sağlam entonasyonunun yanı sıra zarafeti, eskiye olan saygısı, geniş ses aralığı ve parça seçimleriyle benim festivalde en heyecanla beklediğim isimlerden biri bu sene, 21. İstanbul Jazz Festivali'nde. Güçlü swing, güzel düzenlemeler ve uyumlu bir ekip 11 Temmuz Cuma, 21:15'te Sakıp Sabancı Müzesi'nde.

Bu arada bu yetenekli kadının kendi albüm kapaklarını çizecek ve yakında illüstrasyon kitabını çıkaracak kadar güzel ve naif çizimleri olduğunu da belirteyim. www.sophievignoles.tumblr.com sitesine bakmadan geçmeyin.

Şimdiden iyi konserler!

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

"Jazz kulüpte dinlenir"

"Dejavu" filan demeyin. JAZZ dergimizin, İstanbul Jazz Festivali'ne denk gelen yaz sezonu sayılarında bendeniz yıllardır aynı yazıyı yazıyor, size de aynı yazıyı ısıtıp ısıtıp okutuyor değilim. Zuhal Abla'yla (Focan) aramızdaki sessiz anlaşmalardan birinin sonucuna ortak oluyorsunuz sadece. İlk yıllarda European Jazz Club diye başlayıp bugün adlı adınca Avrupa Jazz Kulübü konserleri yazısını bu konser serisinin başladığı ilk yıldan beri yazma şansını bulduğum için mutluyum. 21. İstanbul Jazz Festivali'ndeki söz konusu konser serisine, dilerseniz, alışılageldik girizgahımızla dalalım.

Avrupa Jazz Kulübü konserleri Avrupa'nın farklı kentlerinden, yolları İstanbul'da kesişen müzisyenlerin buluşma noktası. Doğu ile Batı arasındaki anlayış, diyalog ve etkileşim platformunun güçlenmesi adına bir adım niteliği taşıması amacıyla başlatılıp geliştirilerek devam eden bir konser dizisi. Avrupa ve Türkiye jazz'ının birbirinden yetenekli temsilcilerinin bir araya geldiği konserlerde jazz'in ufku, kültürlerarası bir etkileşim ile genişliyor; farklı kültürler ve nesiller ile yaratıcı fikirler birbiriyle buluşuyor.

Bu yılın Avrupa Jazz Kulübü konserleri kapsamında konserlerin "Türkiye temsilcilerinden" **Cenk Erdoğan**, **Dilek Sert Erdoğan**, **Erdem Helvacıoğlu**, **Şirin Soysal, Fakih Kademoğlu**'na konserlerle ilgili düşünce ve beklentilerini sordum, hepsine çok teşekkür ederim; tatlı tatlı yanıtladılar. Timuçin Şahin ise, konser heyecanına, verelim, soruları yanıtlayacak vakit bulamadı. Ona da selam edelim.

Cenk Erdoğan
Thomas Encho Trio'yu ben seçmedim, onlar beni seçmişler. Önerilen listede ben yokmuşum ama Thomas "Bu adam çalar mı bizle" diye yazmış. Ben de seve seve kabul ettim Benim konserdeki en büyük heyecanım daha evvel hiç tecrübe etmediğim Kuzey Jazzı ekolünü takip eden müzisyenlerle çalacak olmam.Amerikalarla, Hintlilerle vs çok çaldım.
Kuzey Jazz'ı benim çok uzun zamandır içinde olduğum, ekollerini bildiğim bir müzik; ancak burada bizim kanımız daha sıcak ve deli aktığı için o soundu çıkarmamız mümkün olmuyor ama bende derinlerde bir yerde var o ses... Ve perdesiz gitarın acayip yakışacağını düşünüyorum. Konserden iki gün önce gelecekler ve prova yapacağız. Ayrıca ben bu konsere özel bir müzik yazdım, onu da beraber çalmak çok heyecanlı olacak, bence...

Erdem Helvacıoğlu

Erdem Helvacıoğlu
Rusconi'nin çağdaş müziğe göz kırpan, tınıya önem veren bir yapısı var. Bu anlayış beni heyecanlandırdı. Benim, gitar ve canlı elektronikler ile katkı yapabileceğim parçaları belirledik. Onlar üzerine çalışacağız. Konserde sürekli değişen, yenilenen looplardan oluşan bir sound olacak.

Şirin Soysal
Akordeon çok sevdiğim ve bizim müziğimize yakışan bir enstrüman. **Frode Haltli**'yi ECM çalışmalarından biliyorum ve hayranıyım. Ekibe katılacak olması büyük heyecan yaratıyor bende. Güzel bir konser olacak... Frode'ye parçalarımı yolladım. Beğendi. Geldiğinde hep birlikte prova yapacağız. Kalabalık bir kadro olacağız, sekiz müzisyen. Şarkılardan iki tanesini vokal-akordeon duo olarak yapacağız. Zaten zengin bir kadromuz ve soundumuz var, Frode'yle iyice coşacağız. Şarkılara derin, koyu bir renk katacağını düşünüyorum. Ekibin sabit müzisyenleri Şevket Akıncı, Cansun Küçüktürk, Adem Gülşen, Baran Say, Amy Salsgiver ve Erdem Göymen. Konser dışında ortak bir proje, neden olmasın?

Fakih Kademoğlu
Stryjo ile çalışmayı ben seçmedim. IKSV'den Harun (İzer) Bey, A.K. Müzik ile irtibata geçip grubun festivaldeki konserleri için bir neyzen önermelerini istemiş bildiğim kadarıyla. Onlar da benim de içinde bulunduğum birkaç neyzen önermişler. Grup da alternatifleri değerlendirip benimle sahne almak istediklerini ifade etmişler. Ben de memnuniyetle kabul ettim. Proje üzerinde uzlaşıldıktan sonra, karşılıklı yazışmaya başladık. Stryjo, kompozisyonlarını jazz imlası içinde sahnede kuran bir trio. Tamamen doğaçlama üzerine kurulu bir tarzları var. Ben de, taksimi bir form olarak yücelten ve en üst düzeyde bir performans pratiği olarak tanımlayan Türk Musikisi geleneğinden geliyorum. Jazz emprovizasyonu ve taksim geleneklerinin bir harmanı olmayı hedefleyen bu proje, Türk müziğinde "müşterek taksim" olarak isimlendirilen birçok icracının eşzamanlı taksim yapması şeklinde özetlenebilecek form'a, bir de müzikteki dikey ilişkinin yani armoninin eklenmesi olarak da özetlenebilir. Meseleyi basit bir "feat" projesi olmaktan öteye nasıl taşırız onun için uğraşıyoruz. Benim için sound anlamında, 1979 senesinde Okay Temiz ve Neyzen Aka Gündüz Kutbay tarafından gerçekleştirilen "Zikir" albümü, hem bu anlamdaki ilk deneme oluşu hem de tekrar yanına bile yaklaşılamamış başarısıyla, büyük bir rehber ve de hareket noktası olma özelliğini taşıyor. Makamların hassasiyet ve duygularını armonik bir

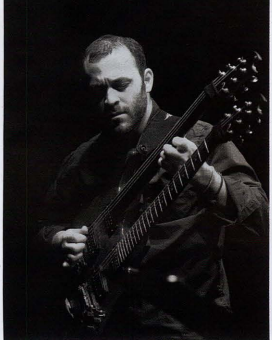
Cenk Erdoğan

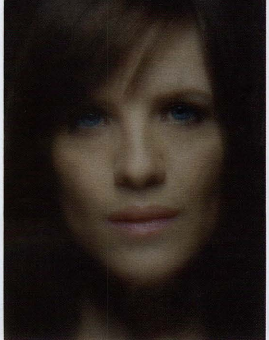
Şirin Soysal

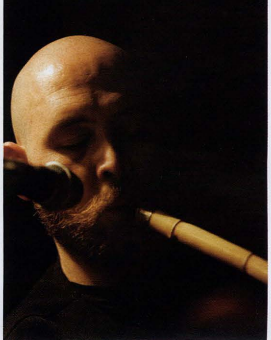
Fakih Kademoğlu

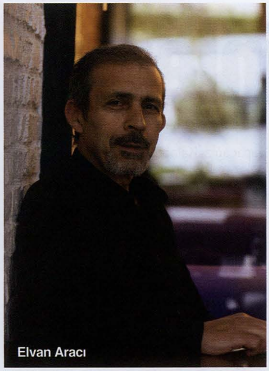
Elvan Aracı

zenginlik içinde sunabilirsek, bu simyayı kurabilirsek o zaman altın değerindeki gerçek müziğe ulaşmış olacağız. Kolay değil...

Dilek Sert Erdoğan
Bu yıl, 21. İstanbul Jazz Festivali'nde yeniden dinleyicilerle buluşacağım için son derece mutlu ve heyecanlıyım. European Jazz Project kapsamında 11 Temmuz akşamı Salon İKSV de gerçekleşecek olan **Elvan Aracı Quartet**'in feature artistlerinden biri olarak sahnede olacağım. İsveçli usta kontrbas sanatçısı **Per Ola-Gaad**'ın eşliğinde piyanoda **Elvan Aracı**, gitarda **Önder Focan**, davulda **Ferit Odman** yer alıyor. Konserin ilk bölümünde Elvan Aracı'nın aranjmanları çalınacak - ikinci bölümde ise çok sevilen jazz standartları ve sürpriz şarkıları yorumlayacağız. Müziğin dili, dini ırkı yok- birbirine tamamen yabancı insanları en çabuk kaynaştıran ve kısacık bir sürede özel bir bağ kurabilmelerini sağlayan en mükemmel yol, bana göre, müzik yapmak. Konser öncesinde kısa bir prova yapmamız mümkün olacak sonrasında hep birlikte sahnede olacağız. Farklı kültürleri, yaklaşımları ve sanatçıları müzik yoluyla biraraya getirmesi açısında çok önemli bir proje European Jazz projesi.
Elvan Aracı için Türkiye'nin en usta trombon sanatçısı nitelendirmesini kullanmak yerinde olur diye düşünüyorum. Aynı zamanda şahane bir jazz piyanisti. Onunla çalışırken her an yeni birşeyler öğrendiğini hissediyor insan. Müzikal bilgisini ve tecrübesini paylaşmak konusunda son derece cömert, müthiş disiplinli, dünya müziğini çok iyi takip eden çok tecrübeli ve usta bir müzisyen.Uzun yıllar yurtdışında sürdürmüş olduğu kariyeri başarılarla dolu, Türkiye jazz dünyasının yurtdışındaki en önemli temsilcilerinden biri. Elbetteki onunla çalışmak büyük bir ayrıcalık ve bu usta müzisyenle aynı sahneyi paylaşmak bir şarkıcı olarak bana çok büyük bir konfor sağlıyor. Bu yıl benim projemde, birlikte pek çok konser verdik ve festivalde sahnede birlikte olmayı teklif ettiğinde hiç düşünmeden kabul ettim..Enerjisi çok güzel harika bir ekip -daha ne olsun! Heyecanla bekliyorum ben de...

Thomas Enhco Trio feat. Cenk Erdoğan / 2 Temmuz Çarşamba, 21.30

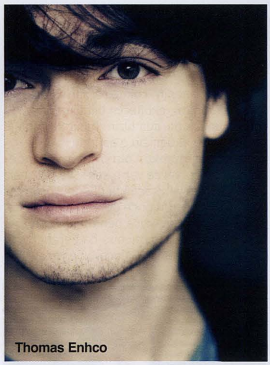
Thomas Enhco

Fransız ekip Thomas Enhco Trio ve Cenk Erdoğan, 2 Temmuz Çarşamba gecesi Fransız Kültür Merkezi'nin katkılarıyla Salon'da olacak. Jazz, klasik müzik, pop ve dünya müziğini yüksek bir enerjiyle harmanlayan Thomos Enhco, Türkiye'deki ilk konserinde kendisine perdeli-perdesiz gitar, e-bow, yaylı tambur gibi enstrümanları müziğinde ustaca kullanan son dönemin ilgi çekici bestecilerden Cenk Erdoğan'ı konuk seçti.

Stryjo feat. Fakih Kıdemoğlu / 3 Temmuz Perşembe, 21.30
Klasik müzikten beslenen ve doğaçlamaya öncelik veren Polonyalı grup **Stryjo,** elektroakustik müzik bünyesinde geleneksel enstrümanları yaratıcı bir şekilde kullanan **Fatih Kıdemoğlu** ile bir araya geliyor. Avrupa jazzı olarak tabir edilebilecek müzikleriyle Stryjo, yenilikçi tarzıyla ismini duyuran Yakaza Ensemble ekibinden neyzen **Fakih Kıdemoğlu**'yla birlikte **Salon**'da müzikal bir keşfe çıkacaklar. Bu yıl kutlanan **Polonya–Türkiye arası diplomatik ilişkilerinin tesisinin 600. Yıldönümü**'nün kültür programı çerçevesindeki konser **3 Temmuz Perşembe** gecesi **21.30**'da düzenlenecek.

Stryjo feat. Fakih Kıdemoğlu

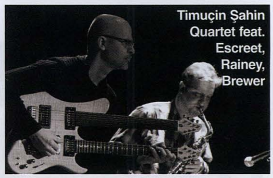
Timuçin Şahin Quartet feat. Escreet, Rainey, Brewer

Timuçin Şahin Quartet feat. Escreet, Rainey, Brewer / 9 Temmuz, 21.30
Bafa ve *Inherence* adlı albümleriyle jazz dünyasında saygın bir yer edinen Timuçin Şahin, Avrupa Jazz Kulübü konserinde İngiliz piyanist ve besteci **John Escreet**'i ağırlayacak. 7 telli perdesiz ve 6 telli perdeli çift saplı gitarı tek enstrüman gibi kullanabilen **Timuçin Şahin** ve yaratıcılıyla New York jazz sahnesinin en dikkat çeken müzisyenlerinden biri olan **John Escreet 9 Temmuz Çarşamba** gecesi **Salon**'da olacaklar. Bu muhteşem buluşmada bas gitarda **Matt Brewer**, davulda ise **Tom Rainey** yer alacak.

Şirin Soysal feat. Frode Haltli / 10 Temmuz Perşembe, 21.30
Bir Şeyler Var ve *Ziyaret* albümleriyle müzik dünyasındaki yerini sağlamlaştıran şarkıcı ve söz yazarı **Şirin Soysal**, ECM plak şirketinden birçok albüm çıkarmış olan Norveçli akordeon ustası **Fraode Haltli** ile aynı sahnede olacak. **Norveç Kraliyeti Büyükelçiliği**'nin katkılarıyla düzenlenecek konser **10 Temmuz Perşembe** akşamı **21.30**'da **Salon**'da...

Elvan Aracı Quartet feat. Dilek Sert Erdoğan, Per-Ola Gadd / 11 Temmuz Cuma, 22.30
Elvan Aracı, Per-Ola Gadd ve **Dilek Sert Erdoğan**'ı ***"European Jazz Club – Avrupa Jazz Kulübü"*** konserleri kapsamında **11 Temmuz Cuma** gecesi **Salon**'da bir araya getiriyor. Konserin ilk bölümünde Türk jazzının en önemli isimlerinden **Elvan Aracı**, İsveçli kontrbasçı **Per-Ola Gadd** ile kendi aranjmanlarını çalacak. Konserin ikinci bölümünde ise **Aracı**, geçen yıl yayımladığı *Moment* adlı albümüyle büyük başarı yakalayan, usta vokalist **Dilek Sert Erdoğan** ile sahnede olacak.

Rusconi feat. Erdem Helvacıoğlu / 14 Temmuz Pazartesi, 21.30
İsviçreli piyanist **Stefan Rusconi**, kontrbasçı **Fabian Gisler** ve jazz davulcusu **Claudio Strüby**'den oluşan topluluğu ile elektroakustik müzik alanında öncü çalışmalarıyla bilinen besteci **Erdem Helvacıoğlu**, **14 Temmuz Pazartesi** gecesi **Salon**'da buluşacak.

Rusconi feat. Erdem Helvacıoğlu

Hacer Kalay
hacerk@strateji.com

İsviçreli Piyanist Leo Tardin Dünya Turnesi Kapsamında Akbank Sanat'ta

Piyano ve vurmalı çalgıları ustalıkla buluşturarak, günümüz modern emprovize jazz dünyasında eşine az rastlanır bir nu-jazz deneyimi sunan İsviçreli piyanist Leo Tardin, 03 Temmuz 2014, Perşembe günü saat 20.00'de Akbank Sanat'ta müzikseverlerle buluşacak.

Geçtiğimiz yıl Black Cracker ve Dom Burkhalter ile birlikte kaydettiği, dördüncü stüdyo albümü "Till There's Nothing Left"in dünya turnesi kapsamında gerçekleştirilecek konserde ünlü piyanist sevilen parçalarını seslendirecek.

Leo Tardin hakkında

Leo Tardin, daha New York, the New School University'de öğrenciyken, 1999 yılı Montreaux Jazz Festivali Uluslararası Piyano Yarışması'nı kazandı. Kısa süre sonra, bir deneysel klavye/davul projesi olan Grand Pianoramax projesini gerçekleştirip, New York ve Paris'te bulunan ObliqSound plak yapım şirketiyle anlaştı. Sonuncusu 2013'te Black Cracker ve Dom Burkhalter ile kaydedilen "Till There's Nothing Left" olan, dört albüm kaydetti. Mumbai, Paris, Londra, Prag, Roma, New York'a pek çok turne düzenleyen sanatçı, Maceo Parker'in ABD turnesine eşlik etti, SXSW, Montreaux, Jazz a Vienne gibi önemli festivallerde çaldı. Kendi solo ve Grand Pianoramax projelerine ek olarak, Roy Ayers, The Last Poets, Les Nubians, Maria João, Erik Truffaz, Toots Thielemans ve Paula Oliveira gibi ünlü sanatçılarla çalıştı. Paula Oliveira ile Universal Music için üç albüm kaydetti.

Hacer Kalay
hacerk@strateji.com

24. Akbank Jazz Festivali'nin Üç Büyük Konseri Açıklandı

Türkiye'nin en uzun soluklu festivallerinden biri olan **Akbank Jazz Festivali,** 24. yaşını kutladığı bu sene **23 Ekim – 2 Kasım** tarihleri arasında şehri jazz'ın farklı renkleriyle kucaklayacak. Festival programında öne çıkan üç önemli konserin biletleri Biletix ve Akbank Sanat gişesinde satışa sunuldu.

Ağırladığı dünya çapında jazz sanatçıları ve ev sahipliği yaptığı unutulmaz performanslarla sadece ülkemizde değil, uluslararası platformda da merakla beklenen **Akbank Jazz Festivali**'nin bu seneki yıldız isimleri arasında **Jamie Cullum, Christian McBride Trio** ve **Kenny Barron & Dave Holland** yer alıyor.

Dave Holland & Kenny Barron

Organizasyonu Pozitif Live tarafından gerçekleştirilen **24. Akbank Jazz Festivali**'nin yıldızlarından biri **Jamie Cullum**. Genç yaşında kariyerine sığdırdığı biri Grammy, ikisi Altın Küre olmak üzere sayısız ödülleri, dünyanın dört bir yanında verdiği konserlerdeki müthiş enerjisi ile izleyenleri kendisine hayran bırakan **Jamie Cullum**, Festival kapsamında 30 Ekim Perşembe günü Zorlu Center'da sahne alacak.

Christian McBride Trio

24. Akbank Jazz Festivali'nin bir diğer konuğu ise kontrbas sanatçılarının günümüzdeki en önemli temsilcilerinden Grammy ödüllü **Christian McBride.** Ünlü sanatçı, piyanist **Christian Sands** ve Grammy ödüllü davul sanatçısı **Ulysees Owens Jr** ile çıkardıkları son albümü "***Out Here***" turnesi kapsamında 24 Ekim Cuma günü Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda jazz tutkunlarıyla buluşacak.

Birçok kez Grammy ödülüne aday gösterilen, Dizzy Gillespie ve Miles Davis gibi jazz tarihinin efsaneleri tarafından keşfedilen piyanist **Kenny Barron** ve kontrbasçı **Dave Holland** ise 31 Ekim Cuma günü Zorlu Center'da Festival tutkunlarıyla bir araya gelecek.

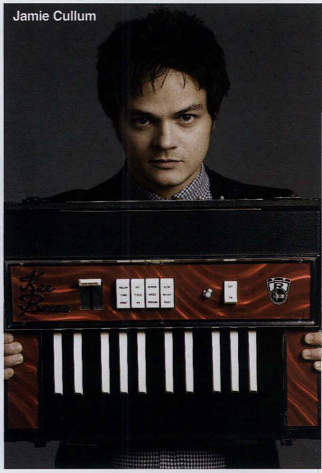
Jamie Cullum

Dünyanın ilk ve tek "Ramazanda Jazz" festivali 5. kez başlıyor!

Ramazanda Jazz, bu yıl yine dünyaca ünlü yerli ve yabancı sanatçıları ağırlayacak. Festival 5- 19 Temmuz tarihleri arasında Zorlu Center PSM'de ve müzikseverlere kapılarını ilk defa açacak olan Fransa Sarayı'nda gerçekleşecek.

Ramazanda Jazz, müzik dünyamıza yeni bir soluk getiren **Karsu**'nun 5 Temmuz akşamı Zorlu Center PSM'de vereceği konser ile başlayacak. Festivalin tek açık hava etkinliği, 12 Temmuz Cumartesi akşamı kapılarını ilk defa müzikseverlere açacak olan Fransa Sarayı'nın bahçesinde, **Pierre Blanchard Gypsy Jazz Quintet** konseri ile gerçekleşecek. Fransa Başkonsolosluğu ortaklığıyla hayata geçirilen etkinlikte Pierre Blanchard (keman), Samson Schmitt (gitar), Philippe "Doudou" Cuillerier (gitar ve vokal), Ludovic Beier (akordeon) ve Antonio Licusati (kontrabas) çalacak. Dileyenler için iftar saatinde ücretli açık büfe servisi olacak. Kapılar 20.00'da açılacak, konser 21.30'da başlayacaktır.

Festival bu sene jazz'ın iki büyük ismini birden ağırlıyor. Zorlu Center PSM; 15 Temmuz akşamı, klasik Küba ezgilerini jazz'la yorumlayan **Omar Sosa Quarteto Afrocubano**'ya evsahipliği yapacak. 17 Temmuz akşamı ise, efsanevi davulcu Omar Hakim'in ve Grammy ödüllü Rachel Z'in kurduğu **The Trio of Oz** yine Zorlu Center PSM'de konser verecek.

Ramazanda Jazz; 19 Temmuz Cumartesi akşamı Norveç jazz'ının usta isimleri **Håkon Kornstad** (saksofon), **Ingebrigt Håker Flaten** (kontrabas) ve **Jon Christensen**'den (davul) oluşan trionun konseri ile festival kapanışını Zorlu Center PSM'de yapacak.

Ramazanda Jazz, Kültür ve Turizm Bakanlığının ana sponsorluğunda Hakan Erdoğan Prodüksiyon tarafından gerçekleştiriliyor. Festival; Fransa Başkonsolosluğu, Norveç Büyükelçiliği ve Adahan İstanbul Hotel tarafından desteklenmektedir.
Zorlu Center PSM'de gerçekleşecek tüm konserler 21.00'da başlayacaktır.

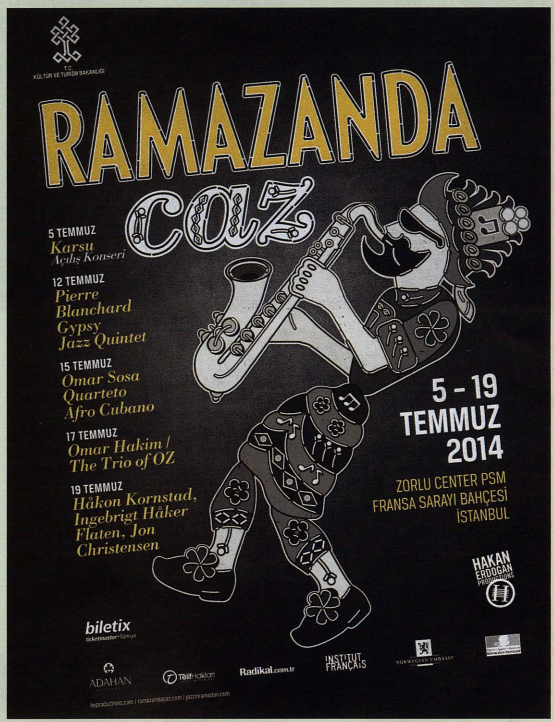

Omar Sosa

Håkon Kornstad

Dorado and Ludovic

Arzu Mildan
bulten@bsnods.com

Akasya Acıbadem'de
Ramazan'a Özel

Erkan Oğur, Derya Türkkan, Alp Ersönmez

Açılışından bu yana ağırladığı müzik gruplarıyla şehrin melodisi haline gelen **Akasya Acıbadem**, Ramazan ayında bu kez iftar sonrası konserleriyle İstanbul'un nabzını tutacak. Erkan Oğur'dan İnce Saz grubuna kadar çok önemli müzisyenler ruhunuza iyi gelecek müzik ziyafeti için sahne alacak.

Konuk ettiği birbirinden farklı müzik gruplarıyla Anadolu yakasına yeni bir soluk getiren **Akasya Acıbadem**, Ramazan Ayı'nda şehre müzik ziyafeti yaşatmaya hazırlanıyor. Bu özel ayı 29 Haziran Pazar günü İncesaz ekibiyle karşılayacak olan **Akasya Acıbadem**, 6 Temmuz Pazar günü Türk enstrümantal müziğinin önemli ismi Göksel Baktagir'le kulakların pasını silmeye devam edecek.

Erkan Oğur da **Akasya Acıbadem**'de Ülkemizin ünü sınırları aşan gitar virtüözü, ünlü müzisyen Erkan Oğur 20 Temmuz'da **Akasya Acıbadem**'in konukları arasında. Eşkıya filmindeki eşsiz melodileriyle yakından tanıdığımız Oğur, Ramazan akşamlarınıza jazz müziğini özgün tarzıyla yorumlayan Alp Ersönmez ve Derya Türkan üçlüsünü beraber hoş bir esinti getirecek.

Ramazan ayı boyunca sürecek tüm müzik etkinleri ücretsiz olarak sahnelenecek.

İnce Saz

Sinan Nergis
sun@pasionturca.net

Buika ve Pink Martini
Aynı sahnede

Buika ve Pink Martini 15 Temmuz'da Açıkhava'da! Aşkın Tutkulu Sesi Buika Yepyeni Albümü 'La Noche Mas Larga'nin, Pink Martini Yepyeni Albümleri 'Dream A Little Dream' Yayınlandıktan Hemen Sonra Çıktıkları 'Get Happy'nin Avrupa Turneleri Kapsamında İlk Defa Aynı Gece'de 15 Temmuz'da Harbiye Açıkhava Tiyatrosu'nda!

15 Temmuz 2014 - 21.30, İstanbul Harbiye Açıkhava Tiyatrosu

Buika: İspanyol aşk şarkılarının tutkulu sesi Buika; en iyi şarkılarını bir araya getirdiği *"En Mi Piel"* albümünden sonra çıkardığı albümü 'La Noche Mas Larga' albümünün dünya turnesi kapsamında Pasion Turca organizasyonu ile 15 Temmuz'da İstanbul'da. Flamenko ile jazz'ı bir araya getirerek, Flamenko'yu farklı boyutlara taşıyan ve dünya müziğine yepyeni bir tarz kazandıran Buika; şarkılarını adeta yaşıyor, kelimelerle oynuyor ve duyguları içerek kulaklara fısıldıyor. İkinci albümü *"Mi Niña Lola"* albümü ile İspanyol Müzik Ödülleri'nde "En İyi Prodüksiyon" ve "En İyi İspanyolca Albüm" dallarında, "El Ultimo Trago" albümü ile de "En İyi Tropikal Albüm Grammy"sini kucaklayan Buika, yepyeni albümü La Noche Mas Larga'da kendi şarkıları ve de Siboney, Ne Me Quite Pas ve Throw It Away gibi klasikleşmiş şarkıları seslendiriyor. 56. Grammy ödüllerinde 'La Noche Mas Larga' albümü ile 'En İyi Latin Jazz Albümü'ne aday olan aşkın tutkulu sesi Buika sevenlerine 15 Temmuz'da İstanbul'lu hayranlarına unutulmaz bir müzik şöleni yaşatacak. Belki gecede bir sürpriz yaşarız, Buika Pink Martini ile de bir duet yapar, belli mi olur. Buika hayranlarına duyurulur, sanatçı konserin ilk yarısında sahne alacaktır

Pink Martini: "Sympathique", "Hang on Little Tomato", "Hey Eugene!", "Splendor in the Grass", "Joy to the World", "1969" ve "A Retrospective" albümleri ile Türkiye'de büyük bir hayran kitlesine sahip, her albümleri ile altın ve platin plak kazanan Pink Martini yepyeni albümleri "Get Happy"nin Avrupa turnesinin kapsamında 15 Temmuz'da İstanbul'da. 18 aylık uzun ve maceralı "Get Happy" kayıtlarının yolculuğuna Phyllis Diller'ın vefat etmeden önce yapmış olduğu son kayıt 'Smile' şarkısı ile başlayan grup, Avustralyalı başarılı kabare divası Meow Meow, alımlı ve alışılmadık Fransız Philippe Katerine, yakışıklı ve ışıl ışıl radyo superstarı Ari Shapiro, sıcakkanlı harika kardeşler The Von Trapps ve muhteşem bir performansla Rufus Wainwright'ın albümlerine konuk olması ile hayranlarına muhteşem bir müzik şöleni sunuyor. 'Quizas Quizas Quizas', 'Sway', 'Smile' gibi unutulmaz eserleri yepyeni albümlerinde yorumlayan grup, Türk sevenlerine de büyük bir sürpriz yaparak 'Üsküdar' şarkısını 'Get Happy'ye ekledi. *Get Happy* için hala stüdyodayken, Thomas Lauderdale eş zamanlı olarak *The Sound of Music-Neşeli Günler* filmiyle meşhur olan Captain ve Maria Von Trapp'in gerçek torunları Sofia, Melanie, Amanda ve August von Trapp'in da konuk olduğu,

grubun 8. stüdyo albümü, *Dream a Little Dream* için çalışmaya başladı.
Bahsettiğimiz kardeşler de 12 yıldır beraber şarkı söylüyorlar ve konserlerle tüm dünyayı turluyorlar. Thomas Lauderdale'in sihirli yörüngesine çekilen kardeşler artık Portland, Oregon'da birlikte yaşıyorlar ve son iki yıldır sık sık Pink Martini'nin konserlerinde de konuk sanatçı oluyorlar. Albüm İsveç'ten Ruanda'ya, Çin'den Bavyera'ya kadar zik zaklar çizerek dünyayı dolaşıyor ve The Chieftains, Wayne Newton, "Jungle" Jack Hanna ve (orijinal *The Sound of Music- Neşeli Günler* filminde Liesl karakterini oynayan) Charmian Carr gibi isimleri konuk ediyor. Albüm tüm dünyada 4 Mart 2014'te yayınladı.
Samurayların aşk şarkılarından 1930'ların Küba müziğine, Fransız şansonlarından Brezilya sokak şarkılarına kadar dinlemesi en keyifli şarkıları tozlu raflardan bulup çıkaran topluluk, Storm Large'ın kulak pası silen sıcak vokali ve yepyeni şarkıları ile yine unutamayacağınız bir konser için 15 Temmuz'da İstanbul'da. Pink Martini hayranlarına duyurur, grup konserin 2. yarısında sahne alacaktır.

Buika Hakkında

María Concepción Balboa Buika (Concha Buika) 11 Mayıs 1972 yılında Mayorka adasında Ekvator Ginesi'nden gelen ailesinin halen yaşamaya devam ettiği Palma şehrinde dünyaya geldi ve şimdilerde Florida Eyaleti'nde Miami'de yaşıyor. Buika bir şair, şarkıcı, şarkı yazarı ve prodüktör olarak tüm rollerini bir kenara koyarak en değerli rolünü "annelik" olarak tarif ediyor. İçinden geldiği gibi şarkı yazıyor ve İspanyol, Katalan, Portekizli ya da İngiliz. Farklı farklı kültürlerden müzisyenlerle de çalışarak renkli müziklerini Anoushka Shankar, Chick Korea, Niño Josele, Mariza, Bebo & Chucho Valdes, Luz Casal, Ivan "Melon" Lewis, Jose Luis Perales, Seal, Armando Manzanero, Nelly Furtado, Javier Limon gibi çok özel sanatçılarla ortaya döküyor.
Aslında Buika'ya jazz efsanelerinin şarkılarını dinlemeyi aşılayan annesi olmuş, ancak bir yandan da evinin penceresinden geleneksel copla şarkılarını dinliyormuş. Sokaklarda flamenko çığlıklarıyla büyüyen Buika ona kimliğini veren tenine işleyen müziklerle kendini buluyormuş.
Mayorka'da barlarda ve kulüplerde şarkılar söyleyen Buika, bu sırada house müzik tarzında bazı dans şarkılarına da vokalleriyle eşlik etmiş. Tiyatro grubu La Fura del Baus ile ünlü "Ombra" uyarlamasında da birlikte çalışmış...
2000 yılında Las Vegas'a gelen Buika, Tina Turner taklidi yaptığı ve ayrıca The Supremes grubunun da canlandırıldığı şovlarından sonra jazz'ın ünlü isimlerinden Rachelle Ferrell'den, the Blue Note Club'ta şarkı söylemesi için teklif almış.
Madrid'e dönen ve ilk albümü ile yeteneklerini ve becerilerini sergileyen sanatçı 4 farklı prodüktörle kendine özgü bir tarz yakalamayı başarmış. Kariyerini özetlemek pek kolay olmasa da Buika ağzını açıp da şarkı söylemeye başladığında artık herkes "onun gibi şarkı söyleyebilen" biri olmadığını çok iyi biliyor.
Javier Limon'un prodüksiyonunu yaptığı ikinci albümü, "Mi Nina Lola", İspanyol Müzik Ödülleri'nde, En İyi Prodüksiyon ve En İyi İspanyolca Albüm dallarındaki ödüllerini kucaklamış. Almanya'da da Müzik Eleştirmenleri Ödülü alan sanatçı katıldığı festivallerden olağanüstü bir ilgiyle geri dönmüş. Seyircilerin konserlerini soluksuz izlediği ve eleştirmenlerin yerlere göklere sığdıramadığı Buika, hakkında her konser sonrasında tutku dolu makaleler yazılıyor.
Buika üçüncü albümü "Niña de Fuego"; için yine Javier Limón ile işbirliği yapmış. Geleneksel copla şarkılarını tekrar ziyaret ettiği, ilk kez Meksika'nın geleneksel ranchera'larına yer verdiği ve ilk kez kendi kalemiyle ve Javier Limon ile birlikte şarkılar yazdığı bir albüm kaydetmiş. Aşk şarkıları ve daha önemlisi kaybedilen aşklara şarkılar söyleyen Buika, şarkılarını yazarken kendi deneyimlerinden yola çıkıyor, ya da Javier Limón onun için sözler yazıyor.
Turnelerdeki yalnız, uzun ve uykusuz gecelerde Buika yeni şarkılar yazıyor. Buika sadece copla söylüyor, diyorlar ama bu doğru değil; Buika copla şarkılarını yaşıyor, deneyimliyor, kelimelerle oynuyor, duyguları içiyor ve kulağımıza fısıldıyor.
"Niña de Fuego" albümü ile Latin Grammy ödüllerine Yılın En İyi Albümü ve En İyi Prodüksiyon kategorilerinde aday olan Buika, ödül gecesinde çıplak sesle a capella okuduğu Volver, Volver adlı şarkısıyla akıllara kazınmış. Ünlü festivallerde de sahne alan Buika, Montreux Jazz Festivaline de katılırken Arjantin, Helsinki, Oslo, Zürih, Romanya'ya kadar konserleriyle tüm dünyayı geziyor ve Amerika'dan Japonya'ya ve Türkiye'den Brezilya'ya kadar dünyanın heryerinde büyük ilgi görüyor. Portekizli ünlü Fado şarkıcısı Mariza'nın albümü Terra için Pequeñas Verdades adlı şarkıda düet yapan Buika, Mirame adlı şarkıda Elefteria Arvanitakis'e eşlik ediyor.
Eylül 2009'da yayınlanan, dünyaca ünlü yıldız Nelly Furtado'nun son albümü "Mi Plan"'da ise Furtado'ya, kadınların gücü için yazılmış bir ilahi olan "Fuerte" adlı şarkıda katılıyor.
Buika latin jazz albümü "El Ultimo Trago" albümünde ise Meksikalı efsane şarkıcı Chavela Vargas'a armağan ettiği şarkıları söylüyor.
Pink Martini grubunun da "Splendor in the Grass" albümleri için beraber bir şarkı kaydettikleri Chavela Vargas şarkılarını Latin jazz tadında yorumlayan Buika, Meksika'nın büyük efsanesi Vargas'ın şarkılarıyla "En İyi Tropikal Albüm Grammy" ödülünün de sahibi.

Mariza, Yasmin Levy, Elefteria Arvanitakis ve tabii ki Buika'nın albümlerinin prodüktörü Javier Limon'un albümü Mujeres de Agua'da muhteşem bir şarkıya imza atan Buika, 2011 senesinde de Seal ile kaydettiği 'You Get Me' şarkısı ile tüm dünyada listelerine de girmiş durumda. 2011'de Pedro Almodovar'ın sansasyonel filmi "La Piel Que Habito" (İçinde Yaşadığım Deri) için küçük bir rol de alarak seslendirdiği şarkılarla da büyük ilgi gören yıldız, Best of albüm çalışması "En Mi Piel" ile kariyerinin en güzel şarkılarını biraraya getirdikten sonra yepyeni albümü "La Noche Mas Larga" ile ünlü şarkılara yepyeni yorumlar getiriyor.
Buika 4 Haziran'da tüm dünyada yayınlanan yepyeni albümü 'La Noche Mas Larga'da kendi şarkılarını ve de Siboney, Ne Me Quite Pas ve Throw It Away gibi klasik şarkıları seslendiriyor. NPR tarafından dünyanın 50 En Büyük Sesi'nden biri olarak seçilen Buika en iyi şarkılarını bir araya getirdiği *"En Mi Piel"* albümünden sonra çıkaracağı 'La Noche Mas Larga' albümünün dünya turnesi kapsamında 15 Temmuz'da İstanbul'da.

Pink Martini Hakkında

"Pink Martini'nin hayatı seven enerjisini ve orijinalliğini sıkıştırabilecek bir kalıp ya da tanım yok..." BBC Music Review.

Pink Martini 1994 yılında Klasik piyano eğitimi alan Harvard mezunu Thomas M. Lauderdale tarafından Portland'da kuruldu.

Pink Martini kurulduğu günlerde politik tavrı olan, sivil toplum örgütlerinin yardım ve bilinçlendirme amaçlı organizasyonlarında sahneye çıkan bir orkestra olarak yola çıkmıştı.

Thomas M. Lauderdale'in Harvard'dan sınıf arkadaşı China Forbes, orkestraya 1995'te katıldı. Pink Martini kurulduğu ilk günlerden beri farklı dillerde, farklı kültürlerin şarkılarını dünyaya sunmaya ve dünyaca ünlü Senfoni orkestralarıyla sahne almaya devam ediyor.

The Boston Pops, San Francisco Senfoni Orkestrası, Hollywood Bowl Orkestrası ve Los Angeles Filarmoni orkestrası gibi ünlü orkestralarla zengin bir evrensellik yakalayan Pink Martini daha önceki üç albümüyle 2 milyondan fazla satış rakamına ulaştı.

Pink Martini *Sympathique* adlı ilk albümlerini 1997'de yayınlar yayınlamaz Fransa'nın ünlü "Victoires de la Musique" ödüllerinde "Yılın şarkısı" ve " En İyi Yeni Sanatçı" kategorilerinde aday olarak uluslararası bir fenomen haline geldi.

2004, yılında yayınlanan ikinci albümleri *"Hang on Little Tomato"*, Amazon albüm

satışları listesinde 1 numara olmayı başarmıştı. Grubun üçüncü albümleri *Hey Eugene!* hem Billboard en çok satan albümler listesinde ilk 30'da yeraldı hem de ikinci kez Amazon albüm satış listelerinde 1 numara olmayı başardı.

Pink Martini'nin yeni stüdyo albümleri "Splendor in the Grass"ı da kendi plak şirketleri Heinz Records etiketiyle çıkardılar.

Kendilerini "Dünyanın değişik köşelerinden melodileri ve ritimleri bir araya getirip, modern bir formda sunan müzik arkeologları" şeklinde tarif eden topluluğun kurucu üyesi piyanist Thomas M. Lauderdale, "Bir müzik belgeseli hazırlıyor gibiyiz; dünya vatandaşı ve müzik elçileri olarak, her zaman değişik kültürlerin geleneklerini, dillerini, tarihlerini bilmek ve çalışmak zorundayız. ABD'li bir grubuz, ancak zamanımızın büyük bir bölümünü Avrupa'da geçiriyoruz. En büyük amacımız, hangi kültürden olursa olsun, dünya üzerinde çok geniş bir dinleyici kitlesine seslenebilmek" diye ekliyor.

Türkiye'deki konserleriyle de büyük ilgi gören topluluk Türkiye sevgisini ülkemizdeki turnelerinde çektirdikleri resimler ile "Hang on Little Tomato" albümlerinin kartonetine taşıyarak göstermişti. Avrupa'daki ilk performansını Cannes Film Festivali'nde gerçekleştiren Pink Martini özellikle Fransa, İspanya, Portekiz, Belçika, İsviçre, Yunanistan, Lübnan gibi ülkelerde kapalı gişe konserlere imza atıyor.

Los Angeles, Oregon, Seattle, New Jersey, San Antonio ve Kansas City senfoni orkestralarıyla birlikte konserler veren topluluk, 2003 yılında Frank Gehry'nin mimari şaheseri Los Angeles Filarmoni'nin yeni evi Walt Disney Konser Salonu'nun açılışını yaptığı gibi 2005'te Türkiye'de de Kuruçeşme Arena'nın açılışını yapmıştı.

Televizyonların ünlü dizileri de Pink Martini şarkılarını soundtrack olarak kullanmak için birbirleriyle yarışıyorlar. The West Wing'den Desperate Housewives'a kadar Pink Martini'nin şarkıları şimdiye kadar birçok ünlü dizide kullanıldı.

2011 sonbaharında 2 yepyeni albüme imza atan Pink Martini, ilk olarak Saori Yuki ile '1969' albümünü ardından da 17 yıllık hikayelerini özetledikleri 'piyasaya çıkardı. '1969' Pink Martini, efsanevi Japon sanatçı Saori Yuki 2007 yılında Pink Martini'nin "Taya Tan" adlı şarkıyı yeniden yorumlamasıyla başlayan ortak hikayelerini 1969 yılının en güzel şarkılarını biraraya getirerek hazırladıkları sımsıcak bir albüm. 1969 albümü "Blue Light Yokohama", "Yuuzuki", "Mayonaka no Bossa Nova

(Geceyarısı Bossa Nova'sı)" gibi Japonya'nın en ünlü şarkılarını ve Pink Martini tadında yorumlanan "Yoake no Scat (Yeni Bir Şafak Melodisi)" gibi Saori Yuki'nin en meşhur şarkılarını içeriyor. Albümde Fransızca, Japonca ve İngilizce 12 şarkı bulunuyor.
Jorge Ben'in ünlü "Mas Que Nada", Peter Paul & Mary "Puff, The Magic Dragon" şarkısı ve Peggy Lee'nin ünlü "Is That All There Is" şarkısına kadar uluslararası ünlü şarkılara da yeni yorumlar getiren albüm, bir Japon efsanesi olan Saori Yuki'yi de Türkiye'deki sevenleri ile buluşturdu.

2011 yılında grup, '1969' albümü ile aynı anda 17 yıllık kariyerlerini özetledikleri 8 yepyeni şarkı ile desteklediklerı en iyiler - best of çalışması 'A Retrospective' piyasaya çıkardı.
Get Happy için hala stüdyodayken, Thomas Lauderdale eş zamanlı olarak *The Sound of Music- Neşeli Günler* filmiyle meşhur olan Captain ve Maria Von Trapp'in gerçek torunları Sofia, Melanie, Amanda ve August von Trapp'ın da konuk olduğu, grubun 8. stüdyo albümü, *Dream a Little Dream* için çalışmaya başladı. Bahsettiğimiz kardeşler de 12 yıldır beraber şarkı söylüyorlar ve konserlerle tüm dünyayı turluyorlar. Thomas Lauderdale'in sihirli yörüngesine çekilen kardeşler artık Portland, Oregon'da birlikte yaşıyorlar ve son iki yıldır sık sık Pink Marti'nin konserlerinde de konuk sanatçı oluyorlar. Albüm İsveç'ten Ruanda'ya, Çin'den Bavyera'ya kadar zik zaklar çizerek dünyayı dolaşıyor ve The Chieftains, Wayne Newton, "Jungle" Jack Hanna ve (orijinal *The Sound of Music- Neşeli Günler* filminde Liesl karakterini oynayan) Charmian Carr gibi isimleri konuk ediyor. Albüm tüm dünyada 4 Mart 2014'te yayınladı.
Samurayların aşk şarkılarından 1930'ların Küba müziğine, Fransızca şansonlardan Brezilya sokak şarkılarına kadar dinlemesi en keyifli şarkıları tozlu raflardan bulup çıkaran topluluk, Storm Large'ın kulak pası silen sıcak vokali ile yine unutamayacağınız bir konserle 15 Temmuz'da İstanbul'da.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Bülent Gülen

2014 Temmuz AYI PROGRAMI

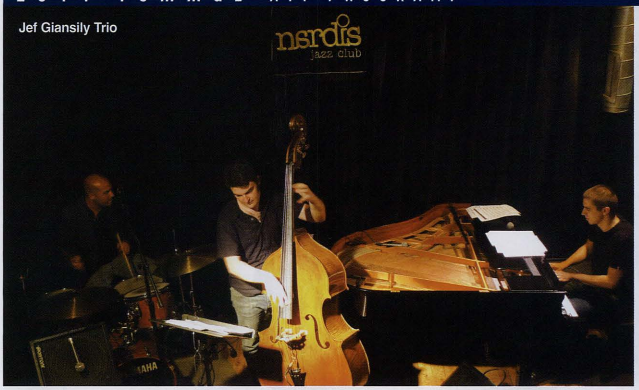

Jef Giansily Trio

Banu Güven

Meltem Ege

Bridge
01 Temmuz / Jul. 2014
21:30-00:30)
Engin Recepoğulları (ts),
Önder Focan (g),
Ozan Musluoğlu (b),
Ferit Odman (d).

Flapper Swing Band
02 Temmuz / Jul. 2014
(21:30-00:30)
Nevin Hetmanek (vo),
Siney Yılmaz (s),
Tomas Hetmanek (g),
Erhan Erbelger (g),
Sinan Erbelger (b).

Jef Giansily Trio
03 Temmuz / Jul. 2014
(21:30-00:30)
Jef Giansily (p),
Matt Hall (b),
Ferit Odman (d).

Çağıl Kaya Band
04 Temmuz / Jul. 2014
(22:30-01:30)
Çağıl Kaya (vo),
Tamer Temel (ts),
Serhan Erkol (as),
Kürşad Deniz (p),
Kağan Yıldız (b),
Cem Aksel (d).

Sibel Köse Group
05 Temmuz / Jul. 2014
(22:30-01:30)
Sibel Köse (vo),
Engin Recepoğulları (ts),
Kürşad Deniz (p),
Kağan Yıldız (b),
Deniz Dündar (d).

Eren Çoşkuner
07 Temmuz / Jul. 2014
(21:30-00:30)
Yahya Dai (s),
Kerem Turhan (keyb),
Cenk Soyak (g),
Tunç Erkan (b),
Monika Bulanda (d).

Deniz Dündar Trio
8 Temmuz / Jul. 2014
(21:30-00:30)
Burak Bedikyan (p),
Kağan Yıldız (b),
Deniz Dündar (d).

Nihal Cansu Akarsu "Blue in Green"
9 Temmuz / Jul. 2014
(21:30-00:30)
Cansu Akarsu (vo),
Tolga Bilgin (tp),
Devrim Yeşilpınar (keyb),
Halil Çağlar Serin (b),
Bora Peynirci (d),
Alp Özdayı (vib).

Standard A La Turc
10 Temmuz / Jul. 2014
(21:30-00:30)
Batuhan Şallıel (ts),
Önder Focan (g),
Kağan Yıldız (b),
Ferit Odman (d).

Luis Ernesto Gomez y LA DESCARGA Band
11 Temmuz / Jul. 2014
(22:30-01:30)
Luis Ernesto Gomez (vo, tumba),
Gülseren Gomez (vo, perc),
Deniz Biber (vo),
Semih Sural (tp),
Nider Pupo (p),
Alper Kılıç (b),
Kerem Kırca (timbal).

Ece Göksu Quintet
12 Temmuz / Jul. 2014
(22:30-01:30)
Ece Göksu (vo),
Engin Recepoğulları (ts),
Can Çankaya (p),
Kağan Yıldız (b),
Ferit Odman (d).

Sinan Işık Quartet
14 Temmuz / Jul. 2014
(21:30-00:30)
Sinan Işık (p),
Engin Recepoğulları (ts),
Ozan Musluoğlu (b),
Ferit Odman (d).

Amy London & Maucha Adnet & Roni Ben-Hur & Santi Debriano
15 Temmuz / Jul. 2014
(21:30-00:30)

Amy London

Sezgi Olgaç

Amy London (vo),
Maucha Adnet (vo),
Roni Ben-Hur (g),
Santi Debriano (b).

Sezgi Olgaç

16 Temmuz / Jul. 2014
(21:30-00:30)
Sezgi Olgaç (vo),
Emre Tankal (g),
Baran Say (b),
Korhan Ogan (d).

Volkan Polat Quintet

17 Temmuz / Jul. 2014
(21:30-00:30)
Volkan Polat (g),
Bulut Gülen (tb),
Can Çankaya (p),
Volkan Topakoğlu (b),
Ekin Cengizkan (d).

Banu Güven

18 Temmuz / Jul. 2014
(22:30-01:30)
Banu Güven (vo),
Kürşad Deniz (p),
Volkan Topakoğlu (b),
Ekin Cengizkan (d).

İpek Dinç Yüce Band

19 Temmuz / Jul. 2014
(22:30-01:30)
İpek Dinç Yüce (vo),
Şenova Ülker (tp),
Volkan Topakoğlu (b),
Ekin Cengizkan (d).

Kürşad Deniz Trio

21 Temmuz / Jul. 2014
(21:30-00:30)
Kürşad Deniz (p),
Volkan Topakoğlu (b),
Ekin Cengizkan (d).

Yavuz Akyazıcı Trio

22 Temmuz / Jul. 2014
(21:30-00:30)
Yavuz Akyazıcı (g),
Volkan Hürsever (b),
Turgut Alp Bekoğlu (d).

Bulut Gülen Quartet

23 Temmuz / Jul. 2014
(21:30-00:30)
Bulut Gülen (tb),
Can Cankaya (p),
Ozan Musluoğlu (b),
Ferit Odman (d).

Nezih Yeşilnil Trio

24 Temmuz / Jul. 2014
(21:30-00:30)
Tümer Uluçınar (g),
Nezih Yeşilnil (b),
Berkan Tilavel (d).

Uğur Güneş Trio

25 Temmuz / Jul. 2014
(22:30-01:30)
Uğur Güneş (p),
Kağan Yıldız (b),
Deniz Dündar (d).

Meltem Ege 6tet

26 Temmuz / Jul. 2014
(22:30-01:30)
Meltem Ege (vo),
Şenova Ülker (tp),
Bulut Gülen (tb),
Önder Focan (g),
Ozan Musluoğlu (b),
Ferit Odman (d).

Luis Ernesto Gomez y LA DESCARGA Band

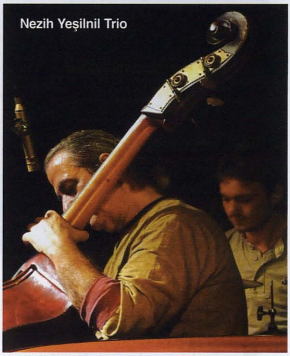
Nezih Yeşilnil Trio

Bridge

Kürşad Deniz Trio

Müzikseverlerin Yıllardır Heyecanla Beklediği Neil Young İlk Defa İstanbul'da!

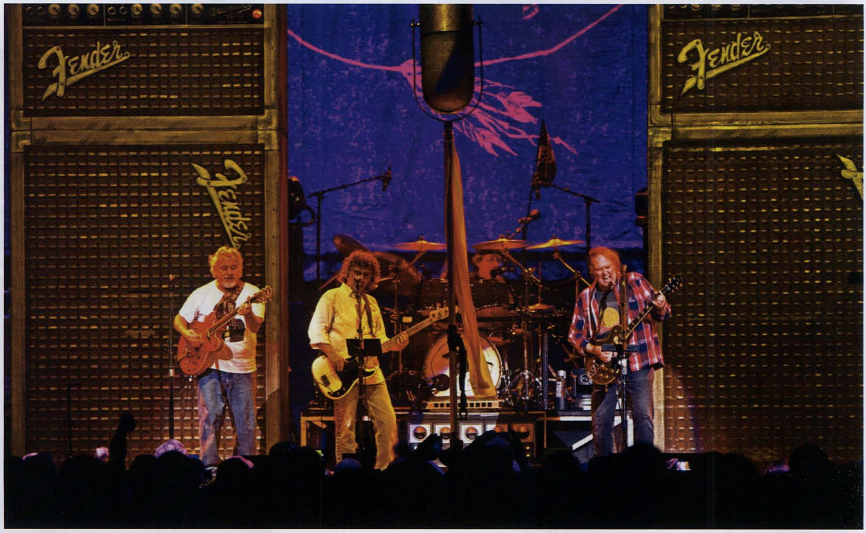

İstanbul Kültür Sanat Vakfı, Vodafone Red sponsorluğunda, müzikseverlerin yıllardır merakla beklediği, efsane bir ismi ağırlayacak. Rock müziğinin büyük ismi, unutulmaz şarkıların sahibi Kanadalı müzisyen Neil Young, İstanbul'daki ilk konserini Crazy Horse topluluğuyla 15 Temmuz akşamı KüçükÇiftlik Park'ta verecek.

İlk solo albümünü yayımladığı 1968 yılından bu yana birçok müzisyenin ilham kaynağı olan **Neil Young**, akıldan çıkmayan yüksek perdeli tenor sesi, elektro gitardaki kendine özgü stili, harmonika, piyano gibi çeşitli enstrümanlardaki başarısıyla güncel müzik tarihinin en büyük isimlerinden. Bu ay içerisinde **Carnegie Hall**'da dört gece üst üste solo konserler veren Neil Young'ın hayranları salonu dört gece de tıklım tıklım doldurdu. Her biri iki buçuk saat süren bu konserlerde ilk dönem şarkılarına ağırlık vererek hayranlarını mest eden **Neil Young**, İstanbul'daki konserinde de müzikseverlere benzer bir program sunacak.

1970'lerden günümüze toplam 50 albüm yayımlayan **Neil Young**, kariyeri boyunca muhalif, barış yanlısı ve çevreci tutumundan ödün vermedi. Aktivistlerin marşı haline gelen "**Rockin' In The Free World**" ve "**Living With War**" şarkılarının sahibi Neil Young, **Live Aid** ve **Live 8** konserlerinde sunduğu etkileyici performanslarla da hafızalara kazındı. Tüm zamanların en iyi albümleri listelerinden düşmeyen, 1972 yapımı ***Harvest***'in yaratıcısı Neil Young'ın bu albümdeki şarkılarından "**Heart of Gold**" rock tarihinin en güzel çalışmalarından biri olarak kabul ediliyor.

Ünlü müzisyenler tarafından defalarca yorumlanan "**Only Love Can Break Your Heart**", "**Rockin' In The Free World**", "**Heart Of Gold**", "**Old Man**", "**Hey Hey, My My**", "**Harvest Moon**" gibi onlarca şarkının yaratıcısı **Neil Young**'ın **iki Grammy ödülü** ve ***Philadelphia*** filminin müzikleriyle bir **Oscar adaylığı** da bulunmakta. Üretken müzisyen **Neil Young**'ın **Crazy Horse** ile birlikte kaydettiği, 2013 yılında yayımlanan albümü ***Psychedelic Pill*** de "**En İyi Rock Albümü**" dalında Grammy'ye aday oldu. **21 Ocak Salı** gecesi **Merit Ödülü**'yle onurlandırılan **Neil Young**'un son albümü ***A Letter Home***, müzikseverlerle Mart ayında buluşacak.

Yaprak Melike Uyar
yaprakmelikeuyar@gmail.com

Dhafer Youssef ile konuştuk...

Tunuslu udi ve vokalist Dhafer Youssef kariyeri boyunca, jazz müzisyenleri ile bir araya geldiği çalışmalarda Arap müziğinden beslendiği kendine has müzik dilini ustalıkla ortaya koydu. Dhafer Youssef, 5 Temmuz'da son albümü 'Bird's Requiem' konserinde, albüm kadrosundan Hüsnü Şenlendirici (klarnet), Aytaç Doğan (kanun), Eivind Aarset (gitar), Kristjan Randalu (piyano), Phil Donkin (kontarbas), Ferenç Nemethile (davul) ile Harbiye Açık Hava Sahnesi'nde olacak.

Son albümünüz 'Bird's Requiem'den bahsedebilir miyiz?
Albümün adı *requiem* (ağıt), çünkü hayatımda önemli birini kaybettim. İsimlere kayıtları dinlerken karar verdim. Neden 'Bird's Requiem' (kuşların ağıtı) olduğu ise, kayıtları dinlerken ses ve Hüsnü Şenlendirici'nin klarnetinin uyumu beni cezbetti. Kuşların hareketini gördüm, kuşlar bazen bir arada hareket ederler; bazen ayrılıp yeniden bir araya gelirler. Albümün adı bu histen geliyor.

Bu albümde iki Türkiyeli müzisyen klarnet icracısı Hüsnü Şenlendirici ve kanuni Aytaç Doğan da var. 5 Temmuz'da tamamıyla albümden parçalar mı dinleyeceğiz?
Bu konser 'Bird's Requiem'in albüm lansmanı gibi olacak. Nils Petter Molvaer dışında herkes orada olacak. Hüsnü Şenlendirici, Aytaç Doğan, Eivind Aarset, Phil Donkin, Kritjan Randalu ve Ferenc Nemeth...

Albümünüzdeki '39th Gülay' parçasının hikayesini paylaşabilir misiniz?
Bu parça benim İstanbul'a aşkımın ifadesi. Ben müziğimi İstanbul'a benzetiyorum. Kendimi de İstanbul gibi, batı ve doğuyu bağlayan bir köprü olarak görüyorum. Buradaki insanların fikirleri, sizinle aynı yönde olmayabilir. Ama bir arada yaşamayı başarıyorlar. 239th Gülay'a dönecek olursak, bu İstanbul'a sevgimin ifadesi, İstanbul hakkında düşündüğümde müziğimi hatırlıyorum.
Burada zaman geçirme imkanınız oldu mu?
Buraya sıklıkla gelirim, en az yılda 3-4 kez. Haliç'i, balık yemeyi hayatın tadını çıkarmayı seviyorum. Burada olmak ilham veriyor.

Müezzinliğin gelenek olduğu bir ailede hafız olarak yetiştirildiniz. Kendi müzikal dilinizi bulmaya çalıştınız. Mesela hafız olmak ailenizde bir gelenekse, bu yolu seçmediğiniz için bir tepki gördünüz mü?
Gerçekten çok şanslıyım. Eğer dünya tarafından kabul görüyorsanız bu olmuyor, sizi takip ediyorlar. Şükürler olsun ki tam aksini deneyimledim.

Eğitiminiz için Tunus'tan Viyana'ya gitmişsiniz, jazz eğitimi için miydi?
Ben hiç jazz çalışmadım, yalnızca deneyimledim. Müziği ve çalmayı kendi kendime öğrendim. Belki de bu yüzden açık fikirliyim. Bu öğrenmek için hem büyük bir sınav hem de bir şans. Bir miktar klasik müzik eğitimi aldım.

Genellikle İskandinavya'dan müzisyenler ile çalışıyorsunuz. Oralı müzisyenlerin benzer bir sound'u olduğunu düşünüyor musunuz? Son senelerde sıkça kullanılan Nordic jazz terimi ile ilgili ne düşünüyorsunuz?
İnsanlar bazı şeyleri sınıflandırmayı severler. Ben böyle bakmıyorum. Nils Petter Molvaer ya da Bugges Wesseltoft ile çalışıyorum, çünkü beraberce bir ruhu paylaşıyoruz. Bazen Norveçli müzisyenlerin kendine özgü bir dili olduğunu düşünüyorum. Bunun da yetiştirilme şekli ile ilgisi var. Müzik gelenekleri tıpkı Türkiye'deki gibi çok güçlü. Müzik eğitimi okullarda önemli bir bölüm, her yerde böyle değil. Herkesin müzik yapma şansı oluyor. Bizim kuşağımız için büyük ilham olan Tord Gustavsen ve Jan Garbarek gibi kişiler var. Bu gibi müzisyenler genç müzisyenleri etkiledi. Yaklaşık 15-20 sene önce Jan Garbarek, Svein Christiansen ve Terje Rypdal'a sahiptiler. Bu gibi müzisyenler kendinden gençlere, onlar da diğerlerine ilham oldular.

Gelecekteki projelerinizden bahsedebilir miyiz?
Şimdi Zakir Hussain ve Hüsnü Şenlendirici ile yeni bir projem var. Müziği yazmayı henüz bitirdim. Aslında burada olma sebebim de Hüsnü ile provalar yapmak. İki hafta sonra Almanya'da çalacağız. Bir de yaylılarla bir projem var. Aslında uzun zamandır bunun üzerinde çalışıyordum. Geçen sefer Londra Senfoni Orkestrası ile çaldık. Önümüzdeki sene yine bir orkestra projesi olacak. Bir çok yeni proje var ama kesinleşenlerden bahsediyorum.
Zakir Hussain ve Hüsnü ile ilgili olan projeden bahsedebilir misiniz?
Almanya'da tabla ve klarnet temalı bir festivalde çalacağız. Çalmayı sabırsızlıkla bekliyoruz. Şimdi müziği yazmayı bitirdim ve provalar için İstanbul'a geldim.

Çok genel bir soru ama, sizin için jazz nedir?
Bir saniye düşüneyim, çünkü benim için anlamı büyük. [...] Her şeyin yasak olduğu bir yerde büyüdüğünüzde... Benim için bunun gibi. Hayatım boyunca istediğim şeyi yapabilmeyi, istediğimi dinlemeyi istedim. Şu an bunu yaşıyorum, zihnimizi özgür kılacak bir aşkın, bir rüyanın peşinden gidiyoruz. Sonunda bunu buluyorsunuz ve dünyanın bir çok yerinden harika müzisyenlerle çalışma imkanınız oluyor. Jazz benim için yeniden doğmak gibi. Küçük bir kasabada büyüdüm ve oralı olmakla gurur duyuyorum. Şimdi 48 yaşındayım, ama mesela orada projelerimle hiç çalmadım. Çünkü orada çalmak mümkün değil, oralı insanlar ilgilenmiyor. Oraya döndüğümde bir rüya gibi, genç bir çocuk olduğum zamanları hatırlıyorum ve ne kadar yol geldiğimi görüyorum. Jazz benim her gün dinleyebileceğim bir müzik, bana farklı düşünme imkanı veriyor. Ve jazz müzisyenlerinin bu düşünme şekline şükürler olsun ki, her şeyi yaratma imkanınız var. Her şeyi bir araya koyabilirsiniz, eğer yaratıcısınız bazı şeylerin birliğinden dünyadaki en güzel şeyi yaratabilirsiniz. Bu yüzden jazz'ı seviyorum ve benim için bir rüya gibi.

TunçelGülsoy
tuncelgulsoy2@gmail.com

Güzel ve duyarlı bir insanın hatıra defteri, Zarf Tümleci

Şenay Lambaoğlu benim son yıllarda çalışmalarını ilgiyle takip ettiğim bir müzisyen. Her ne kadar bir çok kişi onu basın bültenlerinde yer alan "Varolmanın Dayanılmaz Hafifliği" filmindeki Lena Olin şapkası ile tanımış olsa da Şenay aslında çok daha farklı bir insan. Sahne makyajının ve kostümlerinin dışında görürseniz o pırıl pırıl gözleri ile size gülümseyen ve müzikleri ile etkileyen bir genç kadın. Geçtiğimiz ay yeni albümünü dinlerken bir yandan da basın bültenini okudum. Bülten bence albümün tanıtımını son derece etkili bir şekilde yapıyordu.

Şenay Lambaoğlu'nun ikinci albümü "Zarf Tümleci" DMC Müzik etiketiyle çıktı.
Bir "Zarf Tümleci"
Müzik ürünleri; endüstriyelleştikçe, duygusu kısa yollara düşer. Kestirmeler, süratli adımlar ve derken acil tüketime uygun birer meta olur çıkarlar. Cesaret. Yaşadığı topluma hassasiyet. Ve yaratımda bireysellik.
Albüm dediğimiz müzik dünyasının satış ürünleri, bazen tüm bu duyguları sadece bir an için yönlendirir. Yenilik ve farkındalık hissetmediğimiz bu tarz ürünleri, her nasılsa dinler ve tüketip bir sonrasına geçeriz. Aradan geçen zamanda nostaljik kavramına bile bürünemezler.
İşte tam bu kargaşada, "Zarf Tümleci" hayatımızda.
Terimsel olarak, tamamlayıcı kelime ya da kelime grubuna verilen addır zarf tümleci ancak müzik için; belki de en şehirli, en cesur, en sanatsal ve en bireysel anlam taşıyor Şenay Lambaoğlu'nda. Yıllardır çok önemli jazz müzisyenleriyle gerek yurtiçinde gerekse yurtdışında performanslar veren, katıldığı festivaller ile de yeni dönem jazz vokallerinin en önemli temsilcilerinden biri olarak gösterilen Şenay Lambaoğlu'İçimde Aşk Var"dan sonra en şehirli kadın ozan haline bürünüyor.
Üstelik içinde lokomotif beste beklenmeden en sanatsal haliyle.
Üstelik yine 2. albüm olmasına rağmen en usta müzisyenlerle.
Üstelik 5 aranjörün yorumuyla fabrikasyon algısının dışında.
...Ve sekiz şarkıda, bir kadın cesaretinin sözleri ve besteleriyle.
İçinde; İlhan Şeşen'in izi, "Kadifeden Kesesi", hatta Gomitas Vartabed kokan bir Ermeni türküsü, jazz'ın birleştirici, bütünleyici gücü ve usta müzisyenlerin koyu gölgeleri var. Biriken yüzler ve farklı dünyalar.

Ercüment Orkut (Zarf Tümleci, Hayal Meyal, Belki de), Cem Tuncer (Kalbim, Sıcaklardandır), Can Çankaya (Kayıplarımız, Su), Cenk Erdoğan (Eksik, Kadifeden Kesesi, Kuş) ve Volkan Hürsever (Hava Kara) aranjeleri ile "Zarf Tümleci"nde.

Ve ustalar da "Zarf Tümleci"nde: Barış Doğukan Yazıcı- trompet, Utku Akyol- trompet, Yahya Dai- saksofon, Engin Recepoğulları- saksofon, Cem Tuncer- gitar, Cenk Erdoğan- gitar, Ercüment Orkut- piyano, Can Çankaya- piyano, Volkan Hürsever-kontrabas ve

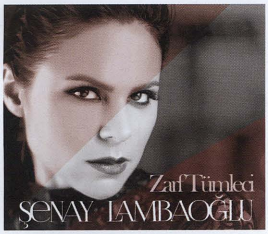

Ediz Hafızoğlu- davul
Bir Stüdyo 14 yapımı "Zarf Tümleci". DMC etiketinde sunuluyor "Zarf Tümleci".
Fotoğraflar, Muhsin Akgün,
Styling, Candan Durusöz Akgün.
Tasarım, Nilşah Ağaoğlu.
"Zarf Tümleci"nde kayıtlar, MIAM İstanbul Stüdyoları Can Karadoğan.
Miksler, Babajim Stüdyoları Alp Turaç.
Mastering, Cem Büyükuzun.

Ve müziğin anlamına da adı gibi katkıda bulunuyor "Zarf Tümleci". Bir şehrin kalabalığında kulak verilesi bir sesten siz gizli öznelere sıcacık bir armağan.

Bu satırları okuduktan sonra acaba bir röportaj yapsam Şenay'a soracak ne kaldı diye düşünmedim değil. Ama biz yazar çizer takımının da kendilerine göre bir takım numaraları var tabi. Öncelikle maçı kendi sahamda yapmaya karar verdim ve onu Cihangir Firuzağa'da faaliyet gösteren gayri resmi ofisim Cafe Firuz'a davetettim. Şenay yukardaki satırlarda bahsi geçen sahne kostümlerinden sıyrıldı ve bana albümü kendi özgün kelimeleri ile anlattı.

Bu albüm de beni çok heyecanlandırdı ama gene de ilk albümümdeki kadar değil. Galiba bu biraz da ilk aşk gibi, o her zaman farklı hatırlanır. Veya insanın ilk çocuğu gibi de diyebilirsiniz, dolayısıyla ikinci albümüm de ilkindeki kadar heyecanlanmadım. İlk albümüm artık büyüdü, serpildi, koşmaya zıplamaya başladı. O daha duygusal bir çalışma idi. Hatta daha cesur bile olduğunu söyleyebilirim. Bu albümümde neyin nereye gideceği daha belli, belki de bu bir koşullanmışlık duygusu da diyebiliriz. Bu albümümü mümkün olduğunca kaygılardan uzak yapmaya çalıştım. Ama yapım sürecinde istemeden de olsa bazı kaygıları içimde taşıdım. Zarf Tümleci biraz benim kontrolüm dışında oluştu, Birbirinden değerli müzisyen arkadaşlarımın yaptığı düzenlemeler albümün genel dokusunu da etkiledi tabi. Farklı renkleri ve sesler bu albüme sığdırmaya çalıştık. Vokal anlamında da kendimi daha iyi bir ifade ettiğim bir albüm oldu diyebilirim.

Albümde 12 parça yer alıyor, bunlardan 8 tanesi**; Belki de, Hayal Meyal, Su, Kalbim, Kayıplarımız, Eksik, Kuş, Zarf Tümleci** Şenay'ın kendi besteleri. İlhan Şeşen'in **Sıcaklardandır** adlı bestesi zaten Şenay'ın repertuarında yer almış bir parça imiş ve albümde yer alması için besteci ona vermiş. Şenay'ın yorumu bana göre son derece tatlı, İlhan'ın duygu yüklü dünya bakışını çok güzel yansıtıyor. Bana göre albümdeki iki parça gerçekten sürpriz, bunlardan **Kadifeden Kesesi** benim çocukluğumdan bildiğim bir anonim türkü, Şenay'ın yorumunu da son derece ilginç buldum. Düzenlemeyi yapan Cenk Erdoğan'ı yürekten kutluyorum. Daha da ilgimi çeken ünlü Ermeni besteci *GomidasVartbed'in* müziğine *Zeyne l Lüle* ve Şenay'ın yazdığı sözler ile yorumlanan **Hava Kara** oldu. Dinlerken tüylerim diken diken oldu.
Etti on bir, hani on iki parça vardı diyeceksiniz, doğru, Kalbim adlı parçanın bir de radyo mixi albümde yer alıyor, böylece sözümüzün ardında durmuş oluyoruz.
Şenay'a albüm yayınlandıktan sonra nasıl tepkiler aldığını sordum:

İlk tepkiler çok olumlu oldu. İlk albümden sonra ikincisi için bir beklenti oluşmuştu. Bir Şenay Lambaoğlu sound'u oluşmuştu. Bana göre benim müziğim; şehirli bir kadının ağzından çıkan şarkılar, cesur, kaygı taşıyan yeni hikayeler, yeni umutlar. Bir sonraki albümümde de yaşadığım, etkilendiğim yeni olayların hikayesini anlatıyor olacağım. Hayat ile ilgili sorguladığım şeylere yer vereceğim. Sorunların cevaplarını arayacağım, zaten sorunlar ve sorularınız olmasa sanat da olmaz ki, ancak size dokunan bir yara varsa sanat vardır.
Bugün bana içinde yaşadığımız toplumun inanılmaz derecedeki kutuplaşması dokunuyor ve çok öfkeleniyorum. Bu albüm toplumdaki bölünmenin derinleştiği son iki yıl içerisinde oluştu ve o dönemin duygularını yansıtıyor. Sanatçılar yaşadıkları dönemin etkin birer parçası olmak durumunda. Ortaya koydukları ürünler yaşayan tarihe bir anlamda tanıklık edebilmeli de aynı zamanda. Hayatımıza baktığımızda renklerin sadece siyah ve beyazdan oluştuğunu görmek ve ara renklerin kaybolduyor olması çok üzücü. Hem bir insan hem de anne olarak ülkemin geleceğinden kaygı duyuyorum. İnsanların birbirlerini partilerine, mezheplerine ve cinsiyetlerine göre ayrıştırıyor olması aradaki uçurumları da gittikçe derinleştiriyor. Ben kendim güzel bir çocukluk dönemi yaşadım. Benim çocuğum aynı güzellikleri sahip olabilecek mi bilemiyorum.
Ama müzik açısından bu olumsuzluk bir yaratıcılığa dönüşebilir, bizi duygusal boyutta besleyebilir. Zor zamanlarda insanlar birbirlerine daha çok kilitlenebilirler, daha üretken olabilirler. Bir çok insan kişisel protestolarını sanal alem üzerinden yansıtıyorlar halbuki biz müzik insanları bunu sahnede sazımızla, şarkılarımızla yapabiliriz. Müziğin bu dönemlerde sesinin kısılıyor olması bizim de elimizi kolumuzu bağlıyor bir bakıma.
Benim hayalim demokrasinin toplumun tüm katmanlarına ve kurumlarına alabildiğine yayılmış ve etkin olan bir Türkiye, farklı seslerin ahenk içerisinde bir arada var olabildiği bir Türkiye. Vicdan sahibi insanların bir arada yaşadığı bir toplum hayal ediyorum herşeyden öte...
Ona böyle bir dünyaya kendisinin nasıl katkısı olabileceğini sordum:

Şarkılarımın yaşadığım toplumun hassasiyetlerinden izler taşıyor olması bu sorunun cevabı olabilir.
Yazdığım şarkıların; düşüncelerimi ve duygularımı dinleyenlere aktarırken merak uyandırıyor olması ve daha da önemlisi bir şekilde kalplerine dokunabilmesi benim için çok önemli. Hatta beni mutlu eden tek şey. Herkes dünyayı kendi dar penceresinden görüyor, kimse başkalarının penceresinden neler göründüğünü merak etmiyor. Müzik bu noktada insanları bir araya getirerek birleştirebiliyor, ortak duygular ve düşünceler yaratabiliyor. Aynı şarkıları söyleyebiliyorsak aynı duyguları paylaşabiliyorsak birarada yaşamak da mümkün. Müzik bizi aslında özümüze döndüren şeydir. Kulaklarını birbirini duymamak için tıkayan insanların aynı şarkıları dinlerken öfkelerinin nasıl çözüldüğünü görmek beni hayata bağlıyor, umutlandırıyor gelecek konusunda.

Şenay'ın en
sevdiği jazz müzisyeni Billie Holiday çünkü onun yaşadığı tüm zorluklara rağmen sesindeki samimiyeti asla kaybetmediğini düşünüyor. Onun virtüözite kaygısından uzak sadelikten doğan güzellik duygusunu paylaştığını düşünüyor. İçindeki bir ses ona içinde yaşadığımız tüm olumsuz şartlara rağmen durmasını ve sakinleşmesini söylüyormuş ama gözlerinin içinde fırtınadan önceki gerilim açıkça görülüyor. Ona önümüzdeki on yıl sonra nerede olmak istediğini sordum;

Bu soruyu ilk albümüm üzerine konuşurken de bana sormuştunuz ve ben de aynı şeyleri söylemiştim. Dünyayı geziyor olacağım, farklı dilleri, kültürleri ve yemekleri tanıyacağım. Farklı ülkelerde dünyanın değişik müzisyenleri ile sahne alıyor ve şarkı söylüyor olacağım.
İçinde olduğumuz dönemde tüm olumsuz koşullara rağmen müziğin geleceği konusunda karamsar olmak istemiyorum. Müziğe talep artıyor, Yeni albümler yapılıyor ve müzikseverlere sunuluyor. Tüm olumsuz koşullara rağmen içimde hayata dair olumlu bir iyimserlik besliyorum. Öyle olmasa idi bu albümü çıkartamazdım. Daha da fazlasını üretmek istiyorum.
Ona bu sohbeti noktalayacağımız son bir şeyler söylemek isteyip istemediğini sordum. Söyledi:
Yaşayabileceğiniz tüm zorluklara rağmen her zaman hayallerinizin peşinden gidin ve yapmak istediklerinizi gerçekleştirmeye çalışın. İçinizdeki sesi dinleyin ve farkındalığı yüksek anlar biriktirmeye bakın.
Bir de benden son söz:
Şenay'ı yakından tanımak için onun albümünü dikkatle dinleyin, her biri şiir olan şarkı sözlerini dikkatle düşünün ve kendi hayatınızdaki yansımasını dikkatle izleyin. İçinizde bir şeyler değişeceğini göreceksiniz.

Ezgi Ayçe Kızıldere
Ezgi@genccazcilar.org

Dokunmak...

Erkan Oğur, Derya Türkan ve İlkin Deniz'in yeni albümleri 'Dokunmak' vesile oldu bu hoş muhabbete. Benim duygularıma ve düşüncelerime de dokundular. Bu yazı aracılığı ile sizlere de dokunacaklar eminim.

Nasıl bir araya gelliniz?
Geçen sene Ağustos'ta bir araya geldik, Eylül'de kayıt yaptık. Kayıda başlamadan bir sene önce planlarımız başlamıştı. İlkin ile tanışıklığım 70'lere dayanır, Telvin grubu ile başladık. O grubumuz hala devam ediyor çeşitli şekillerde. Derya'yı 80'lerde konservatuvar koridorlarında koşarken hatırlıyorum. Sonra 2000 yılında Djivan Gasparyan ile kaydettiğimiz Fuad albümünde birlikte çalıştık. Yaklaşık 5-6 yıldır daha da yoğun çalışmaya başladık. Önce ikiliydik sonra üçlü olduk. Türk müziği ve genel müzik anlayışlarımız örtüştü. Müzik yaparken enstrüman enstrümanlıktan çıkıyor sadece müzik için aracı olarak kendini gösteriyor. Dolayısıyla ortaya farklı bir müzik algısı çıkıyor, ülkesi, kültürü, coğrafyası kalmıyor. Kendimizi saflaşma ve arınma şeklinde müziğe bırakıyoruz (Erkan Oğur).

Beste seçimleri nasıl oluyor? Düzenlemeleri nasıl planlıyorsunuz?
Bizim için şarkıya karar vermek önemli olan. Bu sound'un içerisinde olması gereken şarkıları seçip çalmak yaptığımız aslında. İcracı olduğumuz için stüdyoya girip çalıyoruz. Bu dinlediğin parça yedi dakika ise stüdyoya girip yedi dakika içinde çalıyoruz. Doğaçlama olduğu için aylarca süren stüdyo günleri değil (İlkin Deniz). Bu müziğin en önemi özelliği doğaçlama üzerine kurulmuş olması. Konserlerde de evde çalıyormuşcasına müzik yapıyoruz. Mesela bir solo yaparken birbirimizin gözünün içine bakıyoruz. O müthiş etkileyici bir olay. O anda orada olduğumuzun kanıtıdır o. Konserde bile repertuvar o an değişebiliyor, bir senaryo yok önceden planlanan. Bu an müziğe çok hayranlık duyduğum bir an. Kişiler ve enstrümanlar aradan kalkıyor o an, onun içine girebilmek kendini ifade edebilmek için büyük bir avantaj. Beste konusu da uzun süre yapmaya utandığım bir konudur. Erkan abi beste yapmam için beni çok zorlamıştır mesela. Denemelerimi de ilk ona sunmuştum. Ama emprovize sürekli yaptığım bir şey. Türk müziği ve jazz doğaçlaması arasında çok büyük bağlantılar var disiplinleri çok benziyor. Türk müziği seslerini jazz armonisi içerisinde kullanmak başka bir dünyaya götürüyor, Erkan Oğur kendi bakış açısını ve ruhunu bu müziğe kattığı için benim için çok önemli. Bir çok makam armonize edilirken kayıplara uğramak durumunda, Türk müziği makamlarını ortaya çıkartmak adına. Bu alt yapıyı son derece iyi bilen birisinin bunu yapmış olması farklı bir bakış açısı. Aslına bakarsanız Türkiye yüz yıldır bunu arıyor, nasıl yapılmalı diye düşünüyorlar (Derya Türkan).

Neden bu trio? Kimyanızdan bahsedelim.
Erkan ile 70'lerden beri tanışıyorum. Hepimizin "enstrümantalist olarak" muadilleri var tabii ama biz sadece çok yakın arkadaşız, dostuz. Tüm konu bu (İlkin Deniz).

Albüme nasıl yaklaştınız?
Çok moralimizin bozuk olduğu ve sıkıntılı olduğumuz Gezi sürecinin hemen ardından konuşuyorduk Erkan abi ile. Dedim ki albüm yapalım. Peki dedi ve bir şaşkınlık doğdu aslında. Çünkü bu kişi yaptığı her işi müzik adına titizlenerek yapan biri. Bu evet çok da ciddi bir evet onu tanıdığım kadarıyla. Sonrasında ilk aradığım İlkin abiydi. O da hemen yapalım dedi. Girit'e yine seminerlere gitmiştik Erkan abiyle. Orada bir öğrencim vardı, şimdi ortağım. Konuşuyorduk. Döner dönmez bu albümü kaydedeceğimizi söyledik. O da bizimle birlikte oldu, yanımızda oldu hep. Bir sohbet esnasında Erkan abi albümü Serbülent yapsın dedi, hepimiz birbirimize baktık. Erkan abiden gelen bu cümle de oldukça ciddiydi tabii. O da ben bu işi yaparım dedi, bana ortak olursanız dedi. 2 hafta sonra şirket kuruldu (Derya Türkan).

Şirketin ismi nereden geliyor M&MT?
Mikrotonal yani çok küçük aralıklarla çalışan müzik ile makro ölçekle yani batının kullandığı düzeydeki müziğin disiplinini birleştiren bir isim olsun istedik (Erkan Oğur).

Dokunmak'ın hikayesi nedir?
Yüreğe, hislere, akla hem de enstrümanın kendisine dokunmak şeklinde. Her bir dokunma farklı bir renk. Dokunabilmek için de önce sevmek lazım (Erkan Oğur).

Umarım bu albümü dinleyenler hayat hakkında hayal kurar ve senaryolar yazar, senaryolarda bina, araba, teknoloji ve hatta insanın olmadığı bir yaşam formu hayal ediyorum bu albümü dinlerken. İnsanlıktan önceki ağaçlar, dereler, o yaşam geliyor aklıma. Sükunet yani (İlkin Deniz). Bununla ilgili kendi hislerimi

anlatayım. İlk defa anlatıyorum bunu. Kızım beş yaşında. O doğduğunda bir defter açmıştık herkes hislerini yazsın, ileride ona hatıra kalsın diye. Birinci sayfa boş kaldı, bir türlü yazamadım oraya hislerim ve heyecanımı. Sonra aklıma bir melodi geldi. O yazamadığım duyguları müziğimle anlattım.

O şarkı da albümün 1. şarkısı Elif'e Ninni galiba?
Evet ne zaman bu şarkıyı dinlesem o boş sayfa aklıma geliyor. Ses ve enstrümanlar müzik ve insan arasında bir araç ve hatta engel aslında. İnsan ne kadar ego sahibi olup kendini durdurursa müzik ondan uzaklaşıyor. Olduğu yerde sayma süreci o zaman başlıyor. Aynı hislerle sahneye çıkıp o ortaklığı yakalamak büyük bir şans. Bir insan düşünün harika besteler yapıyor ve harika çalıyor, bir insan da bunların hiç birini yapamıyor ama o yapamayan anlıyor. O daha değerli, çünkü anı anlamak daha değerli oluyor. Dinleyici ve yaşadıkları durum çok mühim gerçekten. Bu, dokunmayı sağlayan durum işte (Derya Türkan).

Erkan abi, bu albümle birlikte 23. albüm olmuş ve bir sürü sanatçı ile projeler yaratmışsın. Bu nasıl bir his? Güzel işlere imza atmak ve onlara ivme vermek?
O kadar olmuş mu ya hiç saymadım. Bilmiyorum, farketmiyorum. Biz bohçayı atıp devam ediyoruz.

Bu albümlerin bu kadar fazla olmasını doğaçlama olması ve akıp gitmesinin etkisi olarak değerlendirebilir miyiz?
Hatırlamıyorum bile, ertesi gün unutuyorum. Yoksa ileri gidemezsin.

İlkin Bey, Amerika'da daha çok ressam yönünüzle mi ön plandasınız? Bu dengeyi nasıl kuruyorsunuz?
1995'te gittim oraya. 5-6 sene müzik yaptık ama 11 Eylül olaylarından sonra o işler baya kesildi orada. Ben de geçim sağlamak için asıl okuduğum alan olan resme yöneldim. Resmi orada, müziği de burada sürdürmeye karar verdim. Yazlar 3-4 ay buradayım. Kışları orada sergilerim var. Bazen kışın festivallerde Erkan ile buluşuyoruz. Bundan sonra belki daha yoğun olarak burada kalabilirim. Albüm sonrası konserler için bir süre daha buradayım.

Bundan sonra nasıl bir yolunuz var Derya Bey?
Bu birliktelik beni çok mutlu ediyor, ruhumu besliyor. Böyle devam edebilir. İstanbul Kemençesi isimli solo albüm çıkıyor. Telvin kayıtlarına devam edilecek. Dilek Türkan'ın albümü var. Bizim bu trioya eklenebilecek sanatçılar da olabilir. Telvin gibi 14 kişiye çıkabilir.

Sizi bu saf müzik yapma yolunda etkileyen şeyleri merak ediyorum.
Bir örnekle aktaralım. CRR'de konserimiz vardı. Salonun ışıklarını tamamen kapattık. 30 saniye sessizce durduk. Tek bir nota başlayınca kocaman bir enerji oluştu. Bir ses devam ediyor sürekli, müzik devam ediyor ve his devam ediyor. Bir, bir buçuk saat bu şekilde dingin giden bir müzik hayal edin. Birisinin yorumunu okudum sonradan. O gün çok kötü bir gün geçiren birinin konser sonrası hayaller kurma isteği, yaşama sevincinin tazelenmesi, ruhunun yıkanması o kadar hoşumuza gidiyor ki anlatamam (Derya Türkan).

Sizi çok örnek alan müzisyenler bu noktalara gelebilmek için nasıl bir yol izlemeli?
Sevmesi lazım. Az severse az olur, çok severse çok olur :) Edep, sadece müzik için de değil, genel. Bu iş aslında emek, sevgi, inanç, çalışma ve yaşanmışlık işi. Müzik tarafında da tecrübe, estetik, bilgi, teknik, armoni, matematik, fizik gibi dinamikler var. İniş çıkışın olmadığı yerde de müzik olmaz (Erkan Oğur).

Ben yaşanmışlığı oldukça baskın hissediyorum müziğinizde.
Dikkat edersen neşeli bir şey çıkmıyor. En neşeli ses de kontrbastan geliyor.

Bu keyifli sohbet ve keyif alırken dahi kendimi sorgulamamı sağlayan hoş seda için üçünüze de ayrı ayrı teşekkür ediyorum.
Böyle sanatçılar eksik olmasın diyorum...

Ntjam Rosie
Ankara Jazz Festivali 2014

Seda Özgüven Erdoğan

Ezgi Ayçe Kızıldere
ezgi@genccazcilar.org

Meltem Ege
Amerika Yolcusu

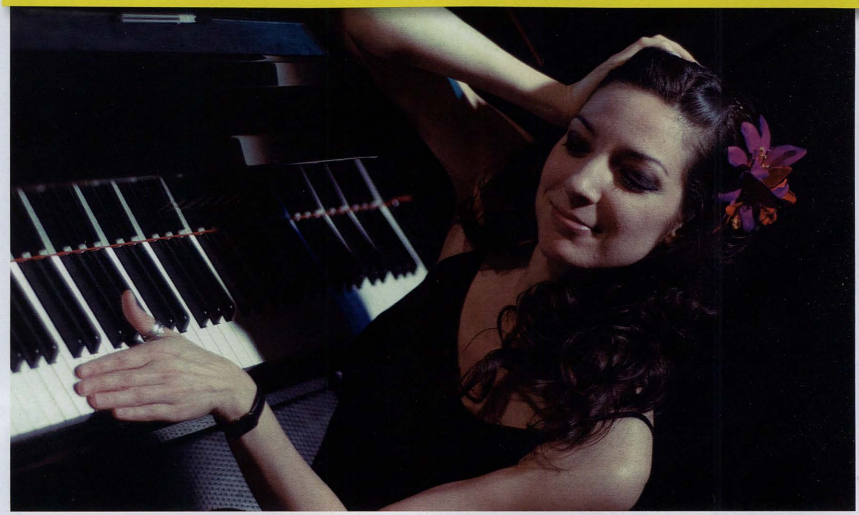

Uzun süredir takip ettiğim ve röportaj planladığım Meltem Ege'nin, California Institute of the Arts okulunun Performer-Composer doktora programına kabul edildiğini duyar duymaz yazdım ona. Başarı grafiğini sürekli şekilde arttıran bu başarılı jazz vokalinin gitmeden söyleyeceklerini okumak isteyen bir sürü takipçisi olduğunu bilerek bu kapsamlı yazıya giriştim. Şimdiye dek yaptığım en uzun sohbetti ve çok da keyifliydi. Bir vokal olarak tüm sorularımı sordum, cevapları aklıma yazdım. Okuması da sizden...

New York doğumlu Meltem Ege, Amerika'da yedi yaşında piyano derslerine başlar. 10 yaşına geldiğinde ailecek Türkiye'ye dönerler. ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Lisesi'nde 3 sene okur, piyano derslerine devam eder. Okul hayatı boyunca sosyal olarak aktif bir gençlik geçirmesi üzerine annesi 'müzik okumak ister misin, bu senin mesleğin olsun ister misin?' diye sorar... Ve Meltem Ege'nin müzik hayatı başlar.

Anne baba meslekleri ile başlayalım o zaman?

Babam bilgisayar mühendisi. Şu anda ise Ufuk Üniversitesi rektörü. Annem ise dil ve konuşma bozuklukları uzmanı. Ankara Üniversitesi'nde ve Anadolu Üniversitesi Dil ve Konuşma Terapistliği Bölümü'nde öğretim üyesi, aynı zamanda Dil ve Konuşma Bozuklukları Derneği'nin de kurucularından. Geçtiğimiz aylarda Dil ve Konuşma Bozuklukları Merkezi açtı. Dolayısıyla ev içinde diksiyon, artikülasyon, ses kullanımı, ses bozuklukları, nodül tedavisi konusunda hemen yanı başımda bir uzman olması oldukça güzel bir durum. Üniversitedeyken sahne sonraları eve gelince annem ufak bir ses kontrolü yapardı. Hala da takipte. Çok yoğun konser dönemlerimden sonra dinler ve "sen bu teknik işini çözmüşsün" der bana.

Peki hiç kısılmıyor mu sesin hakikaten?

Hiç kısılmıyor demek istemiyorum. Oldukça zorlu programlar oluyor çünkü ama bir bozukluk olmadı henüz. Yorgunluk oluyor, dinleniyorum geçiyor. Vokalistler olarak en önemli enstrümanımız olan sesimize çok iyi bakmamız gerekiyor. Formda kalmak istiyorsak ise her gün mutlaka nefes ve ses çalışması yapmamız lazım. Enstrümanımızı sahne dışında kullanmayı öğrenip sahnede bildiğimiz enstrümanı kullanmak en doğru yaklaşım.

Neden Amerika'daydınız?

Annemler evlendikten bir süre sonra master ve doktora için gitmişler. Doktoralar bitip işe girilince ablam ve ben doğmuş olduk. Dönmelerinin en büyük sebebi de bizim Türk kültürü ile büyümemizi istemeleridir. Ortaokulu Türkiye'de bitirir bitirmez Bilkent Üniversitesi'nin Müzik Hazırlık Lisesi'ne yetenek bursu ile kabul edilir. Sonrasında da Bilkent Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesi Piyano Bölümü'ne devam eder.

O dönemlerde vokal özelliğin piyanonun gerisinde mi kaldı uzun süre? Yoksa sonradan mı ortaya çıktı?

Üniversitedeyken piyano vardı ve aklımda vokal anlamda hiç bir şey yoktu. O dönem bir gruba klavyeci ve back vokal yapacak biri lazımdı. Gruba girdim, yavaş yavaş back vokallikten programın yarısının bende olduğu bir sahneye dönüştü kendiliğinden. Grup işleri de zordur. Seneler içinde başka gruplarda da söyledim ama bu ilk grup hariç bir daha grup içinde hiç klavye çalmadım çünkü vokal olarak seyirci ile göz teması kurabilme hissi çok hoşuma gitmişti, bir daha piyanonun arkasına hapsolmak istemedim. O özgürlüğü sevdim. Zamanla bir süre sonra piyanodan ziyade vokalistlik daha bir kendiğilinden gelişmeye başladı, kabullenmesi zor oldu aslında benim için çünkü bu kadar sene

piyano çaldıktan sonra zannediyordum ki insan mesleği için eziyet dolu bir yoldan geçmek zorunda, şarkı söylemek buna nazaran hep daha zevkli geldi, ödevleri de, egzersizleri de. Mezun olmama 2 sene kala da bu kararı verdim zaten. Piyanoyu da bitirmeye kararlıydım onu da bitirdim.

Sahnelerinde arada ufak bir şov yapıyor musun piyano ile?
O gruptan sonra, klavye çalmayacağım yemini hala sürer bende. Vokal olmaya yönelmeden önce bile piyano çalarken bir tıkanıklık vardı bende. Okulda da böyleydi, mezun olana kadar sürdü. Zaten ilk yıllarda çok ders asardım, iyi yaşadım, gezdim, tozdum. Şu an öğretmen halimdeki disiplinim o zamanlar yoktu. Dolayısıyla çalışmaya başlamam ve disiplin oturtmam da sonradan oldu. Çalışmak çok zor geliyordu o zamanlar. Saatler boyunca odada yalnız bir şekilde, arkasında durmayacağım bir müziği çalışmak zorunda olmanın verdiği bir travma oluştu. Sahnedeki şarkıların içerisinde girebilme hissini piyanoda değil vokalde yakaladım ben. Mezun olduğum noktada bir daha siyah beyaz tuş görmek istemiyorum demiştim. Bu travmayı da aşıyorum tabi zamanla, bunun en güzel örneği de doktoraya girişte çalarak söyleyip sınava girebilmiş olmamdır. Hayatımda ilk defa piyano doğal geldi. Yıllarca elimin gitmiyor dediğim piyano ile sınavda sesim önden gitti elim onu takip etti gibi bir duygu hissettim. Bu da çok hoşuma gitti. Yıllar sonra sahneden piyano ile kendime eşlik eder miyim bilemem ama şu bir gerçek ki piyanist ile çalmak ve piyanistin seçtiği notaları duymak bana daha çok zevk veriyor, ben kendi seçtiğim notaları biliyorum zaten.

Vokal piyano flörtü ile ilgili neler söyleyebilirsin?
İleri seviyede okumuş olmak şart değil ama piyano veya gitar yani çok sesli bir enstrüman çalabiliyor olmanın bir vokale katkısı büyük. Ses tek sesli bir enstrüman sonuçta ve tek sesli enstrümanlarla armoniyi algılamak zordur. Piyano ve gitarın sihri burada. Bana piyanonun katkısı armoninin görsel olarak hafızamda olabilmesi, orkestradaki enstrümanların yaptığı şeyler ayrı ayrı duyabiliyor, takip edebiliyor ve çözümleyebiliyor, onlarla iletişim kurabiliyorum. Böyle olunca çıkan malzeme daha kaliteli oluyor zaten. Beste yaparken çok işe yarıyor. Ensemble halinde duyabiliyor, yazabiliyor ve çalabiliyorum. Doktora sınavında kendi bestelerimi çalıp söyledim. Bunu yapamasaydım o doktorayı kazanamazdım. Doğaçlamayı da kolay, kaliteli ve detaylı yapmanızı sağlıyor.

Gitmeden önce hangi vokal hocalar ile çalıştın?
Kimseyle çalışmadım.

Nasıl yani?
Baya, olacağı varmış. Pek açıklanabilir bir şey değil. Hakikaten hiç bir şey bilmeden öğrenmeye gittim. Sanırım bu işi sevdiğimi gördüler ve aldılar beni.

Türkiye'de kariyerin boyunca bir vokal hocayla çalıştın mı? Özel bir isim var mı?
Hiç çalışmadım. Benim hocalarım genelde sahnede birlikte müzik yaptığım arkadaşlarım oldular. Çok özel olarak anmak istediğim isim Önder Focan'dır. Benim "mentor" diyeceğim tek kişidir. Bana başından beri inanmış, güvenmiş, desteklemiş ve kardeşi gibi yol göstermiş birisi. Kendi albümünde söylememi istedi, bestelerini bana söyletti. Ona gerçekten saygım sonsuz.

Yarışma tecrübeleri ve tatlı anılar var mı?
Nardis Jazz Vokal Yarışması 2006'da ilk defa katıldım. O zaman daha dört tane jazz standartı biliyordum. Doğaçlama yapmamıştım hiç. İki şarkı söyledim, üçüncüsünü istediler ne söyleyeceğimi şaşırmıştım. All Of Me söyledim ve bildiğim tek soloyu attım. Zuhal Focan, Önder Focan, Nükhet Ruacan ve Sibel Köse bana biraz daha çalışmamı söylemişlerdi. Sonra çalışmaya başladım, repertuvarı genişlettim, ustaları dinledim. Hatta o çalışma döneminde sahnelerde berbat sololar atmış olabilirim. Bundan ötürü Janusz Szprot bir gün bana 'cesaretine hayranım' demişti. 2007'de daha iyi bir şekilde bir daha katıldım ve Nardis Jazz Vokal yarışmasını kazandım. Finlandiya'da yarışma hakkı kazanmıştım. Yarışmada jüri olmasına rağmen Önder abi ile yarışma öncesi neredeyse hiç konuşmadık. Finale kaldım ve yedi jüri üyesinden de birincilik aldım. Önder abi bunu gördüğüm an ağladım der hep. Birinciliği aldığımda inanamadım. O zaman bu işi ciddiye almam gerektiğini anladım. Finlandiya'daki başarım üzerine Litvanya'da Jazz Voices yarışmasına çağırdılar. O sırada Amerika'daydım. Ama beş günde deli bir yolculukla inanılmaz bir şekilde oraya gittim. Orada da birinciliğim var.

Unutamadığın dönüm noktaların var mı?
Hayatımda en önemli iki tane olay var beni ciddi şekilde motive eden. Biri, Polonya'ya Janusz Szprot'un yönettiği, Sibel Köse'nin de ders verdiği jazz workshop için gittiğimde, derslerde eşlik eden başarılı piyanistin yanıma gelip 'Bu 64 kişi arasında sen bu işi yapabilecek kişisin' diye kulağıma fısıldadığı an, diğeri de Efes Pilsen Blues Festivali'nde Amerika'lı bir blues ekibiyle yaptığımız jam session sonrası beni şaşırarak tebrik etmeleriydi. İkisi de beni çok motive eden olaylardı.

Berklee'ye giderken aklında neler vardı?
Daha giderken biter bitmez döneceğini biliyordum. Dönmek için gittim, bittiği anda da döndüm. Çok sebebi var aslında. Amerika bana ilginç gelmiyor, Türkiye daha ilginç geliyor. Sanırım Amerika'da doğmuş olmamdan kaynaklanıyor bu. Türkiye'yi gerçekten çok seviyorum. İyi ki de dönmüşüm diyorum. Şimdi yine gidiyorum ne yapacağımı bilmiyorum. Çünkü farklı bir noktadayım. Berklee'ye giderken ses kullanımı ve jazz'ı öğrenmeye gitmiştim şu an ne öğrenmeye gittiğimi ben de bilmiyorum. Sadece daha da ileri gitmem gerektiğini biliyorum ve bunu bestelerimle yapmam gerektiğini biliyorum. Kafaya bişey takmış olarak gitmiyorum yani, yeni bir dünyayla tanışmaya gidiyorum. Böyle kendimi akışa bırakmak hoşuma gidiyor.

Döndüğünde hayat nasıldı?
Döndüğümün onuncu günü Başkent Üniversitesi'nde vokal hocası olur musun dediler? O yüzden bocalama dönemi olmadan bu teklifi kabul ettim. Yine işler hep kendiliğinden oldu. Ben sadece almam gereken riskleri aldım. Onlar zaten otomatikman güzel şeyler doğuruyor. Amerika'ya gitmeden önce çaldığım insanlarla kaldığımız yerden devam ettik. Janusz Szprot ve Murat Ulus bana anında tekrar kucak açtılar, onların da hakkını asla ödemem. Zamanla sahne ve seyircimizde güzel bir artış oldu.

Cevabını en çok merak ettiğim konuya gelelim. Türkiye'de şan eğitiminin çok iyi algılanabilmiş, çok iyi açıklanabilen, tekniği çok detaylı biçimde aktarılabilen bir şey olmadığını düşünüyorum. Yani okullarda, çeşitli tarzlarda eğitimler mevcut ancak ortak bir çıkış noktası ve teknik olmayışı, daha çok, dinle, taklit et, çok derine inme yaklaşımları ile çözülmeye çalışılıyor. Bu sıkıntı sadece Türkiye'ye mi has? Yoksa her yerde mevcut mu bilmek istiyorum. Vokaller bu konuya nasıl yaklaşmalılar?
Türkiye'ye has bir durum değil bu, dünyaya has bir durum. Herkes şarkı söyleyebilir, her zaman detaylı teknik eğitimle de tam kullanıma geçilmesi şart değil. Bazıları doğuştan doğru ses kullanımına eğilimli olabiliyor. İyi şarkıcı olmak iyi öğretmen olmak da değil. Bu işin elbette bir formülü var. Doğru şarkı söyleyip bunun eğitimini veren kişi bunu her zaman iyi çözümlemiş olamayabiliyor veya iyi aktaramayabiliyor. Kendisi öğrenirken hissederek ve duyarak bulduysa, öğretirken öğrencisine de hissederek ve duyarak bulması gerektiğini söylüyor. Ama herkes hissederek ve duyarak bulamayabiliyor. Benim özellikle yurt dışı bir sürü vokal hoca ile deneyimim oldu, gördüğüm şey işin derinine inmedikleri idi. Şarkıcı hiç eğitim almadan da çok iyi şarkı söyleyebilir, olmaz diye bir şey yok. Ama öğretmenlik sıfatı aldığında işler o kadar kolay olmuyor. Bildiğini aktarma sıkıntısı yaşıyor. O zaman bu kişi sadece şarkı söylemeli, öğretmenlik yapmamalı. Bu tarz bir sürü öğrenci ile karşılaşıyorum, yanlış öğretmenlerden ders alan ve sesi oldukça bozuk bir şekilde yetişen. Ben derslerimde bunu soyut bir kavram olmaktan çıkarıp somut olarak anlatmaya çalışıyorum. Çünkü ben de bunu oldukça soyut bir kavram olarak öğrendim ama çok fazla araştırarak toparladığım bilgiler ile öğrendiklerimi destekledim. Tüm vokallere ve vokal hocalarına önerdiğim şey de bu. 'İyi bir vokal hocası bulamıyorum' demek yerine, videolar, egzersizler ve makaleler ile yeterince araştırma yapılırsa işin tekniği çözülebiliyor. Türkiye'de gördüğüm bir şey, birşey öğrenmek isteyenler çoğunlukla

başkasının onlara bilgi vermesini istiyorlar, olmayınca da alamamışlık hissi ile teslim oluyorlar. İmkan, kaynak yok olayı bitti. Bu devirde kendini çok iyi geliştirebilirsin. Hoca bir kaynak evet ama senin de üzerine eklemeler yapman gerek. İnternette 'how to sing' gibi basit birşey yazdığında çıkan videoları bile izleyince ve kendi üzerinde deneyince bir yol alabilmek mümkün. Tabii ki her video senin için uygun olmayabilir ama bir iki tüyo ile bir çok şeyi değiştirebilirsin. Anatomik olarak doğru ses çıkarmayı bildikten sonra yanlış videolar izlesen dahi bunun ayırımını sağlıklı bir şekilde yapabilir, sana uygun olan egzersizler ile yoluna deva edebilirsin. Hoca bağımlısı olmadan da bir şeylerin doğru olup olmadığını çözümleyebilmemiz lazım. Ben de araştırmalarım esnasında bunları önce kendi üzerimde deneyip, başarılı olduğu takdirde öğrencilerimle paylaşarak ilerliyorum. Kimse bana bu işi, al kızım yöntemi budur diyerek anlatmadı. Hepsini araştırıp deneyerek buldum ve uyguladım.

Konuşmamızdan önce Berklee'den vokal anlamda çok şey aldığını düşünmüştüm. Kesinlikle hayır. Berklee beni gerçekten iyi bir müzisyen yaptı ama beni şarkıcı yapan Berklee olmadı.

O zaman buradan çıkarmamız gereken şey; Bir çok hoca ve teknik ile tanışarak ve üzerine derin araştırmalar yaparak, deneyerek kendimize göre olan tekniği bulmak. Sonuçta şan bir yaşam felsefesi ve bu kıyafet bize özel dikilmiş bir elbise. Tarzını belirlemek bizim elimizde.
Tabii, sonuçta bir sürü vokal tarz var, hepsinin tekniği farklı, vücutlarımızın biyolojisi oldukça farklı, kas yapılarımız çok farklı, psikolojilerimiz farklı. Vokal hocasının çok ciddi empati kurabilmesi gerek çünkü karşınızda birbirinden çok farklı yapıda duygusal insanlar var. Ben bile aslında bu işi yeni öğreniyorum. Çözmeye çalışıyorum ve öğrencilerime öğretmeye çalışırken çok daha fazla şey öğrendim ve daha da fazla öğrenip öğretebilmek adına gidiyorum aslında. Enstrümanı görmediğimiz için herkes farklı bir tarifle anlıyor. Vokal hocalığının bir armoni dersi gibi teoriyi anlatalım bitsin diye bir durumu yok, çok daha duygusal. Öğrencilerimden çok güzel sonuçlar aldık, çalışma fırsatı yakalayamadığım kişiler de oluyor, üzülüyorum. İnşallah benim öğrencilerim de benim anlattığım gibi anlatacaklar. Ben çok daha iyi şeyler öğrenip anlatacağım. Ben de sesi hala çözüyorum. Anlattığım kadarı fena sonuç vermiyor demek ki doğru yoldayım. Her öğrenci ile farklı sonuçlar elde ediliyor.

Burada hala senden ders talep eden öğrenciler olduğunu bilerek şunu sormak istiyorum. Los Angesle'tan skype üzerinden veya başka bir şekilde ders vermeye devam etmeyi düşünür müsün?
Skype üzerinden ders isteyenler oldu. Kabul etmedim. Yapanlar var ama yüz yüze ve temas olmadan olabilecek bir şey değil benim için. Duyarak yapabileceğim bir şey. Girtlağında ne oluyor? Boğaz ve diyafram dengesi nasıl? Sesini damaktan nereye yönlendiriyor? Bunları duyarak öğrencimi yönlendiriyorum derslerde. Skype ile çok konuşan biri olarak sesi ne kadar değiştirdiğini iyi bildiğim için, öğrencimi ve kendimi kandırmak istemiyorum, düşük verimle ders yapmak istemediğim için bunu tercih etmiyorum. Ama olabildiğince sık gidip gelmek istiyorum. Workshoplarla daha çok insana ulaşmaya çalışacağım. Amerika'ya gitme haberim duyulur duyulmaz şöyle tepkiler oldu; 'Sen bizi unutursun, git geri gelme, kaç kurtul, iyi ki Türkiye'den gidiyorsun, sana burada sahip çıkılmadı, ne kadar doğru zamanda gidiyorsun, zaten burada ne olacak' Buradan şunu söylemek istiyorum. Türkiye benim için ömrümün sonuna kadar bir vazgeçilmez. Ve bana o kadar güzel sahip çıktı ki, öyle güzel bir seyircim oldu ki burada, zaten sahnelerim burada oldu hep. Amerika'ya gitmemdeki tek sebep yine Türkiye için bir çok şey yapmak istememdir. Daha çok bilgi toplayıp buraya getirmek tek amacım. Daha fazla öğrenci yetiştirebilmek, daha faydalı olabilmek buraya. İstediğim eğitim bulsaydım burada yapardım ama olmadığı için gidiyorum.

İyi şarkıcılığın bileşenleri nelerdir sence?
İyi ses ki göreceli bir kavramdır, güzel yorum, müzik bilgisi, teori, armoni, repertuvar, stil, toplum ve kültür bilgisi, sosyal ilişki ve denge, müzisyenler ve ekibinle olan ilişki, mekan sahibi ile olan ilişki, seyirci ile olan iletişim... Yani iyi ses iyi şarkıcılığın çok küçük bir parçası. Çok iyi sese sahip olmadan da müthiş kariyer yapmış insanlar var tabii.

Seni dinlediğimde ses ve yorumunu çok beğenmemin kimyasal nedeni ne olabilir? Yaptığım işi çok seviyorum, geçmişine çok saygı duyuyorum. Attığım her adımı sevgi ile attım, bir yere varmak için hiç adım atmadım, hiç bir işe ve öğrenciye bir amaçla yaklaşmadım. Her konseri sadece müzik yapmış olmak için yaptım. Bir şarkıyı neden söylediğimi düşünerek, araştırarak, her bir notayı bilinçle okuyarak, dersime hep çalışarak yaptım bu işi. Müziğe, kendime ve seyirciye çok saygım var. Seyirci de sanırım bunu görüyor.

Albüm düşüncen nedir? Yıllardır istenen bir şey. Henüz olmamasının sebeplerinden biri hazır olmayışım, diğeri ciddi bir yoğunluktan ötürü vakit olmayışı. Fakat güzel bir vakit arıyordum o da şu an. Amerika'ya gitme sebeplerimden biri de bu aslında. Orada bu konunun içerisine rahatça girebileceğim. Çünkü Türkiye'de şu an ki tempomu düşürmem mümkün gözükmüyor. Biraz da buna vakit ayırabilmek için gidiyorum oraya. Orada kompozisyon okumaya gidiyorum, kendi bestelerimi hakkıyla düzenleyebilmek için gidiyorum. İstediğim bu. Bunların tamamını yapabilecek biri olduğumu düşündüğüm için zaman alacak bir şey albüm süreci benim için.

Eğitimci yönünün vokalliğinden daha ağır bastığı noktalar oluyor mu?
Piyano dersleri sürekli veriyordum zaten ama vokal hocalığı ilk defa Başkent Üniversitesi'nde denediğim bir şeydi. Çok tecrübesizdim. Yapa yapa geliştim. Meğer baya bir şey biliyormuşum, söyleyecek çok şeyim varmış. Zaten akademik ve araştırmacı bir kişiliğimi var. Öğretmenlik işini acayip sevdim. Öğrencilerimin hepsine çok bağlandım.

California Institute of the Arts okulunun Performer-Composer doktora programının içeriğinden bahsedelim biraz. Neler olur sence orada?
Bölüm kompozisyon ve performans doktorası olarak geçiyor. Performansa yönelenler için doktora seçenekleri oldukça az. Sahnemi kuvvetlendirecek ve de yazdıklarımı sahneme taşıyacak en uygun bölümün burası olduğunu düşündüğüm için burayı tercih ettim. İçeriği ve sonuçlarını inan bilmiyorum ve bu yüzden çok mutluyum. 3 saatlik bir sınav vardı. 1 saati kendi bestelerimden oluşan bir performanstı. 45 dakika ders anlattığımı görmek istediler. Bir 45 dakika da mülakat yaptılar. Önce girerken okulu gezdiğim süreçte gözüm korktu ve aslında deneyselliği beni fikren uzaklaştırdı. Kendi içimde bocalama yaşadığım süreçte dekan bana mail attı. Onun beni yüreklendirmesi üzerine, alanın değil tarzın deneyselliğine önem verdiklerini vurgulaması üzerine başvurumu cesaretle yapabildim. Ve kazandım. Böylesine ufuk açan bir okulun benim bestelerimde bu yenilikçi kokuyu alması beni inanılmaz onurlandırdı. Sorularından biri 'Sen buraya gelince ne yapacaksın?' idi. Ne yapacağımı bilmiyorum, bilmek istemiyorum. Onu bana size gösterin, hiç tahmin etmediğim bir şeyi yaparken bulayım kendimi dedim ve hoşlarına gitti bu cevap sanırım.

Disiplinli misin?
Çok disiplinliyimdir. Yorgunlukların içinden çalışırım. Hayat o kadar yoğun ki disiplinli olmazsam yetişemem. Kimsenin karşısına hazırlıksız çıkmam. Ama çalışacak bir şeyim yoksa da gezerim. Play hard, work hard!

Sen ne zaman görebileceğiz bir daha buralarda? Gelebildiğim tüm boşluklarda. Davet edildiğim tüm festivallere gelmeye çalışacağım.

Türkiye'de jazz müziğinin gidişatını nasıl görüyorsun?
Büyüklerim aslında nereden geldi nereye gidiyor sürecini daha iyi anlatırlar. Ama şu bir gerçek sanat alanları son zamanlarda maddi bir zorlanmadan geçiyor. Fakat buna rağmen, belki de bu yüzden çok ciddi sahip çıkılıyor. Bir sürü jazz festivalleri yapılıyor desteksiz bir şekilde neredeyse. Seyirciler destek oluyorlar. Ve de desteklemeye devam ettikçe her şey devam eder ve memnuniyet baki olur. Türkiye'yi jazz müziğine entegre eden müzisyenler artmaya başlıyor. Memlekete has güzel işler ortaya çıkıyor. Bu süreçte zorlanma olsa da bir tıkanma görmüyorum.

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

Emin Fındıkoğlu
ile Şarkılar ve Şarkıcılar Üzerine

Kaan Çağlayangöl, Tufan Aksoy, Emin Fındıkoğlu, Ömür Gidel

12 Mayıs 2014 Pazartesi akşamı Emin Fındıkoğlu'nun VOCE adını verdiği topluluğu İzmir Sanat'ta bir konser verdi. Irving Berlin'den (doğ. 1888) Sting'in Berlin'e (2014) uzanan şarkılar şeklinde tanıtılan konserde şarkıcılar ağırlıktaydı. İki kız solistli toplulukta Emin Fındıkoğlu ara sıra scat yaparak vokallere katıldığına göre Portekizce'de ses anlamına gelen VOCE aslında iyi düşünülmüştü.

Vokallere bu derece yer verilmesinin nedenleri?

Enstrümantal müzik tabii ki çok hoş ve de yeterli. Diğer yandan Ray Charles'in dediği gibi insanlara sesinizle hitap ediyorsanız direkt olarak kalplerine yöneliyorsunuz. Bundan yola çıkarak vokallere ağırlık verildiğinde grubun rengi daha bir başka oluyor. Benimle çalışmak isteyen genç şarkıcılara sıcaklıkları tartışılmaz olan ünlüleri (Ray Charles, Nina Simone, Tom Waits, Rickee Lee Jones) özellikle dinlemelerini önerdiğimden bu türden şarkılarla İzmir izleyicisini kolaylıkla kazandığımıza inanıyorum. Solistlerin ikişer parça seslendirmeleri de iyi oldu. Böylelikle ses renklerindeki ve söyleyiş stillerindeki farklılıklar monotonluğu önledi.

Konserin akışını bize hatırlatırmısınız?

Meltem Ünel'in orta tempodaki "I Get a Kick Out of You" ile başlattığı konser Polonyalı davulcu Monika Bulanda'nın erken gelen solosu ile devam etti. Daha sonraları "I Can't Get Started" gibi seçmece bir ballad, Irving Berlin'den "Always", Sting'den "Fragile" ve "Moon Over Bourbon Street", Tom Waits'den "Muriel" adlı his dolu modern bir aşk şarkısı (ki burada Derya Davulcu gecenin tek kontrbas solosunu döktürdü), ağır tempoda funk yorumuyla "Lover Man", Carole King'den "Will You Love Me Tomorrow", Melissa Kral'ın ballad seçimi "Crazy He Calls Me", Fransızca'dan güzel bir örnek "Que Reste-t-il de Nos Amours", Siyah Orfe filminden ünlü "Manha de Carnaval"in 33 ölçüye indirilmiş formuyla biraz bilmecemsi bir versiyonu, daha birkaç parça ve en sonda Harry Belafonte'den "Coconut Woman". İstek üzerine gene Belafonte'den sakin bir kalipso olan "Island in the Sun".

Bu programa bakıldığında tam anlamıyla eklektik ve türden türe atlayan bir repertuar söz konusu. Bu da sizin kişisel tercihinizi gösteriyor ki netice hiç de fena olmuyor. Şarkılar, değişen şarkıcılar ve donuk bir pazartesi akşamının sonunda herkesin yüzünde okunan mutluluk hissi. Bu duyguyu yakalamak mı sizin için en önemli olan?

Kesinlikle. Bu duyguyu yakalamamızı sağlayan da şarkıcılar olduğuna göre şarkıcılıkla ilgilenen gençlerin dikkatlerini çekmek istediğim konular var. Önlerine koydukları nota sehpalarından veya i-pad'lerden veya prompter'lardan şarkı sözlerini okumaktan vaz geçmeleri ve böylelikle izleyici ile aralarında bir barikat olmasını önlemeleri, vokal hocalarının da bu çok önemli konuda öğrencilerinin kulaklarını çekmelerini istiyorum. Netice olarak şarkıcılık aynen tiyatro gibi bir sahne sanatıdır ve tiyatrocu da elinde sözlerle karşımıza çıkmaz. Melodi ve sözler bir bütündür. Ezberlenirler. Bir de şarkıcıların ille de scat yapmalarına hiç gerek yok. "East of the Sun"ı Jazzmeia Horn gibi söylemeyi isteyebiliriz ama bunun arkasında yatan yılların birikimine sahip miyiz? Nefesli sazların geliştirdiği geleneği çok, çok, daha çok dinleyip de onlar gibi phrase edebiliyorsak ancak scat yapabiliriz. Kaldı ki enstrüman çalanların yararlanamadıkları bir ögeden (yani sözlerden) yararlanan şarkıcıların söz avantajları varken scat-miket gibi konulara kafayı takmaları şart değil. Bu büyük bir lüks.

Ya enstrümantalistlerin kafayı sözlere takmaları konusu?

Bundan ortaya inanılmaz güzellikler çıkıyor. Tenor saksofoncu Lester Young melodileri çalmıyor, söylüyor. Yanındaki Lady Day'in söylediği gibi söylüyor. Klasik devrin devlerinden söz ediyoruz. Modern zamanlara geldiğimizde, 1960'larda, Sonny Rollins - Jim Hall ikilisi (The Bridge adlı albümde) Billie Holiday'in "God Bless the Child" adlı bestesini yanlız çalmıyorlar, söylüyorlar. Ama modern bir dille, veya anlayışla. İşte genç şarkıcılar bu gibi icralara kafayı takmalılar. Bu parçayı modern zamanlarda en iyi söylemiş olan erkek şarkıcı David Clayton -Thomas'ı (BS&T 2 adlı albümden) dinleyip sevmeleri gerek. Bu tür etkileşimlere açık değilsek günümüzde İskandinavya'da veya Orta Avrupa'da veya Kanada'da türeyen ruhsuz şarkıcılar, veya Lady Gaga gibi söyleriz olsa olsa.

Eyvah, eyvah. Nereden nereye geldik. Ben de güzel bir söyleşi yapmayı umuyordum?

Evet, şarkıcılık eşittir duygu yoğunluğu. Scat-miket bunları ittir et. Dinleyicinin (veya izleyicinin mi diyelim) kolay beğenisini kazanmak için kırıtmak yerine kendi içlerine kapanan, gözlerini yumup kendileri için söyleyen yeni şarkıcılar çıkısa iyi olur. Ve bu kızlar (oğlanlar) doğru yetiştirilseler diyelim. Özellikle Ankara'da bu konular bir tuhaf ele alınıyor. Son olarak repertuar konusuna biraz dokunalım. Dinleyicinin pek meraklı olduğu Summertime başta olmak üzere Ipanema, Fever, Lullaby of Birdland gibi artık kabak tadı veren şarkıların yerine daha az duyulan, hatta hiç duyulmayan (obscure dediğimiz) standardları hocalar seçip öğrencileriyle birlikte bunlara eğilseler de artık bu tip köhneliklerden kurtulsak diyerek bu konuya son vermek fena olmayacak.

Emin Fındıkoğlu-VOCE konseri son yıllarda seyrettiğim en güzel konserdi. Emin hocanın soyunma odasında aceleyle seçtiği repertuar çok başarılıydı ve bu seçimin ne kadar doğru olduğu seyircilerin konser sırasındaki yoğun alkışlarından da belli oldu. Kendi adıma konserde en beğendiğim yorum ise Meltem Ünel'in Harry Belafonte'den duymaya alıştığımız "Coconut Woman"ı oldu, Meltem Ünel aksan olarak da şarkıyı Karayip adaları yerlilerinin aksanıyla çok başarılı bir şekilde söyledi. İzmir'de kısa süreli bir Kalipso rüzgarı esti. Birkaç cümle de Emin Fındıkoğlu için söylemek istiyorum; Emin hoca gibi bir hazineye sahip olduğumuz için müzik çevresi olarak çok şanslı olduğumuzu düşünüyorum. Müzik adamı olarak Türkiye'de sayacağımız birkaç isimden biri olan Emin Fındıkoğlu'nun gençlerle yaptığı çalışma gerçekten görmeye değer. Kendisine ömür boyu mutlu, başarılı ve müzikle dolu bir yaşam diliyorum. Ayrıca röportaj teklifimi kırmadığı için kendisine bir kez daha bu satırlar aracılığı ile teşekkür ediyorum.

Can Karakuş
kuscan@gmail.com

Flapper Swing Band

Türk jazz sahnesinin son dönemdeki dikkat çeken gruplarından Flapper Swing'in lead gitaristi Erhan Erbelger ve solisti Nevin Avcılar Hetmanek ile bir röportaj gerçekleştirdik. Keyifle takip etmeniz dileğiyle...

Flapper Swing'i tanıyabilir miyiz?
E.E: Öncelikle tüm Jazz Dergisi ailesine merhaba demek isteriz. Flapper Swing Quintet, 2013 yılının güzel bir yaz gününde dünyaya geldi. Dolayısıyla oldukça yeni bir topluluk. Django Reinhardt ve Stephane Grappelli'nin izinde Gypsy Swing müziği (Jazz Manouche) icra ediyor. Quintet, vokalde Nevin Avcılar Hetmanek, soprano saksofonda hepinizin yakından tanıdığı Siney Yılmaz, solo gitarda ben Erhan Erbelger, ritm gitarda Tomáš Hetmanek ve akustik basta Sinan Erbelger'den oluşmakta.

Flapper Swing isminin arkasında bir hikaye var mıdır? Nasıl karar verdiniz bu grup ismine?
E.E: Evet bir hikayemiz var doğrusu. Tahmin edersiniz ki yeni bir gruba isim bulmak çok kolay olmuyor. Hatta itiraf etmek gerekirse internette "yeni orkestra ismi yaratma programı" bulup küçük ipuçları üzerinden bazı denemelerimiz bile oldu. Tabi 1930'ların müziğini çalıyor olmamız bizi o döneme ait detaylara, terimlere yönelttti. Önce "Flapper Girl" kelimesini bulduk. O zamanlar modaya uygun giyinmeye meraklı genç kadınlara yönelikti bu yakıştırma ve aslında bir akımdı. Kapalı kostümleri rafa kaldıran, daha abiye ve cesur hatlarla kendisini öne çıkaran, dans partilerinde, balolarda boy gösteren kadın imajıydı "Flapper Girl". Yanına Swing'i ekleyerek Flapper Swing'i bulduk. Solistimiz de "Flapper Girl" imajını, kostüm, makyaj ve süslemeleriyle çok hoş bir biçimde ifade ederek bu fikrı pekiştirdi.

Müzikal yolculuğunuz nasıl başladı? Daha önceleri tüm grup üyelerinin bir gypsy swing hayranlığı var mıydı? Bu tarzda müzik yapmaya nasıl karar verdiniz?
E.E: Ben ve kardeşim Sinan, opera solisti bir anne ve sıkı müziksever bir babanın çocuklarıyız. Küçük yaşta müziğe yöneldik, kısa bir süre klasik piyano eğitimi aldıktan sonra her genç gibi rock'n roll, blues ve jazz müziğini öğrenmeye başladık, fakat profesyonel olarak başka dalları seçtik. Şimdilerde her ikisini de bir arada yürütmeye çalışıyoruz.

Siney Yılmaz ise mükellef bir müzisyen. Bilgi Üniversitesi'nde eğitim almış diğer tüm müzisyen arkadaşlarımız gibi değişik projelerde sıkça yer alıyor. Ama onun,

Flapper Swing'i ve jazz manouche'u çok sevdiğini düşünüyoruz.
Güzel ve narin solistimiz Nevin de profesyonel eğitimini bir başka dal üzerine tamamlamış ve ardından müzik eğitimi almış. Müzisyen eşinin de teşviğiyle müziğe ağırlık vermiş. Keman çalıyor, piyano ve swing dance eğitimi alıyor.

Quintet'in internasyonel üyesi sevgili Tomáš Hetmanek, üniversite eğitimini pedagoji üzerine tamamlamış. Türk müziği ve özellikle ud merakı, gerçekleştirdiği dünya seyahati sırasında kendisini ülkemize getirmiş ve eşiyle tanışmasına da vesile olmuş. Jazz manouche'un spesifik ritm gitar tekniğini (La pompe) mükemmel uygulayabilen bir müzisyen.

Grup üyelerimiz henüz tanışmazken de kişisel olarak gypsy swing'e meraklıymış. Bu sayede bir araya geldiğimizi düşünüyoruz.

Sizi en çok etkileyen müzisyenler hangileri?
E.E: Tabi o kadar çok müzisyen var ki sorulduğunda söylemesi biraz zorlaşabiliyor, şöyle yanıtlayalım: Amerikan jazz'ı ve Avrupa gypsy jazz'ından birçok başarılı müzisyenden etkileniyoruz. Başta Django Reinhardt, Stephane Grappelli, Sidney Bechet, Angelo Debarre, Tchavolo Schmidt, Romane, Bireli Lagrene, Hono Winterstein, Stochelo Rosenberg, Didier Lockwood, Florin Nicolescu ilk aklımıza gelenler.
N.H: Günümüz müzisyenlerinden Gonzalo Bergara ve Adrien Moignard'ı da sayabiliriz.

Grup üyeleri olarak beslendiğiniz ortak noktalar nelerdir? Ortak ilgi alanları, etkileşimler?
N.H: Ortak noktalarımızdan en önemlisi, 1920'ler ve 1930'lar müziğine olan ilgimiz. Aslında sadece müziği değil genel olarak dönemin tüm kültür sanat ifadesini seviyoruz. Dans, fotoğraf, moda, resim...

Bugüne kadarki yolculuğunuzda kilometre taşları neler oldu sizce? "İyi ki"leriniz ve "keşke"leriniz oldu mu?
N.H: Siney Yılmaz'la bir araya gelmemiz çok önemliydi. Daha önceleri birtakım projeler vardı fakat Siney'in soprano saksofonuyla tam da istediğimiz sound'u yakaladık. Geleneksel düşündüğümüzde jazz manouche'da gitarlar haricinde solo enstrüman olarak ya keman ya da klarnet vardır. Soprano saksofon bize daha eğlenceli, tabiri caizse "hot" bir sound kazandırdı.

Nerelerde sahne aldınız? Bunların içerisinde sizin için özel olanlar var mı? Ayrıca son dönemde Nardis'te de sahne almaya başladınız, bununla ilgili düşüncelerinizi öğrenebilir miyim?
N.H: Moda Deniz Kulübü, Divine Jazz Club, Nazım Hikmet Kültür Merkezi, The Mekan, Flamingo, Noi, Four Seasons Bosphorus ve tabiki Nardis. Bizim için Nardis çok güçlü bir motivasyon sebebiydi çünkü orada ulaşacağımız dinleyicinin standartlarının ve beklentisinin yüksek olduğunu biliyorduk. Neticede Nardis'te çalmak Türk jazz dünyasının bir parçası olmak demekti.

Grup olarak hedefleriniz nedir? Önümüzdeki dönemde neler beklemeliyiz Flapper Swing'den?
N.H: Müzik tarzımızın üzerinde çalışarak dinleyicilerimize daha da dönemsel bir performans sunmayı hedefliyoruz. Ayrıca jazz manouche tarzında ülkemizde yayınlanacak ilk albüme imza atmak istiyoruz. Çalışmalara yavaş yavaş başladık, sonbaharda elimizde somut bir şeyler olacak gibi görünüyor.

Sırada ne var? Sizi nerede dinleyebiliriz?
N.H: Sıradaki konserlerimiz 2 Temmuz Nardis ve 5 Temmuz Moda Deniz Kulübü. Temmuz'un geri kalanındaysa yolu Bodrum'dan geçenlerle Bodrum'un çeşitli mekanlarında karşılaşabiliriz.

Son olarak bize ve dinleyicileriniz söylemek istediğiniz bir şey var mı?
Konserlere geldiklerinde dans etmekten çekinmemelerini diliyoruz. Sonuçta çaldığımız müzik dansla anlam buluyor. Bu da bizim keyfimize keyif katıyor.

Bilge Himam
bilgeshim@gmail.com

Genç vokalist Gizay Odabaşı ile...

Bu ayki röportajımızı tesadüfen kendisi ile tanıştığım ve jazz ile yakından ilgili olan Gizay Odabaşı ile yaptık. Kendisi hem müzik yaşamı hem de eğitimi ve gerçek mesleği ile ilgili bize detaylı bilgiler verdi. Halen, Kaan Büyükdoğanay ile beraber profesyonel müzik yaşamına devam etmekte.

Kaç yaşındasınız?
28

Eğitiminizden bahseder misiniz?
Okul korolarında koristlik yaparak müzik hayatına başladım. Lise eğitimim sırasında klasik gitar dersi aldım. Hacettepe Üniversitesi Gıda Mühendisliği eğitimimi sürdürürken, Hacettepe Konservatuvarı Çok Sesli Gençlik Korosunda yer aldım. Katıldığım korolar solfej, duyum, entonasyon konularında gelişimime büyük katkıda bulunmuştur. Üniversite eğitimimi tamamladıktan sonra İstanbul'a yerleştim. Jenerik müziği, reklam jingle'ı gibi seslendirme işleri ile birlikte sahne performanslarına ağırlık verdim. Jazz konusunda kendimi geliştirmek istediğim için yola Sibel Köse'nin workshop'larına katılarak başladım. Sonrasında İldeniz Çetin ile jazz vokal üzerine çalıştım. Ilgın Ayık ile piyano, solfej ve armoni üzerine çalışmalarımı hızlandırdım. Bu gelişimim sırasında başta Kaan Büyükdoğanay olmak üzere Ergin Bayraktaroğlu, Serkan Özbey gibi değerli müzisyen arkadaşlarımın katkısı ve desteği büyüktür.

Ne zamandır müzikle ilgileniyorsunuz?
Kendimi bildim bileli desem? Profesyonel anlamda ise klasik gitar dersleri almaya başladığımdan beri diyebilirim.

Kimlerle çalışıyorsunuz?
Kaan Büyükdoğanay (gitar), Ergin Bayraktaroğlu (saksofon), Serkan Özbey (davul), Sinan Erbelger (bas).

En çok beğendiğiniz sanatçılar kimlerdir?
Bu soruya cevap vermek gerçekten zor. Ama tarz olarak yakın hissettiğim sanatçılar var tabi. Örneğin; Diana Krall, Ella Fitzgerald, Julie London, Astrud Gilberto, Stacey Kent, Victoria Tolstoy ilk aklıma gelenler. Türkiye'de ise Elif Çağlar, Birsen Tezer, Sibel Köse, Hediye Güven, Çağıl Kaya, Jehan Barbur diyebilirim.

Bu arada albüm çıkardınız mı? Varsa adını rica edelim? Bestelerinizden söz eder misiniz? Albümde yer alıyor mu ya da vermeyi düşünüyor musunuz?
Henüz değil. Kaan Büyükdoğanay ile bestelerimiz üzerinde çalışıyoruz ama bu konuda acele etmek istemiyoruz. Daha çok çalışma ve daha çok sahne alarak olgunlaşma hedefimiz var. Sonrasında kendiliğinden gelecektir. Geçtiğimiz yaz Kaan ile stüdyo açtığımız için o zamandan beridir stüdyoyu geliştirmek ve tanıtmak amacıyla epey çalıştık. Artık önümüzdeki yıl kendi çalışmalarımıza daha çok yoğunlaşacağız, tabiki stüdyomuzun olması ve Kaan'ın aynı zamanda aranjör olması da bize bu konuda avantaj sağlayacaktır.

Nerede yaşıyorsunuz?
6 yıldır İstanbul'da yaşıyorum. Hep hayalim burada yaşamaktı, o yüzden burada olmaktan mutluyum.

Şu anda sahne aldığınız bir yer var mı? Ya da dahil olduğunuz bir grup?
Düzenli olarak sahne aldığımız yerler; Ataşehir Irish Pub ve Mekan Kalamış. Kaan ile Geçen yıl sürdürdüğümüz duo projemiz vardı ama artık trio veya quintet olarak sahne alıyoruz.
Hangi enstrümanları çalıyorsunuz?
Gitar ve piyano. Enstrüman çalmak benim için çok kıymetli. Özellikle piyanoyu çok seviyorum. Piyano öğrenmeye geç yaşımda başlasam da çok çalıştığım için hızlı ilerlediğimi düşünüyorum. Değerli müzisyen Ilgın Ayık'ın gelişimimde katkısı büyük. Piyano aynı zamanda armoni bilgimin artmasında da çok faydalı oldu.

Gününüzün ne kadarını müzikle geçiriyorsunuz? İlgilenmediğinizde suçlu ya da eksik hissediyor musunuz?
Gündüz başka bir işte çalıştığım için, ancak akşamları vakit ayırabiliyorum. Genellikle stüdyoda çalışmalarımı sürdürüyorum. Evet, ilgilenmediğimde eksiklik duygusunu hissediyorum. O yüzden müzikle uğraşmadığım bir gün olmuyor diyebilirim.

Bir de, hiçbir projede yer aldınız mı mesela ünlü biriyle? Ya da böyle bir hayaliniz var mı, şu kişiyle şu sahnede yer almak isterdim gibi?

Hayır ünlü biriyle sahne almadım. Ama kendi açımdan bir orkestra eşliğinde Cemal Reşit Rey Konser Salonu gibi büyük bir sahnede yer almak isterdim.

Son olarak, sizi dinlemek isteyenler nasıl ulaşabilirler?
Etkinliklerimizi facebook, twitter gibi sosyal paylaşım sitelerinden yayınlıyoruz. Üzerinde çalıştığımız kendi adıma kuracağım web sitemi de yakında duyuracağım. Bu şekilde de ilgili kişiler benimle iletişim kurabilecekler.

Tunçel Gülsoy
Tuncelgulsoy2@gmail.com

Batuhan Şallıel ile Uzun İnce Bir Riga Rüyası Üzerine

Onun öyküsünü öğrenince sanki bir film senaryosu okuyorum sandım, şöyle ki; kahramanımız genç bir genç jazz saksofoncusu, bir gün ona çok sevdiği usta bir jazz müzisyeni ağabeyden telefon gelir, telefondaki ses ona şöyle der:
Riga'daki jazz festivalinde Türkiye'yi temsil etmek ister misin?
Genç müzisyen kulaklarına inanamaz, ama davet gerçektir, mutlukla gider, birinciliklerle döner, rüyaları gerçek olmuştur ve çıkmış olduğu müzik yolculuğunun henüz başında çok önemli bir başarıya imza atmıştır.
Bu öykünün gerçek kahramanı Batuhan Şallıel genç bir saksofonist, henüz daha 19 yaşında. Geçtiğimiz Bahar aylarında Riga'dan birçok ödülle dönünce onunla bir sohbet etmek ve başarısını daha geniş çevrelere duyurmak Allah'ın emri oldu.

Aslında ben Batuhan'ı eskiden beri tanıyorum. Babası Mümin Şallıel gerçekten son derece değerli bir saksofon ustasıdır, hem kendi orkestrası vardır hem de bu enstrümana ilgi duyan birçok insanın hocası olmuştur. Bizim ülkede bir söz vardır; Armut dibine düşer derler, Batuhan da baba geleneğini devam ettirmiştir üstelik bu geleneği devam ettiren tek kişi de o değildir, bir de ağabeyi vardır.
Bu noktada Jazz Dergisinin editörü, değerli dostum Zuhal Focan'ın Cazkolik'te Batuhan ile yapmış olduğu röportajın bir bölümünü sizlerle paylaşmak istiyorum.

Merhaba, ben Batuhan Şallıel. 11 Ağustos 1994 Mersin`de doğdum. Babam aynı zamanda öğretmenim olan Mümin Şallıel'dir. Müzisyen, saksofoncu bir babanın oğullarına geçen saksofon sevgisini taşıyoruz. Ağabeyim Anıl ile 6-7 yaşlarındayken babamız konserlerinden dönüp de uyuduğunda gizlice annemizden anahtarı isteyip, ya da arayıp bulup saksofon kutusunun kilidini açıp uzun uzun saksofonu koklayıp, bakardık. Ama hiç dokunmadan! Çünkü asla zarar vermememiz gerektiğini, çok hassas bir enstrüman olduğunu da biliyorduk. Ben 9, Anıl 10 yaşında iken jazz saksofon eğitimimize babamız Mümin Şallıel tarafından başlatıldık. Bu yolculuk bugün halen sürmekte, babamızdan hala her gün bir şeyler öğreniyoruz. Gerçekten çok şanslıyız. İlk saksofona başladığımızda, elimizde hiç metot olmadan tamamen babamızın yazdığı çalışmalar ve besteler ile çalıştık. 11-12 yaşlarımız da 13. Uluslararası Genç Jazz Yarışması`nda babamızın bestelerini çalmıştık. Jüride çok değerli müzisyenler ve jüri üyeleri vardı. Değerli Önder ve Zuhal Focan ile tanışma fırsatını da ilk o zaman yakalamıştık.

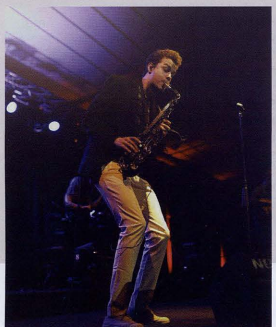

Çalışmalarımız o zamanlar filizlenmeye başlamıştı. İki yıl sonra ağabeyim Anıl Şallıel ile 13-14 yaşlarındayken Şallıel Bros. projesi ile ilk olarak Nardis Jazz Club`da ve Kanyon AVM`de sahne aldık. Birkaç yıl sonra ağabeyim ve ben besteci ve söz yazarı Göksel ile sahne almaya başladık. Farklı projeler ve albüm kayıtlarında yer aldık. Daha sonra 2012 yılında Şallıel Bros `What Da Funk Project`i kurduk. Görüntülü Live Recording Session`dan sonra Ghetto`da Ghettogether Party`s ile birçok müzisyeni konuk sanatçı olarak davet ettik.
2014 Şubat ayında Önder Focan abimden telefon geldi. "Batu, Riga Jazz Stage adında Letnoya`nın başkenti Riga`da yapılan Genç Jazz Saksofon yarışması var, katılmak ister misin" dedi. Çok mutlu oldum, başvurumu yaptık. 2 Nisan günü Riga`ya gittik ve 10 dakikalık provayı Riga Jazz Quartet ile yaptım. 3 Nisan günü yarı final oldu. 5 dakikalık performans süresi, tek parça! Gecenin sonunda yarı final birincisi olarak çıktım. 4 Nisan, 4 saksofoncu olarak süper finale kaldık. Prova sabah, akşam final var. 15 dakika maksimum prova süresi, 2 parça çalacağız. Aşık Veysel`den Uzun İnce Bir Yoldayım, Mike Stern'den Friday Night At the Cadillac Club çaldım ve Grand Prix`yi kazandım. Kazanan tek parça ile tekrardan sahneye çıkacak dediler. Kuliste beklerken organizasyondan Gerda Cevere:.Batu sahneye koş, seni çağırıyorlar Saksofonunu bırak ve git dedi. Bırakıp sahneye çıktığım da basçı, Estonya Jazz Festivali`nin direktörü Toivo Unt elinde bir plaket ile bekliyordu. Anlam veremedim, yanına gittiğimde gördüm ki bir de "En İyi Jazz Solo" ödülünü kazanmışım. Çok şaşırdım ve mutlu oldum. Teşekkür edip şaşkınlıkla sahneden indim.
Bir ödül dahaaldım; İsveç Stockholm`e Fasching Jazz Club`e davet kazandım. Önder Focan ve Mehmet İkiz ile ileri bir tarihte birlikte çalacağız. Harika müzisyenler, harika insanlar ile tanıştım. Çok çok büyük bir okul ve güzel anılar ile dolu günlerim oldu.

Zuhal Focan aslında öyküyü son derece derli toplu anlatmış olduğu için bana haberin ötesindeki duyguları ve ruhsal birikimi araştırmak kaldı. Bende onları sizinle paylaşmak istiyorum.

Nardis hem benim hem de birçok müzisyen için gerçek bir müzik okulu ve ilham kaynağı oldu. On sene önce Riga'ya gitmek, böylesi başarı kazanmak

hayallerimin ötesinde bir şeydi, şimdi gerçek oldu. Önder ağabeye çok şey borçluyum, bunu ona söylediğimde ben ne yaptım ki diyor ama gerçek öyle değil, o bizim her zaman önümüzü açıyor, hatta sizin mesleğiniz olan koçluğu o bize yapıyor.
Riga'da sadece büyük ödüller kazanmadım, birçok başka ülkeden müzisyenle tanıştım, onlardan bir şeyler öğrendim. Orada bana eşlik eden orkestradaki müzisyenlere nasıl olup da Uzun İnce Yoldayım gibi bir parçayı bu kadar kolay özümseyip çalabildiklerini sordum. Adamın cevabı beni çok etkiledi, şöyle dedi, biz sana eşlik ederken sen kafasın biz ise vücut, kafa nasıl isterse vücut öyle hareket eder, sen nasıl çalınmasını istersen biz öyle çalarız. Kısacası orada müzisyenlikte egonun nasıl geri planda bırakılması gerektiğini öğrendim.

Dokuz yıldan beri saksofon çalıyorum ama bunun iki yılını çalmamış da kabul edebiliriz. Bu enstrümanı seçmemizde doğal olarak babamızın bizim üzerimizde çok büyük etkisi oldu, babam bir gün Q Jazz Bar'da 'Uzun İnce Bir Yoldayım'ı çalıyordu, bu onun konserlerinde çaldığı son parçadır, biz o sırada uyuklarken bu parça ile birlikte uyandık, o gün başlayan saksofon sempatimiz bizi bu günlere getirdi. Geçmişte soprano ve alto da çaldım ama Aşkın Arsunan ile çalmaya başladığım son iki seneden beri tenor saksofon çalıyorum. Tenor sesi ise bambaşka bir şey.

Benim çıkmış olduğum bir yol yok, hayat beni şekillendiriyor, üstelik gördüğünüz gibi çok güzel şekilde şekillendiriyor. Hayatımda güzel şeyler oluyor. Şu an tek hedefim mesleğimde daha iyi yerlere gelebilmek, işimi gerçekten hakkını vererek yapabilmek. Kesin bir başrı kriteri kendime koymadım ama herkes beni kabul edip dinlerse kendimi başarılı sayacağımı düşünüyorum.

Türkiye'de jazz müzisyeni yetiştirmek için özel kurumlar dışında pek fazla okul yok. Galiba bu günlerde Aycan Teztel Kadıköy Belediyesi bünyesinde bir jazz okulu kurmaya çalışıyor.
Benim için jazz doğaçlamadır, bunun

ötesinde ifade edersem bir insanın kendi hissettiği duyguları en iyi şekilde yansıttığı müziktir. Her zaman yaptığım müzikle insanların ruhlarına dokunmak istiyorum. Bir müzik insanı olarak her zaman insanların ruhuna dokunmaya çabalayacağıma söz veriyorum.
Babamın bize söylediği bir söz vardır, o bize her zaman yol göstermiştir. Ödün vermeden ödül alamazsın.
Biz de iyi müzisyenler olmak için hayatımızdan çok ödün veriyoruz, vermeye de devam edeceğiz. Her saksofoncu hatta her müzisyen kendi sesini bulmalıdır denir, sanırım kardeşim ve ben babamızın yakın ilgisi ve desteği ile bunu bulduk.

Bugünlere gelmemde büyük emeği olan, teşekkür etmem gereken insanlar var; Mehmet Çetin değerli ağabeyim beni yalnız bırakmayıp destek ve yardımları için Türkiye`den Riga`ya geldi, beni yalnız bırakmadı.
Ailemin desteği ile bugünlere geldim.
Önder Focan`a Zuhal Focan`a Nardis Jazz Club`a çok çok teşekkür ederim.
Bugünlere geldikten sonra benim için güzel yollar açtığınız için minnettarım...

Batu Şallıel Riga'dan döndü ama hayat devam ediyor. Bu güne kadar bir çok müzisyenle çalıştı, bunlardan Aşkın Arsunan'dan bahsetmiştik, ayrıca Aycan Teztel'in yönettiği Istanbul Super Band'de,Volkan Öktem ile Aşkın Arsunan projelerinde, Dilek Sert Erdoğan ile Genco Arı Quatet'te, Şenova Ülker, Bilal Karaman, Cem Tuncer ve Önder Focan gibi çok önemli isimlerle çalışmış ve yeni projelere hazırlanıyor.

Batuhan Şallıel ile yaptığım röportajdan ayrılırken şunu düşündüm; Ne varsa gençlerde var, tevekkeli değil Atatürk bin bir emek ve fedakarlıkla kurduğu cumhuriyeti Türk Gençliğine emanet etmiş. Eminim yaşasaydı ve onu tanısaydı şöyle derdi:
'Ben müzisyenin çalışkan, yaratıcı ve kişilikli olanını severim, seni sevdim çocuk.'
Yolun açık olsun genç arkadaşım, içime aydınlıklar saçtın, sağ ol, var ol.

Ozan Musluoğlu
ozanmus@gmail.com
Çeviri: Ceren Dulgar
cerenx3dulgar@gmail.com

Seda Özgüven Erdoğan

Ron Carter ile...

Ron Carter Mayıs ayında Triosu ile Nardis'te sahne aldı, Ozan Musluoğlu ile yaptıkları söyleşi yaklaşık 2 saat civarında, sizlere bu güzel konuşmayı 2 bölüm halinde vereceğiz.

Geçen sene çok önemli müzisyenleri kaybettik ve bazıları çok genç yaşta aramızdan ayrıldılar. Müzisyenler; konser, turne ve sahne performanslarıyla ilgili bu koşuşturmalarında kendilerine iyi bakamayabiliyorlar kimi zaman. Müzisyenlere, müziğin dışında sağlıklarıyla ilgili dikkat etmeleriyle ilgili ne önerirsiniz?

İki çok önemli detay var. Birincisi kesinlikle dinlenmek gerekiyor. Yorgun olduğunuz, uykusuz kaldığınız ve dinlenemediğiniz zaman herhangi bir işi yapmak ya da herhangi bir konuda kara vermek zorlaşıyor. Zihniniz yeteri kadar hızlı ve rahat bir şekilde tepki veremiyor. Bu gerçekten çok zor bir iş. Mesela biz şu an bir konser için buradayız. Çalıştığımız bir gecenin sonunda sabaha karşı 04:30'da uçağa bindik. Bir saat yolculuktan sonra aktarma yaptık. Bir sonraki uçak 3 saat sonraydı. Konserin olduğu şehire vardığımızda saat 16:00'dı zaten. 17:30'da soundcheck aldık, konser saat 22:00'daydı. Bu bize yemek yemek ve dinlenmek için yaklaşık 3 saat veriyor. Zor bir program. Seneler boyunca bu tempoyla yaşamak vücudu bitirir. Dolayısıyla vücudun iyileşmedi gerekiyor. Buna izin vermezsek başımıza her türlü bela alırız. İkinci önemli detay ise beslenme düzeni. Jazz hayatına atılıp seyahat etmek isteyen öğrencilerime hep söylüyorum: 'Öncelikle çok iyi bir kahvaltı etmelisiniz. Bir sonraki öğünün ne zaman yeneceği belli olmaz. İkincisi de dinlenmelisiniz.' Müzisyenler olarak sadece bu ikisine dikkat etsek zaten ciddi sıkıntılarımız olmaz. Ben şu an gribim mesela çünkü hiç dinlenemedim. Her yerde klimalar çalışıyor, hemen hastalanıyorum. Bu turneyi baya zorlaştırıyor. E klimayı da bir kişi için kapatmıyorlar, malum. Bu yüzden hastalığın ilerlememesi için elimden geleni yapmak zorundayım. Normalde içtiğimden daha fazla su içmeliyim. Konseri bitirdikten sonra eve gidip dinlenmeliyim. Bunlar hastalığı önleyebilecek, yenebilecek şeyler, bunlara çok dikkat etmeliyiz.

Vitamin de kullananlar olabiliyor...
Gerek bile yok aslında. Sağlıklı bir öğün yemek bunu sağlayabilir aslında. İnsan abur cuburla yaşayamaz. Zorunlu olduğumuz durumlarda tabii ki pratik olduğu için tüketiyoruz ama sağlıklı besinler tüketme fırsatımız varsa bunu kesinlikle değerlendirmeliyiz. Geçirdiğim birkaç operasyon sonrasında rehabilitasyona ihtiyacım oldu ve yirmi senedir, haftanın üç günü saat 05:30'da evime spor eğitmeni gelir.

20 senedir mi?
Evet evet. On gündür turnede olduğum için uzak kaldım. Bu rutin benim ameliyatlardan sonra kendime gelmemi, formumu korumamı, elime bası alıp havaalanına gitmemi sağladı. Bunu yapabilmek önemli.

Konserde Bach'in sol minor prelüdü solonuzun bir bölümünde karşımıza çıktı. Farklı varyasyonları da seslendirdiniz. Bach ile ilgili farklı bir bağlılığınız var diye düşünüyorum.
Aslında olay tonlarda. Bence müzikal bir

fikriniz varsa ve bunu çalmak istiyorsanız bunu istediğiniz tondan çalabilmelisiniz. Emprovizasyonu benim için eğlenceli kılan şeylerden biri de bu. Tonu fa olan bir fikri emprovize anında la bemole dönüştürme özgürlüğünüz var. Her tonun kendine has bir tınısı var. Bunları keşfetmeye çalışmak, uyumu yakalamaya çalışmak eğlenceli. Bir ölçüyü, bir süiti ya da bir bölümü alıp kromatik olarak tüm tonlarda çalıyorum, farklı bir tını yakalamak için.

Dün akşam çok sevdiğim müzisyen arkadaşım performans esnasında şöyle bir şey söyledi ve sizinle paylaşmak istiyorum; 'Vauvv inanilmaz bir şey, jazz tarihini şu an naklen izliyoruz. Müthiş bir duygu.'
Hahahaha teşekkür ederim

Nardis sahnesinde verdiginiz konser ile ilgili duygularinizi paylaşır misiniz?
Ben bu kadar yakın olmaya alışık değilim. Benim alanımdasın lafını bilir misiniz? Yaşadığımız olay buna yakındı ama benim alanınma karşı saygılı olmasalar üzücü olurdu. Çok düşüncelilerdi bu konuda. Ayaklarıyla yere vurmuyorladı ya da rahatsız edici bir biçimde zamanı tutmadılar. Fiziksel olarak çok yakın olmalarına rağmen çok düşünceli davrandılar. Ben biraz utangaçım. Belki bastan iki santim uzakta olmalarına alışmam lazım çünkü bu beni biraz rahatsız ediyor. Ama tekrar ediyorum, dün gece kesinlikle benim oturma odamdaymışlar gibi saygılıydılar. Bu saygı üçlü olarak bize kesinlikle gerekli. Böyle küçük bir ortamda olmak büyük bir sahneye göre daha samimi tabi ama aynı zamanda daha da tehlikeli. Çünkü resmen alanımızın içindeler, bu yüzden benim için çok rahat değil. Ama bu böyle bir şey. Oturma odamda misafir ağarlamak gibi.

Russell Malone ile tek vücut olmuşsunuz, aranızda inanılmaz bir kimya var ve sırt sırta dopdolu bir performans sergiliyorsunuz. Sanki arkanızda gizli bir davulcu varmış gibi bir ses çıkıyor dışarıya?
Ona cepte diyebiliriz. Beraberken hep iyi zaman geçiriyoruz

Geçenlerde Türkiye'de ne yazık ki ilk defa yapmaya başladığımız birşeyi paylaşmak istiyorum. New Yorklu gitarist Dave Allen'in önderliğinde "listening sessions" adı altında bir buluşma organize edildi. Birçok profesyonel müzisyenin bir araya geldiği bu buluşmada, müzikler dinlenip, paylaşıldı ve üzerine güzel güzel müzik konuşuldu. İnanılmaz keyif aldım. Paylaşılan kayıtların bir tanesi, Miles Davis ile Paris'te beraber yaptığınız bir konserin yeni baskısından alınan bir parcaydı. İnanılmaz çalmışsınız, dinlerken bile nefesimiz kesildi.
Bu çok iyi bir fikir fakat New Yorklular bunu yapmak için uğraş vermiyor. Kendi kariyerlerine çok odaklanmışlar. Böyle bir etkinliği yapmak için de çok sebep var. Çok üzgünüm insanların ilgili olmamasına. 12 kişi bir yerde durup müzik yapmak gerçekten çok eğlenceli bir fikir.

Bu arada jazz tarihinde en sevdiğim oluşumlardan biri "VSOP".
Bu hayatımızda bir kere olabilecek bir şeydi. Kişilikler çok çeşitliydi. Bazen sorunlar çıktı tabi bu farklı kişiliklerden dolayı ama müziğe geldiğinde olay başkaydı. Müzik hep en önemliydi. Kişiliklerimizi ve farklılıklarımızı bir kenara bırakıp çoğunluğun iyiliği için devam ettik. Eğlenceli zamanlardı. Çok zor ve farklı zamanlar olduğu da oldu. Mesela 10 bin kişiye bir gemide, yağmur altında çalmak... Bence bu albümler insanların istedikleri zaman tek ses olarak çalmalarının ne kadar kolay olduğunun en büyük göstergesi ve biz bunu istedik.

Sevi Yüzbaşıoğlu
syuzbasioglu@grup7.com.tr

Marcin Masecki

Müzik hayatınızdan kısaca bahseder misiniz? Babanızın da sanatçı olduğunu biliyoruz. Size etkisi oldu mu? Hiç onunla beraber de çaldınız mı?

Hayır, hiç birlikte çalmadık. O bir klarnetçiydi ve bana müziği sıfırdan öğretti. 3 yaşında bana müzik öğretmeye başladı. Bu benim için bir görev hiç olmadı, çünkü bunu üzerimde bir baskı olarak hiç görmedim. Şimdi düşündüğümde babamın aslında çok iyi bir iş başardığını görüyorum.
Bana piyano çalmayı öğreten ise asıl babaannemdi. 7 yaşımda piyano çalmaya başladım ve başladığımda ne yaptığımı biliyordum.

Babamla birlikte hiç çalmadık. Çünkü annem ve babam boşandı ve boşandıklarında babam enstrümanından da boşandı, bir daha hiç çalmadı. Değişik bir dönemdi.

Müziğe farklı yorum getiriyorsunuz. Performanslarınızda kimi zaman burnunuzu ve ağzınızı da kullanıyorsunuz. Bu farklılık müzik anlayışınızı nasıl yansıtıyor?
Evet, birkaç defa yaptım. Emprovize müzik yaparken burnumu kullanmak zorunda kaldım çünkü aynı anda pek çok şey yapmak zorunda kalıyorsunuz. Bu 150 sene önce Franz Liszt tarafından da yapılırdı. Fakat benim amacım komik olmak ya da şov yapmak değil, dolayısıyla yanlış anlaşılabileceği için bunu yapmayı bıraktım. Müzik yaparken, çok fazla ifade kullanıyorum, enstrümanlarla çok ifadeselim. Müzik ile birlikte hareket de giriyor işin içine. Yalnız, bu dans ve hareket hali bazen çok fazla dans oluyor. Sadece izleyici için değil kendim için de bunu bırakmak istiyorum, konsantrasyonu bozuyor.

Bu benim doğal şeklim, bazen patlamalar yaşıyorum ama benim de ödevim bu durumu biraz daha kontrol etmek belki. Çocukken çok fazla kabare müzik yaptım, belki buradan gelen bir alışkanlık. Yalnız müziğimde çok fazla komedi öğesi olmasını istemiyorum. Dolayısıyla kontrol etmeyi deniyorum.

Sizinle ilgili yazılan yorumlar, cesaret, vahşi emprovizasyon, spontane, enerji kelimeleri ile tanımlanıyor. Bu tanımlamalar sizce de doğru mu? Siz olsaydınız başka hangi kelimeleri eklerdiniz?
Tek bir çizgi yok aslında, bambaşka gruplarla bazen %100 klasik müzik, bazen %100 emprovizasyon yapıyorum, Dolayısıyla tek bir eleştiri şekli de doğru olmaz aslında. Mesela eski piyanoları seviyorum, kırık ve akordu bozuk olanları hatta. Bu yüzden akort aletini istiyorum, akortları bozmak için. Ben çaldığım hiçbir şeyi estetik, güzel olarak tanımlamıyorum, dolayısıyla sıkıcı da olabilirler. Fazla zarif, resmi ve sıkıcı olan şeyler beni de sıkıyor. Tanımlamalardaki cesaretli denilen, belki de bununla ilgili.

Müzikseverlerle paylaştığınız fotoğraflar da çok ilgi çekici. Bu fotoğraflar, müziğinize ve kişiliğinize ilişkin nasıl ipuçları veriyor?

Hayatımın çoğunu klasik müziğe ayırdım. Klasik müzik, elitizm ve snobluk kodları içeriyor, klasik müziği tanımlamak için bence talihsiz kelimeler. Klasik müzik, deli olan insanlar, bugünden daha "rock'n roll" olan insanlardan çıkmış. Beethoven sonatları çok radikal parçalardır. Direklik ve içtenlik içerirler. Düşününce, bu insanlar sarayda çalışıyorlardı yani aslında hizmetkârdı. Klasik müzik muhafazakâr bir gelenekten geliyor, şimdi artık biraz aşmalıyız bunu. Fikir, resmi kıyafetler içerisinde olmayan, öksürdüğümüzde kıyametlerin kopmayacağı bir ortamda Beethoven çalmak aslında.

Bu müziği dinlemek için konserlere gidenler hala yaşlı kesim. Dolayısıyla, bu müzik artık güncel değil, yaşamıyor gibi duruyor. Bach, Mozart milyonlarca kez çalındı ve tekrar çalmanın ne önemi var gibi geliyor akla. Ama tarihi her zaman yeni bir şekilde yorumlayabilirsiniz. Shakespeare'i yeni bir şekilde yorumlayabilirsiniz. Klasik müziğin felsefesine göre, sesler her zaman tertemiz olmalı, gözünüzü kapattığınızda bir konserde olduğunuzu hayal edebilmelisiniz. Oysaki pop-rock konserlerinde öyle değil. Beyonce mikrofonu indirip şarkı söyleyebilir, gitar farklı efektler yapabilir.
Klasik müzikte de benzer denemeler yapılabilir. Örneğin, Bach çalıp çok basit bir aletle kaydettim ve bunu albüme koydum. Geleneksel bir müzik çalıyorum ama farklı şekillerde kaydedebiliyorum. Dolayısıyla, eski başyapıtlarla farklı bir şey yapmak isterseniz bu mümkün. Ve bugün bambaşka bir şey yapacağım, Scarlatti,"Deconstruction" sonatlarını çalacağım. Bir çeşit subjektif emprovizasyon. Bu parçaları çalacağım, bazen en iyi şekilde çıkabilmesi için, bazı bölümleri çok fazla sayıda çalıyorum. Müziğe bilinçdışı yansımaların yarattığı yorumların da bence bir değeri var, gelişme potansiyeli var. Son piyano sonatı, kulaklıklar takarak kaydettim. Dolayısıyla çaldığım şeyi duymuyordum. Bir nevi Beethoven gibi çalma hali. Kontrolüm yoktu, kirli bir yorumdu, kusurları olan. Bir çeşit meydan okuma.

Bir yanda jazz diğer yanda klasik müzik. Nerede buluşuyorlar?
Her iki türü de karıştırmayı seviyorum, bir füzyon oluşturmayı. Her iki müziği de seviyorum, ikisi de benim için tutku. Çocukken babamın verdiği müzik zevki, klasik bir zevkti. Çocukken Rock'n Roll hiç dinlemedim mesela.
Bir Trio projemiz var, klasik, jazz, piyano trio. Bu projede Casio keyboard'larla çaldım, çocuklar için yapılanların bir seviye üst modeli. Bunlardan iki tane vardı elimde. 90'lardan bir elektronik gitarım vardı, çok manasız bir enstrüman aslında, ama benim için deneysel bir oyuncak oldu. Bunları sahnede çalınca insanlar gülmeye başlıyor çünkü ciddi değil, komik sesler çıkarıyorlar. Benim yaptığım ise deneysel, keşfetmek üzerine.
Ayrıca başka pek çok proje ve grup var.

Gruplarımızdan birinde eşimleyim, o şarkı söylüyor. Ben politikacı değilim, sadece müzik yapıyorum. Bunu kendim için yapıyorum.

Polonyalı bir sanatçı olmak, o topraklarda büyümüş ve yaşamış olmak müziğinizi nasıl etkiledi? Müziğiniz Polonya kültürünü barındırıyor mu?
Bu benim bilinçli olarak yaptığım, kattığım birşey değil ama öyle olduğu duydum, evet. Çoğunlukla Alman klasik müziği ve Amerikan jazz'ı ile büyütüldüm. Diğer yandan, hayatımın çoğunu başka ülkelerde yaşayarak geçirdim. Hayatımın ilk 8 sene Kolombiya'da yaşadım, sonra Kaliforniya, Boston'da okudum, eşim Arjantinli. Dolayısıyla başka kültürlerin fazlasıyla etkisi altındayım. Yalnız son yaptığım CD'de Polonya geleneksel müziği, Polonese var. Biz balolarda bu dansı yapardık. Bir gün durdum, Chopin Polonese yapardı seneler önce, ve sonra üzerine hiçbirşey yapılmadı diye düşündüm. Dolayısıyla modern bir Polonese yazdım ama çok garip olduğunu söyleyebilirim. Bu benim şu ana kadar Polonya ile ilgili yaptığım tek bilinçli çalışma.

Bir günlük müzik hayatınızı kısaca anlatır mısınız?
Herhangi bir rutin yok. Şu aralar evimi restore ediyorum. Saat 8'de işlerin başındayım. Her gün çalıyorum diyemem ama Varşova'da olduğum zamanlar, neredeyse her gün bir konsere gidiyorum. Varşova'nın çok renkli bir müzik hayatı var, hemen hemen her akşam genelde bir arkadaşımızın performansı oluyor. Biz de orada oluyoruz.

Bunun dışında, Varşova'da dahil olduğum grup, bir albüm şirketine bağlı. Bu şirket aynı zamanda bir platform gibi de çalışıyor, konserler organize ediyoruz, festivallere gidiyoruz. Oldukça aktifiz. Ülkeyi geziyoruz ve ülke dışında da çalışmalar da yapıyoruz.

Gelecek planlarınız nasıl?
Varşova Recreation Orkestrasındayım, Frank Zappa ile ilgili bir projemiz olacak. Devamlı farklı projeler karşımıza çıkıyor. Tomasz Stanko ile bir turneye çıkacağız. Kendisi Polonya'nın efsane sanatçılarından. Ayrıca eşimin grubu ile pek çok projemiz var. Çok spontane ve çeşitli gelişiyor aslında. Solo piyano konserleri var, kalan ise garip müzikler.

Devrim Dikkaya
devrim@genccazcilar.org

azime akbaş yazıcı

Halim Yazıcı ve İlham Perisi "Jazz"

Sanatçıları jazz kadar etkileyen başka bir müzik türü var mıdır, tartışılır. Jazz müzisyenlerinin yaşam öykülerinin dramatik öyküleri kadar bu eşsiz müziğin uyandırdığı duygular, görsel ve plastik sanatla ilgilenen sanatçıları derinden etkilemiştir. Edebiyat dünyasında F. Scott Fitzgerald'dan Julio Cortázar'a kadar çeşitli roman ve öykü yazarları tarafından jazz temalı eserler okurlara ulaşmış, şiir ise aynı derecede jazz'ın etki alanına girmiştir.

Ülkemizde temasını jazz müziğinden alan şairlerin başında Halim Yazıcı gelmektedir. Sanatçı, İzmir İktisat Fakültesi'ni bitirmesine rağmen hep sanatla iç içe oldu. İlk şiir ve inceleme yazılarını Dönemeç, Türkiye Yazıları, Küçücük, Sanat Edebiyat 81 ve Kocatepe'de yayımladı. 1978 yılında Dönemeç dergisinin bir süre sahipliğini ve sorumlu yönetmenliğini yaptı. Küçücük, Körfez, Akrapol, Yamaç, Ünlem dergilerinin kurucuları arasında yer aldı.

Halim Yazıcı'nın sanatla ilişkisi sadece yazarlık seviyesinde kalmadı. Başta edebiyat olmak üzere resim, tiyatro, heykel, sinema ve tabiki müzik konularında pek çok proje ve etkinliği hayata geçirmek için İzmir Büyükşehir, Denizli ve İzmir Çiğli belediyelerinin kültür müdürlüğü görevlerinde bulundu. Şu an İzmir'in sanat merkezlerinde olan Konak Belediyesi'nde de kültür müdürü olarak çalışma hayatını sürdürmektedir. Dünya Gazetesi Kitap Eki'nde "***İzmiRenk***" köşesinde de yazmakta olan Yazıcı, birçok festival ve panelde konuşmacı olarak bulunmaya devam etmekte.
Kendisi ile İzmir TÜYAP Kitap Fuarın'da kurucusu olduğu "***Caz Kedisi***" standında şiir, edebiyat ve jazz üstüne keyifli bir söyleşi gerçekleştirdik.

"Caz Kedisi" bir yayınevi için çok güzel bir isim. Yayınevinin adının belirleme hikayesi nedir?
"Caz Kedisi"nin hikayesi, aslında yaşam biçimim ile ilgili soruların yanıtını da içeriyor biraz da. İzmir'deki yakın arkadaşlarım, jazz'a ve kedilere olan yoğun sevgi ve ilgimden dolayı bana "Caz Kedisi" diye seslenirler. Jazz ve Kedi, her ikisi de canlı ve kıpır kıpırdır. Yerinde durmazlar, kendilerini tekrar etmezler, emre ve itaate uymaz ve bunun ne olduğunu da bilmezler, yönlendirilemez inatçı keçilerdir onlar. Doğal ve içtendirler, sahiplerini kendileri seçerler, konuk olacak, nefes alacak evlerini ve kalplerini kendileri belirler.

Gelelim yayınevi hikayesine. Şu yaşıma kadar pek çok yayınevinden pek çok şiir kitabı yayınladım. Bir ikisi hariç hep üzülen ben oldum. Kırdılar ve üzdüler beni. Maddi ve manevi olarak yıpranan hep ben oldum sizin anlayacağınız. Şiir kitapları zaten satmıyor, okuyanı da yok. Değer verenlerin sayısı bir elin parmakları kadar az. Dağıtım sorunu ise, internet üzerinden satış icad olduğundan beri kendiliğinden çözülmüş durumda sanki. ABD'deki bir okuyucum bir tıkla kitabımı alabiliyor.

Şimdi bir anımın tam sırası: Yıl 1982, İzmir'de "Körfez" adlı bir dergi yayınlıyorduk. Can Yücel ile bir söyleşi yapalım ve el yazısıyla bir de şiirini yayınlayalım dedik dergide. Bu amaçla İstanbul'a geldik ve Can Baba ile buluştuk Taksim'de. Söyleşi sohbet sırasında benim jazz müzisyenlerine yazdığım şiirleri okudu. Sonra bana dönüp; "Oğlum Halim, iyi güzel de bak kafanı kaldır bir afiş göreceksin şimdi, bu akşam Gary Burton'un konseri var, ona git ve gör bakalım nasıl oluyor 'Beyaz Jazz', belki ona da bir şeyler yazarsın" dedi.

Yıl 2014, 2 ciltte topladığım ve Yasakmeyve Yayınları'nca yayınlanan Toplu Şiirler kitabımın adı "Beyaz Caz Sokağı" oldu.

Bunları alt alta sıralarsak, bir gün uyandım ve kendi kitaplarımı en iyisi mi ben kendi kendime çıkarayım dedim desem, yalan olmaz. Yasal formaliteleri yerine getirip, kişisel yayın hakkımı aldım. Caz Kedisi'nin logo ve isim hakkının patentini de alarak işe koyuldum. İyi ki de öyle yapmışım.

Jazz sinema, fotoğraf, resim gibi pek çok sanat dalını etkiliyor. Jazz ve edebiyat etkileşimi ne düzeydedir?
Edebiyatı evet, özellikle de şiiri etkilemiştir jazz müziği. Şairleri kucaklamıştır inatla. Özellikle de Edip Cansever ve Can Yücel'in özel sesi çok ayrıcalıklıdır, Ahmet Telli'nin bu konudaki hassasiyetini de es geçmemek gerekir. Dizelerin kırılmalarının iç sesi ve dinginliği, iç müziği olmayan dizelerin körlüğü, sıradanlığı hemen fark ettirir kendini. İçinde ritmin büyüsünü barındırmayan bir şiir, şiir olmaktan çıkar. Hele jazz'ın o tanımlanamaz doğallığının şiirin saflığında vücut bulması gibi inatla. Tıpkı şiirin doğallığının jazz'ın tınılarının akıllı saflığıyla vücut bulması gibi.

Yani iyi düzeydedir ilişkileri, bence bir yastıkta kocayıp gideceklerdir mutlu mutlu her ikisi de.
Siz de bu mutluluğu yaşayabilir ve şahit olabilirsiniz bu aşk durumuna. Yeter ki antenlerinizi iyice açınız. Algılarınıza güveniniz...

Şairler jazz ve jazz müzisyenlerinden ilham alıyorlar demek ki. Jazz'ın şairler üzerindeki etkisi diğer müzik türlerine göre farklı olabilir mi?
Ben hayata dair ne varsa etkileniyorum. Üzüntüsü, sevinci, acısı, yıkımı, aşkı, ayrılığı, müziği, ölümü yaşıyorum çünkü. Nasıl yaşıyorsam da öyle yazıyorum. Nasıl yazıyorsam da öyle yaşıyorum belki de. Sarmal bir döngü işte. En mutlu olduğum anlar, evimde bir jazz plağı dinlerkenki anlarım. Pek çok şiirimi bu plakların eşliğinde yazdım diyebilirim. İster istemez şekillendiriyor benim ruhumu ve dizelerimi de bu durum. Eğer bir Jethro Tull plağı dinliyorsam ritmi farklı olabiliyor imgelerimin, veya bir Önder Focan veya John Mayall dinliyorsam kanatları daha değişik oluyor şiir perimin diyebilirim. Daha dingin veya daha uçuk mor renge bürünüyorlar. Veya bir mozaik bestesinde, Ayşe Tütüncü'nün siyah beyaz tuşları başka ülkelerine götürüyor beni ritmin, o gizemli ülkesine.

Hem rock tınıları, hem de jazz tınılarının özgün denizi aslında bir bütünün ince ayrıntıları. Bir iç denizin kendi okyanusuna açılan kapıları her biri.

Jazz'da, diğer müzik türlerinde olmayan hüzün ve doğallık var, içten ve kontrol dışılık durumu. Karşılıklı etkileşim, müzisyenler arasında saygı, karşılıklı önsezi ve yeniden yaratım süreci. Bencilliğin dışında, kendisini değil, diğerini öne çıkarak, koruyan ve kollayan bir ruh hali ritmin. Bir de Blues'un ruhu elbette, neredeyse eşdeğer.

Doğaçlama kavramı ile şiir yazma arasında paralellik var mıdır?
Evet, güncel deyimle "tam bir paralel yapı" içindeler. Bu sorunuza yukarda erken bir yanıt verdim sanırım. Dizginlenemez bir kendiliğinden durum vardır her ikisinde de. Sorgulanamaz, yargılanamazlar. Matematiksel bir iç hesabı vardır her ikisinin de. Ama bunu açığa çıkarmazlar, mahcupturlar çünkü. Ama açık etmezler bu durumlarını. Şiir gelmez, müzik de öyle. Gelen, sadece bir duygu bulutudur. Minik bir "an" duygusu. Vapurda, camın aksiyle konuşan bir sis bulutu görürsünüz, tek bir dizedir gelen veya bir tek kelime. Birikir ve büyür kendiliğinden masa çalışmasıyla. Yazılan bir şiir yeniden yazılamaz. Yazılan bir jazz müziği de yeniden yazılamaz ve aynen yorumlanamaz. jazz notalara, şiir de dizelere bağlı değildir. Kendi imgesini ve ve ritmini yeniden yaratırlar ve değişirler paylaşıldığı anlarda.

Jazz temalı şiir yazan ülkemiz ve dünyadan başka örnekler nelerdir?
Gençlerden Ersan Erçelik var, yukarda da yazdığım gibi Özkan Mert, Can Baba, Cemal Süreya ve Edip Usta'nın hatırı sayılır jazz temalı şiirleri mevcut. Adını anımsayamadığım, yine ülkemiz gençlerinden adında jazz geçen dosya ve kitap çalışmaları var. Bir şair olmamasına rağmen İlhan Kemal Mimaroğlu'nun ABD'de kaleme aldığı jazz tadındaki metinleri çok önemli musiki tarihimizde.

Sizin jazz temalı ilk ve son şiiriniz hangileridir?
Söyle bir taradım, jazz temalı/müzisyenlere adadığım ilk şiirim, 1984 yılında Yarın Yayınları'nca yayınlanan "***Cevahir Kalbiyle Dolunay***" adlı kitabımdan "***Acının Üçgeni***" adlı şiirim, son şiirim ise, 2014'de Yasakmeyve Yayınları'nca yayınlanan "***Beyaz Caz Sokağı***" adlı kitabındaki "***Ölüm, aşksın ölenlere***" adlı şiirim olduğunu ben de öğrenmiş oldum sayenizde.

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

Jazz'da Yeni Bir İzmir Rüzgarı; Yaman Akdoğan

Son 10 yıldır İzmir'den birçok genç arkadaşım müzik eğitimlerini yurtdışında sürdürme imkanı buldu. Avrupa'daki okullar dışında en çok Berklee College of Music'de müzik eğitimi fırsatı buldular. Peki, bu genç arkadaşlar kimler? Oğuz (piyano, jazz kompozisyon), Tuna (davul, ses mühendisliği), Can (gitar, jazz kompozisyon, produksiyon), Hüseyin (gitar, jazz kompozisyon), Sabi (rock gitar), Miray (vokal, piyano, song writing), Bora (gitar, performans) ve Yaman (bas gitar). Bu genç ve yetenekli müzisyenlerin neredeyse hepsini tanıdım. Genç olmaları dışında hepsinin diğer bir ortak özelliği de sevgili Ömür Gidel'in öğrencileri olmaları. 17-18 yaşlarından itibaren nasıl aşamalardan geçtiklerine şahit oldum. Berklee dönüşü bazılarıyla bir araya gelme fırsatı da buldum. Bugün içlerinde profesyonel müzik yaşamlarına Amerika'da devam edenler de var. Bazıları ise Türkiye'ye döndüler. Bu yıl Berklee'den mezun olan Yaman Akdoğan ile bir süredir röportaj yapmak için irtibat halindeydim. Bu röportajı daha önce yapmayı düşünüyordum ama ikimizin de uygun olduğu zamanı ancak Haziran ayı içerisinde denk getirebildik. Yaman ile Berklee'ye gidiş sürecini başından sonuna kadar konuştuk. İzmir'de ne gibi bir eğitimden geçtiğinden başlayarak orada yaşadığı tecrübelere kadar bana tüm yaşanan süreci anlatmasını istedim, o da sağolsun tüm içtenliği ile sorularımı yanıtladı. Daha fazla sözü uzatmadan sorulara geçelim.

Berklee'ye gidiş yolculuğunu en başından itibaren anlatır mısın?

Berklee'ye gidiş yolculuğu 2008 yılında çok değerli iki müzisyen arkadaşım Oğuz Özcanlı ve Tuna Boylu'nun beni Atina'daki Berklee'ye giriş sınavlarına bas gitarda eşlikçi olarak davet etmeleri ile başladı. O senenin yazında trio olarak İtalya'nın Perugia şehrinde her sene düzenlenen Berklee'nin iki haftalık yaz okulu Umbria Jazz Clinics'e katılmıştık. Ardından da Siena şehrine geçip yine iki haftalık olan Siena Jazz Akademisi'nin yaz programını tamamladıktan sonra Türkiye'ye dönüş yaptık. Ben o zaman Dokuz Eylül Üniversitesi'nde Çalışma Ekonomisi bölümü öğrencisiydim ve okulumu bitirmeme iki sene kalmıştı. Oğuz ve Tuna da o sene farklı üniversitelerde son senelerini tamamlıyorlardı. İtalya dönüşü Oğuz ve Tuna her Türk gencinin yaşadığı, üniversiteyi bitirince planımız ne olacak düşüncesi içindeyken Berklee'nin Atina'da Aralık ayında düzenleyeceği giriş sınavını denemeye karar verdiler. Beni de sınavlarında eşlikçi olarak çalmam için davet ettiler ve 2008 yılının Aralık ayında birlikte Atina'ya gittik. O sıralar Atina politik olarak çok karışık bir durum içindeydi, ülkemizde yaşanan üzücü olayların benzerleri yaşanıyordu. Sınava gireceğimiz okul olayların tam merkezindeydi, bu yüzden gaz yediğimizi ve bazı günler otelimize sığındığımızı hatırlıyorum. 10 Aralık 2008 günü sınava gireceğimiz okulun yolunu tuttuk. O günün hayatımda bir dönüm noktası olacağı ve bugün Boston'da o günle ilgili bahsedebileceğim aklımın ucundan geçmemişti hiç. İlk olarak Tuna'nın sınavına eşlik edecektim, hepimiz çok heyecanlıydık. Sınav için Oğuz'un bestelediği funk bir parça çalmıştık Tuna ile. Sonra farklı tarzlarda çalmamızı istediler; Swing, Latin, ballad vs. Bizi, Berklee'nin Ensemble departmanı başkanı, Antonio Sanchez ve birçok efsanevi davulcuyu yetiştirmiş olan Ron Savage sınav yapıyordu. Bize farklı tarzları çaldırdıktan sonra benim işimin bittiğini ve çıkabileceğimi söyledi, teşekkür etti ve Tuna ile sınavın sight-reading ve kulak bölümünü tamamladı. Birinci sınavı tamamladıktan sonra Oğuz'un sınavına çalmak için hazırlanırken Berklee'nin sınav sonrası yapılan mülakatlardan sorumlu üyesi yanıma geldi ve jürinin beni de sınava almak istediğini söyledi. Çok heyecanlanmıştım, çünkü sınava girme düşüncesi aklımda yoktu ve kendim için bir hazırlık yapmamıştım. Oğuz'un sınavını da çaldıktan sonra en son kendim için sınava girdim. Ron Savage heyecanlanmamam gerektiğini söyledi ve elimden gelenin en iyisini yapmamı istedi. O sıralar çalıştığım Anthropology adlı bebop parçasını çaldım, sonra yine faklı tarzları çalmamı istediler, en sonunda da sight-reading ve kulak bölümünü tamamladım. Sınavım iyi geçmişti, o sıralar çalışıyor olduğum için aslında hazırdım sınava, fakat farkında değildim sanırım. Berklee'ye başvurabilme düşüncesi benim için bir hayaldi çünkü hem maddi açıdan bu eğitimi karşılayabileceğimi düşünmüyordum hem de dünyada o zaman benim yaşımda bu sınavı deneyen bas gitarcıların seviyesi hakkında hiçbir bilgim yoktu. Sınav sonunda Ron Savage'a bana bu şansı

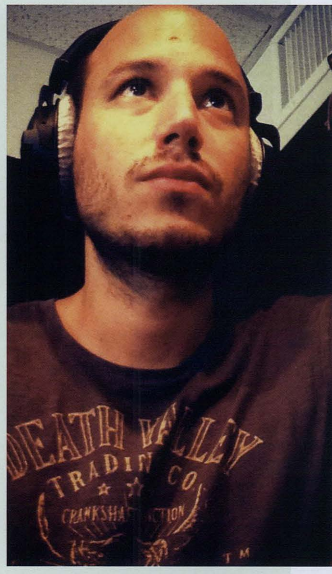

verdiği için çok teşekkür ettim. Sınav sonrasındaki mülakatta 3 hafta sonra sonucumu alabileceğimi söylediler. 2 ay geçti ve sonuç ortada yoktu, o sıralar Dokuz Eylül Üniversitesi'nde ikinci öğretimde eğitimime devam ederken her gece okul dönüşü Berklee'yi arıyordum ve bana sınav ile ilgili belgelerimi kaybettiklerini söylediler, bunun için bir kayıt doldurup tekrar çalmamı istediler. Oğuz'la iki gün içerisinde bir kayıt yaptık ve hemen yolladık. Sınava gireli 4 aydan fazla olmuştu fakat yine sonucumu alamamıştım. Okulu her gece aramaya devam ettim, son bir ay boyunca neredeyse her gece aradım, bana geri döneceklerini söylüyorlardı fakat cevap alamıyordum. 2009 yılının Nisan ayının son haftası gelmişti ve hala bir sonuç alamamıştım, Ron Savage'e bir e-mail yazdım ve durumu bildirdim. İki gün sonra okuldan e-mail geldi ve burslu olarak okula kabul edildiğimi öğrendim.

Oraya ilk gittiğinde neler yaşadın? Türk bir öğrenci olarak bize ilk gittiğinde neler hissettiğini anlatır mısın?
Buraya geldiğim ilk zamanı şimdilerde kendimi motive etmek için hatırlamaya çalısıyorum. Çünkü Türkiye'deyken yıllardır müziklerini dinlediğim, çalıştığım, metodlarını ve eğitim videolarını internetten zar zor bulup getirttiğim müzisyenler ile tanışma, çalma ve onlardan öğrenme düşüncesinin heyecanı vardı içimde. Bu heyecanın yanı sıra Amerika'ya ilk seyahatimin olması ve tamamen Türkiye'den farklı bir kültür ve yaşam tarzına ayak uydurmak zorunda olacak olmam beni biraz endişelendirmişti. Burada farklı kültürden olmak, Türkiye'den tamamen farklı işleyen bir müzik hayatına ve insan ilişkilerine ayak uydurabilmek Berklee dışında okunması gereken farklı bir okul daha aslında. Berklee'nin de Amerika'ya göre kendi içinde farklı bir çevre olduğunu hesaba katarsak iş daha da zorlaşıyor. Berklee'de dünyanın her kıtasından çok sayıda müzisyen var, tamamen farklı kültürlerin sentezinden doğan özgürlükcülüğe dayalı kucaklayıcı bir ortamı var. Herkes kendini dilediği müzik tarzı ile diğer kültür ve tarzları da benimseyerek ifade ediyor. Dersler bittiğinde akşam çalışma odalarının olduğu koridoru gezdiğinizde bir odada bebop çalınırken bir odada rock müzik, bir odada etnik müzik, diğer bir odada dj'lerin turn table'lar ile elektronik müzik yaptığını görebiliyorsunuz. Türkiye'ye göre alışkanlıklar, insanların birbirleriyle iletişim biçimi, müzik işlerinin işleyişi vs. çok farklı. Öğrenci ve hoca ilişkileri arkadaşlık boyutunda. Örneğin çok saygı duyduğum, beni Berklee'de iki sene çalıştırmış ve üzerimde çok emeği olan, aynı zamanda Ray Brown'in senelerce öğrencisi olmuş değerli hocam Whit Browne ile ilk tanıştığımda ona Mr. Browne diye hitap etmiştim. O da bana bunun üzerine ona sadece Whit dememi istemişti ve o zamanlar anlam verememiştim. Zaman geçtikçe burada bir insana değer vermek ve saygı duymak için "sayın", "bey", "bayan" gibi ünvanlara ihtiyacınız olmadığını öğrendim.

Berklee'de senden birşey öğrenmiş olmanı bekliyorlar mı yoksa herşeyi baştan mı öğretiyorlar? Örneğin nota okumayı ve yazmayı baştan mı öğretiyorlar?
Berklee'ye giren öğrencilerin çoğunda gözleyebileceğiniz temel bir yetenek seviyesi var. Bilginin yanı sıra okula alınırken yetenek, başarma isteğiniz ve tutkunuz, kendi kültürünüzden Berklee'nin homojen olmayan ortamına olacak getirileriniz göz önünde tutuluyor. Konservatuar sisteminden çok farklı, modern müzik okulu anlayışı ile işliyor. Bu yüzden nota okuma ve yazma seviyesi çok temel fakat yetenekli ve gelecek vaadeden öğrencileri okula alabiliyorlar. Okula başladığınız ilk hafta size bir seviye tespit sınavı yapıyorlar, bu sınavda müzik teorisi, kulak, aranjman gibi alanlarda sizin seviyenizi belirliyorlar ve 1'den 4'e kadar olan seviyelerde sizi kulak, armoni ve aranjman sınıflarına yerleştiriyorlar. Bunun yanında da performans sınavına giriyorsunuz, 1 en alt seviye olmak üzere 8'e kadar seviyeler mevcut. Tespit edilen seviyeye göre sizi ensemble'lara yerleştiriyorlar. Bu performans seviyesini okulda okuduğunuz sürece her dönem sınava girip yükseltebiliyorsunuz. Ben aranjman ve kulak konularında en alt seviyede başlamıştım, armoni ve performans konularında ise üst sınıflardan başladım.

Berklee'ye gitmeden önce Ömür Gidel'den ders alıyordun. Burada öğrendiklerin orada sana nasıl katkı sağladı? Ömür ağabey ile çalışma sürecinden bahseder misin?
Berklee'ye gitmeden önce jazz üzerine 6 senelik bir eğitim almıştım. Türkiye'nin en değerli hocalarından İzmir'de yaşayan Ömur Gidel ile çalışma fırsatı buldum. Ömür ağabey ile en temelden başlayarak jazz teorisi, ensemble çalışı, kulak eğitimi, jazz repertuarı, emprovize, bas linelar, nota okuma ve müzik ile ilgili hemen hemen her konu üzerine uzun yıllar süren bir çalışma yaptık. Liseden mezun olacağım sene gitmiştim Ömur Gidel'e, bas gitara yeni başlamıştım, çok heyecanlı ve hevesli olduğumu hatırlıyorum sadece o kadar, müzik ile ilgili bilgim çok azdı. Yıllar içerisinde müzikle ilgili birçok önemli konu hakkında beni eğitti. Bu çalışmalara basladığımız ilk zamanlarda liseden mezun olduğum sene, yazının başında bahsettiğim müziğe birlikte başladığım ve Berklee'de birlikte eğitim aldığım ve yine Ömür ağabeyin öğrencileri olan, değerli piyanist arkadaşım Oğuz Özcanlı ile birlikte, yine çok değerli müzisyen arkadaşlarım gitarda Murat Ünal ve davulda Tolga Çevik olmak üzere RagBag grubunu kurmuştuk. Ömür hoca özel dersler yanında, RagBag ile bize ensemble çalışmaları yaptırıyordu. Lokal ve ülke genelinde birçok konser ve jazz festivallerinde çaldık o senelerde. Hafta içi müzik dışı bölümlerde üniversite ile boğuşurken hafta sonlarımız sabahtan akşama kadar müzik ile geçiyordu. Ömur Gidel seneler içerisinde biriktirdiği tecrübe ve bilgi birikimini kullanarak bize müzikle ilgili materyal, metod, eğitim ve felsefi anlamda dünya çapında bir müzik okulu seviyesinde eğitim verdi. En güzeli de çalışmalar sonrası sohbetlerden edindiğimiz manevi derslerdi. Bütün bu çalışmalar sayesinde Berklee'ye burslu gidebildim, seviye sınavında üst sınıflardan başlayabildim ve Berklee'nin 4 senelik programını 3 senede bitirebildim. Bu çalışmalar yanında 2008 yılında, yazıda daha önce de bahsettiğim İtalya'nın Perugia şehrinde düzenlenen Berklee'nin 2 haftalık yaz okulu ve ardından Siena Jazz Akademisi'nin yine iki haftalık yaz okullarına katıldım. 2010 senesinde ise Berklee'ye gidiş öncesi yaz sonunda Siena'ya tekrar gitmek için burs kazandım. Burda Ricardo Del Fra, Scott Colley, Anders Jormin, Fruio Di Castri, Avishai Cohen (trompet) ve Ferenc Nemeth gibi isimlerle çalışma ve konser verme olanağı buldum. Bütün bunlar Berklee'de ve Amerika'daki müzik yaşamına daha rahat ayak uydurabilmek için önemli basamaklar oldu.

Kendi okumuş olduğun bölümden bahseder misin? Hocalarını tek tek sayar mısın, hangi derslere girdikleriyle birlikte lütfen?
Ben Berklee'de performanstan, müzik mühendisliğine, film müziğinden müzik terapiye kadar birçok bölüm içerisinden performans'ı seçtim. Çünkü müziğe ilk başladığım yıllardan beri enstrüman çalışmak ve sahneye çıktığımda hissettiğim enerji, işin beni en çok heyecanlandıran kısmıydı. Performans bölümü içerisinde ise seçtiğim derslerde jazz'a yoğunlaştım. Lincoln Goines ve John Patitucci ile bas gitar tekniği, repertuar, emrovize, groove, transkripsiyon çalısmaları yaptık. Geçtiğimiz haftalarda John Patitucci ile okulda derslerimin bittiği birgün yemeğe çıkma ve birlikte vakit geçirme fırsatım oldu. 3 saat boyunca beraberdik ve gerçekten büyülü bir zaman dilimiydi. Yıllardır biriktirdiği; birlikte çaldığı ve vakit geçirdiği Chick Corea, Herbie Hancock, Wayne Shorter gibi jazz efsanelerinin ona geçmiş olan enerjisini hissettim. Müzik, sanat, kültürler, günümüzde müziğin geldiği nokta, din, tarih gibi konular hakkında sohbet ettik. Çok açık görüşlü, çok nazik ve mütevazı tavrı ilgimi çekti ve beni çok etkiledi. En son da ders yaptık, benim için önemli bir gündü. Bu isimlerin yanında Hal Crook ve Ed Tomassi Jazz Improvisation Techniques, Greg Hopkins ile Analysis and Performance of Bebop, George Garzone ile Free Jazz Ensemble, Tia Fuller (Beyonce'nin alto saksofoncusu) ile Contemporary Jazz Ensemble, Jetro Da Silva (Whitney Houston'in piyanisti) ile Weather Report Ensemble, Ron Mahdi ile Small Band Jazz Ensemble derslerini aldım. Bunun yanında Berklee Bas Departmanı'nın çok değerli ve en tecrübeli hocası, Ray Brown ile senelerce çalışmış ve Ray Brown tarzını günümüzde en iyi icra eden bascılardan Whit Browne ile okuldaki ikinci senemde kontrabas çalışmalarına başladım. Bunlar olurken okulda okuduğum ikince sene, Rich Appleman'in Berklee Bas Departmanında 40 senelik başkanlık hizmetini tamamlamasının ardından, koltuğuna Steve Bailey getirildi. Steve Bailey'nin geniş çevresi ve dostlukları sayesinde müzik piyasasının önemli bascıları okulu daha sık ziyaret etmeye başladı. Birgün evden derse gitmek için çıkacağım sırada Steve Bailey'den bir e-mail aldım, gelecek Perşembe günü saat sabah 10'da Eddie Gomez ile ders yapmak için uygun olup olmadığımı soruyordu, çok teşekkür ettim ve orada olacağımı bildirdim. Berklee'de olmanın güzel taraflarından birisi karşınıza ne zaman nasıl bir fırsat çıkacağının belli olmaması, bunun için her zaman hazır olmanız gerekiyor. Eddie Gomez dışında benim dönemimde okulu birçok önemli

bascı ziyaret etti; Ron Carter, John Clayton, Francis Rocco Prestia, Victor Wooten, Tony Levin, Robert Trujillo, James Jamerson Jr.

Senin okuduğun dönemde kaç Türk öğrenci vardı ve hangi bölümlerde okuyorlardı?
Benim okula girdiğim dönemde yaklaşık 15 Türk vardı. Okuldan mezun olduğum sene ise sayısı 30'a ulaşmıştı diye hatırlıyorum. Hepsi çok yetenekli, bilgili ve buralarda çok önemli işler başaran, Türk müzisyen profilini dünyaya en başarılı şekilde tanıtan arkadaşlarım, içlerinde dünyaca ünlü isimlerle turnelere çıkan ve albümler kaydeden arkadaşlarım var. Berklee'de okuyan Türk arkadaşlarımın çoğunluğunun müzik yazma ve aranje etme, film müziği, prodüksiyon ve ses mühendisliği ile ilgili bölümlere yöneldiğini görüyorum.

Berklee'de tanınan Türk müzisyenler var mı? Bizden kimleri biliyorlar? Jazz, pop ya da rock ayırdetmeden soruyorum
Berklee'de tanınan Türk müzisyenler çok sayıda. Okulda en çok duyduğum isim tahmin edebileceğiniz üzere Aydın Esen, genellikle Berklee'ye uzun senelerini vermiş her değerli hoca Aydın Esen'i tanıyor. Bunun dışında mikrotonal melodileri groove altyapılarla birleştirmesi ile tanınan gitarist David Fiuczynski ile Microtonal Grooves adlı ensemble dersini almıştım, Erkan Oğur'dan çok bahsetmişti ve çok saygı duyduğunu, müziğinden etkilendiğini söylemişti. Bir gün okulda ders çıkışı bir arkadaşımı beklerken o zamanın Bas Departman'ı başkanı Rich Appleman, bana Laço Tayfa isimli Türk bir folk grubu dinlediğini ve bascısı Nurhat Şensesli'yi müthiş bulduğunu söylemişti. Türk müziğine ilgi duyan Arjantin'li bascı bir arkadaşım da Müslüm Gürses ve İbrahim Tatlıses dinlediğini söylemişti. Berklee'de sadece Orta Doğu müzikleri aranje eden ve çalan bir ensemble dersi var. Türk müzikleri bu derste çok çalınıyor. Hüsnü Şenlendirici okulu ziyaret edip bu grupla bir kaç kez konser vermişti.

Aydın Esen'den okulda ya da müzik çevrelerinde nasıl bahsediliyor?
Aydın Esen'in ismini daha önce de bahsettiğim üzere sürekli okulda duyuyorum. Bir gün George Garzone'un odasına konuşmak için gittiğimde nereden olduğumu sormuştu, Türkiye deyince Aydın Esen'e ve Can Kozlu'ya çok selam söylememi istediğini söylemişti. Geçtiğimiz sene Eddie Gomez konserinde Danilo Perez ile yan yana oturma şansını yakalamıştım. Bana Aydın Esen'le aynı dönemde okuduğundan bahsetmişti ve görüp de müzisyenliğine hayran kaldığı müzisyenlerden olduğunu soylemişti. Bunun dışında birçok hoca ve müzisyene Türkiye'den olduğumu soyleyince bana hep hep Aydın Esen'den bahsediyorlardı.

Orada okul dışında hangi müzik faaliyetlerinde bulundun?
Okulda okurken okul dışında faaliyetlerde bulunmama zamanım hiç olmadı, çünkü dersler çok yoğun geçiyordu. Kredili olarak aldığım dersler dışında, okulda burslu olmamdan ötürü okulun yüklediği sorumluluklarım vardı; örneğin bascı ihtiyacı olan ensemble ve performans derslerine yardım için çalmak gibi. Bunu memnuniyetle yaptım çünkü kendi gelişimime çok fayda sağlıyordu. Bunun dışında okul bitince akşamları birçok arkadaşımla okulda jam session'lara katılıyordum, jazz standardları ve funk türü müzikler çalıyorduk. Onun dışında hafta sonları okulla ilgili faaliyetlerden vakit bulduğum zamanlarda çeşitli jazz kulüplerinde ve barlarda çalıyordum. Okul bittikten sonra programım rahatladı fakat bu sefer de çalıştığım işler devreye girdi. Okuldan 2013 senesinin Mayıs ayında mezun olduktan sonra o yazın Temmuz ayında Boston'daki müzik okulu School Of Groove'da hocalığa başladım. Yaklaşık bir senedir bu okulda bas gitar dersleri ve ensemble dersleri veriyorum. Okul dışında da Boston ve diğer şehirlerde çeşitli tarzda projelerde ve albüm kayıtlarında çalıyorum. Geçtiğimiz haftalarda Grammy Ödüllü müzisyen, Paquito Diviera'nin basçısı ve aynı zamanda da hocam olan Oscar Stagnaro ile Boston'da bir bas duo konseri verdik. Benim için çok önemli bir tecrübe oldu.

Türkiye'ye dönmek gibi bir planın var mı? Döndüğünde neler yapmak istiyorsun?
Türkiye'ye dönüş planı önümüzdeki bir kaç sene içerisinde gözükmüyor. Burada hocalarımla çalışmalara devam etmek ve sonunda da bir albüm projesi yapmak istiyorum, daha çok uzun bir yolum olduğuna inanıyorum En sonunda da ülkeme dönüp müzik alanında hizmet vermek planım. Türkiye'de jazz ve bas gitar konusunda eğitim hızla gelişme kaydetmekle birlikte dünyaya kıyasla geride normal olarak. Bu konunun ekonomik ve sosyal faktörlerle çok yakından ilgili olduğunu düşünuyorum. Türkiye'nin günümüzdeki kritik olan politik durumu sanatın geleceğini belirleyecek, şu an tabloda çok sayıda olumsuz kareler olmakla beraber umutsuz bakılmaması gerektiğini ve yurt içindeki ve dışında her alandaki sanatçının konuyla ilgili tepkisini belirtmesi ve elinden geleni yapması gerektiğine inanıyorum. Ben ileride Türkiye'ye döndüğümde jazz ve bas konularında eğitim alanında burada yıllar içerisinde biriktireceğim bilgi ve tecrübeyi buranın standartlarında aktarmayı arzu ediyorum. Bunun dışında Turkiye'de çok saygı beslediğim, müziklerini dinlediğim birçok müzisyen ve hocalarla müzik yapmayı arzu ederim.

Türkiye'de yapılan jazz müziği ile ilgili Berklee'deki hocalar neler düşünüyorlar. Hiç konuşma fırsatın oldu mu?
Buradaki hocalar Türkiye'de yapılan jazz müziği konusunda çok fazla fikre sahip değiller ama okulda okuyan Türk'ler bu konuyla ilgili çalışıyorlar. Derslerde Türkiye'de yapılan jazz muziği hakkında sunumlar yapıp, müzikler dinletiliyor, jazz konserlerinde Türk müziği sentezine yer veriliyor. Ben bir aranjman dersinde Erkan Oğur'la ilgili sunum yaptığımda birçok öğrencinin ve dersin hocasının da ilgisini çektiğini hatırlıyorum.

Bizim efsane olarak adlandırdığımız Miles Davis, Coltrane, Duke Ellington ve Charlie Parker gibi isimlere nasıl bakıyorlar?
Bu isimler jazz'la ilgili ve ilgili olmayan bütün derslerde sürekli konuşuluyor. Şüphesiz müziğin her alanında büyük etki yaratmakla birlikte aynı zamanda Amerikan kültürünün biçimlenmesine de katkı sağlamış isimler. Bu isimlerin bazılarına obsesif biçimde bağlı olan hocalar var; Ed Tomassi'nin her dersinde en az iki kere John Coltrane ismini duyardık. Bunun dışında John Patitucci tüm derslerinde jazz ile ilgili kültürü anlamak ve bu kültürün müziğe nasıl yansıdığını görmek adına bu isimlerden sürekli bahsediyordu. Andy Mc Ghee isimli bir hocamın bir derste Coltrane ile aynı otobüste tura çıktığını, Coltrane'in gece gündüz durmaksızın çalıştığını anlattığını hatırlıyorum.

Okulda Türk müziğini biliyorlar mı ya da merak ediyorlar mı?
Türk müziğini okulda merak eden çok insan var. Daha önce de söylediğim gibi mikro tonal müzik ile ilgilenen, okulun hocalarından gitarist David Fiuczynski Türk müziği ile çok yakından ilgili. Hatta Berklee mezunu olan ve şimdi eğitimini New England konservatuarında devam ettiren mikro tonal müzik ustası Utar Artun'u grubuna klavyeci olarak aldı ve dünyayı turluyorlar. Burada Türk ritmleri ve melodileri birçok müzisyene çok ilgi çekici geliyor, bize doğal gelen bir çok ritm ve melodiler onlar için çok farklı duyuluyor.

Yaman Akdoğan kardeşime Amerika'daki müzik yaşamında başarılar diliyorum. Bir gün Türkiye'ye döndüğünde burada da başarılı işlere imza atacağına inanıyorum. Herşeyden önce iyi insan olmak noktasında Yaman'ın başarılı olduğunu söyleyebilirim. Bu özelliği ister istemez müziğine de yansıyor. Müzik konusunda da zaten başarılı olduğunu onu defalarca dinlediğim için biliyorum. İzmir'in müzisyen ihracı konusundaki başarısına ise değinmeden edemeyeceğim; İzmir son 10 yıldır aralıksız olarak yurtdışına, üstelik de burslu olarak öğrenci ihraç eden bir şehir. Tabii bu İzmir'in ne havasından kaynaklanıyor ne de suyundan. Gerek kendi çabalarıyla gidenleri, gerekse Ömür ağabey (Gidel)'in öğrencilerini bir defa daha bu satırlardan kutlamak istiyorum. Başarıları ile göğsümüzü kabartan bu arkadaşlarımızın başarılarının devamını diliyorum. Umarım başka arkadaşlarımız da ilerleyen senelerde bu fırsatı yakalarlar.

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

En Güzel Aşk Şarkıları, A Touch Of Class;

Ömür Göksel

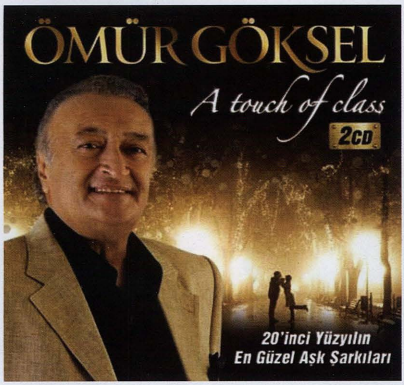

A Touch of Quality, A Touch of Love, A Touch of Latin, A Touch of Disco A Touch of Amore ve son olarak da, geçen ay müzik marketlerinde yerini alan son 7 yılda sunduğunuz 6 albümden, 5'i yabancı dilde olmasına karşın en çok satan CDler listesinde ilk sıraları parselleyen albümler oldular.

Albümünüzde yer alan bu şarkıların seçimlerini nasıl ve neye göre yaptınız ve tecrübeli bir müzisyen olarak, albüm seslendirmeniz esnasında stüdyoda nasıl bir taktik uyguluyorsunuz?

Önce şarkıyı sevmem lazım, sonra içinde kendimi bulabiliyor muyum, en önemlisi de şarkı benim sesime uygun mu? Bütün bunlar benim denetimimden geçmişse nasıl yorumlamalıyım kısmı devreye giriyor. Ama ben stüdyoda bir şarkıyı başkaları gibi "57 kere söyleyip, 7'nci tekrardaki birinci satırı, 16'ncı söyleyişteki 2'nci bölüme eklemiyorum". Duygularım beni nereye sürüklemişse öyle bırakarak, bir kerede söylüyorum. Evet albümlerim tüketiliyor. Ülkemizde gittikçe uçuruma sürüklenen müzik sektöründe Ömür Göksel CD'leri satıyor. Benimle bütünleşmiş kemikleşmiş bir dinleyici kitlem var. Bu zümre daha ziyade 35 yaşın üzerinde hatta 80'e kadar uzanıyor.

Onlara yavaş yavaş genç jenerasyonun kaliteli müzik severlerini de eklemeye çalışıyorum. Bu gürültü kirliliğinde zor da olsa galiba başarıyorum. Albümlerimi sadece kaliteli müzik severlerin dinlemeleri satışından para kazanayım şöhret olayım diye bir kaygım yok. Arşivlerine almaları için yapıyor ve sunuyorum. Albüm Avrupa ülkelerinde de satılmakta. *Lionel Richie'nin "Hello"; Stevie Wonder 'ın I Just Called To Say I Love You, Charles Aznavour'un The Old Fashion Way, To Die of Love, Charlie Chaplin'in ölümsüz besteleri This Is My Song ve Smile şarkılarını Ömür Göksel'in sesinden, ona has farklı yorumuyla dinleme keyfini yaşıyoruz. Albümün sürprizi ülkemizde "Anlamazdın" adı ile tanınan şarkının orjinali olan "No Regrets"in İngilizce sözlerle söylenmiş olması.*

CD'de iki şarkı düet olarak yer alıyor. "Quando Quando" ve "Every Breath You Take" isimli unutulmaz iki şarkıda Ayça Varlıer olağanüstü bir performans ile Ömür Göksel'e eşlik etmiş. 2 CD, 18 aşk şarkısından oluşan albüm romantikler için gerçekten doyumsuz.

Devrim Dikkaya
devrim@genccazcilar.org

Jazz Alanında İzmir'in Gerçek Bir Değeri,

Ayhan Öztoplu

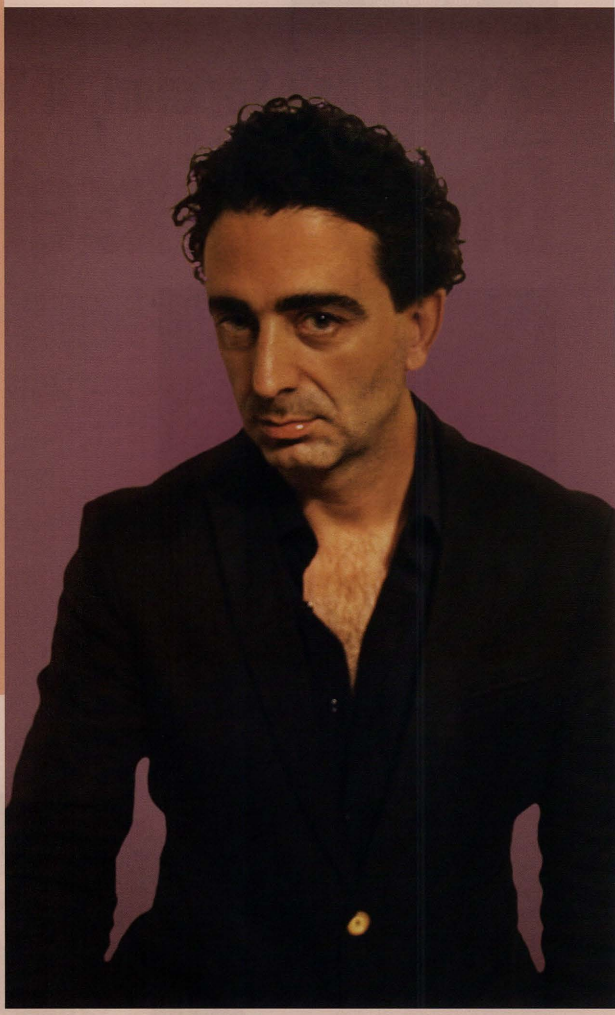

İzmir doğumlu Ayhan Öztoplu sekiz yaşında davul çalmaya başladı, ilk konserini on üç yaşında İzmir Açıkhava tiyatrosunda verdi. Bu tarihten sonra İzmir'deki profesyonel müzisyenlerle çok küçük yaşına rağmen çeşitli sahne ve konser çalışmalarında bulundu. On yedi yaşından itibaren çalışmalarını İstanbul'da sürdürdü. İstanbul'da çeşitli TV programları, konserler ve jazz kulüplerinde çaldı. 1993 yılında dünyanın en önemli jazz şehirlerinden olan Berlin'e yerleşti.

Bu dönemde jazz müziği ile çok daha yoğun ilgilenmeye başlayan Ayhan Öztoplu, Prof. Edgar Guggeis ve Prof. Tobias Schweda gibi dünyaca ünlü hocalardan dersler aldı. Berlin'in önemli vurmalı ustaları yanı sıra dünyaca ünlü jazz ustaları. Dave Weckl, Vinie Colaiuta, Chad Weckerman, Billy Kilson, Öztoplu'nun teknik ve müzikal gelişiminde çok önemli yere sahiptir. Cuba müziğinin çok geniş ritmik zenginliğine de ilgi duyan Öztoplu bu müziğin yaşayan efsanesi sayılan José Luis Quintana ile çalışma şansı bulmuştur. Jazz'ın içinde olan bu müziğin uzun yıllar eğitimini almıştır. Berlin'de jazz müziğinin önemli kulüplerinden olan Quasimodo ve A-Train'de sixty five horns big band, ve ***African Big Band Project*** ile sahne ve konser çalışmalarında bulundu. ***Aziza Mustapha Zadeh Band*** ile Avrupa turnesi'ne çıktı. 2000 yılına kadar Berlin'de çalışmalarına devam etti.

2000 yılında Türkiye'ye dönen Ayhan Öztoplu; İstanbul Jazz Festivali ve bir çok özel konserde çalsa da yaşamaktan çok mutlu olduğu İzmir'de kalıp jazz çalışmalarına burada devam etti. Türkiye'nin önde gelen jazz müzisyenleri ile sayısız konser verdi. Ayrıca İzmir'de çok sayıda öğrenciye jazz eğitimi vermekte ve öğrenci yetiştirmektedir.

Ülkemiz jazz çevresi sizi yakından tanıyor ama jazz dergisi için kısaca yaşam öykünüzü paylaşır mısınız?
Abim Turgay Öztoplu 9 Eylül Müzik

Bölümü mezunu profesyonel bir jazz gitarcısıdır. 9 yaşında iken ben; onlar grupları ile İzmir'de prova yaparlarken onları izlerdim ve hep davula ciddi ilgi duyardım. Abim benim bu konuda yetenekli olduğumu görünce ilgilendi ve birkaç enstrüman çalabildiği için bana küçük dersler vermeye başladı. 11. yaş günümde bana Sonor bir bebop kit davul aldı. Hediyeye gerçekten çok sevinmiştim. Hayatımın en önemli anlarındandır. Ama tabi evde her gün saatlerce çalınca annem için öyle olmadı.)

Eve gelen profesyonel müzisyenlerle durmadan çalıp çalışınca 13 yaşında konser verebildim. Abimin ciddi bir LP arşivi vardı. Frank Zappa'dan Miles Davis'e kadar... O plakları dinleyerek büyüdüm, çok önemliydi benim için. Ciddi sanat müzikleri çalardı evde. Dejenere pop müzikleri hiç olmadı bizim için.

Bugüne kadar kimlerle çalma fırsatı buldunuz?
Bugüne kadar Aziza Mustafa Zadeh, Muvaffak Falay, Ayten Alpman, Fatih Erkoç, Tuna Ötenel, Neşet Ruacan, Sibel Köse, İmer Demirer, İlhan Erşahin, Önder Focan, Sarp Maden, Engin Recepoğulları, Matthew Hall, Şenova Ülker, Burçin Büke, Murat Kodallı gibi isimlerle çalmamın yanı sıra, İstanbul Devlet Opera ve Balesinin orkestra şefi olan Murat Kodallı ile "***Jazz'a Turca***" projesi, İzmir Devlet Opera ve Balesi ve İzmir Devlet Senfoni Orkestrası ile jazz müzikallerinin seslendirilmesinde yer aldım.

Aziza Mustapha Zadeh ile iletişiminiz nasıl gerçekleşti?
Aziza Mustapha Zadeh ben Berlin'de yaşadığım yıllarda Almanya'da Mainz'da yaşıyordu. Beni Berlin müzik piyasasından duymuştu ve Mainz'da bir arkadaşımı ziyaret ettiğimde evine gittik. Sonra o yıl Alman müzisyenlerle Avrupa turu planları vardı. Böyle oluştu turne. Aziza Mustapha Zadeh Band farklı bir projeydi. Muhteşem bir ritm ve ses. Bize yakın müzikler olduğu için benim için kolaydı. Kiliselerde çaldık, çok güzel yerlerde.

Yine bugüne kadar çaldığım en güzel yer Fatih Erkoç Trio olarak Efes Celsus Kütüphanesi gerçekten muhteşemdi. Bir müzisyenin çalabileceği en büyülü yer olabilir. Ama teknoloji özrümden Avrupa'da Türkiye'de çaldığım onlarca festival ve yerden çok az fotoğraf kaldı elimde, bilgisayarım çöktüğü için.

İzmir'de müzik hayatınız nasıl geçiyor?
İzmir'de ki önemli müzisyenlerin hemen hepsi İstanbul'a taşındığı için uzun zamandır İstanbul'dan müzisyen dostlarımla İzmir, Çeşme ya da Aydın gibi illerde ve ilçelerde çalıyorum. Popüler kültür amatör müzisyenlere uyduğu için İzmir pop ya da daha amatör piyasayla dönüyor. O yüzden ciddi organizasyonlar dışında İzmir'de çalmıyorum daha doğrusu.

Sadece jazz çalmak konusunda kesinlikle kararlıyım. 2000'lerden bu yana başka hiçbir müzikle para kaygısıyla yer almadım. Tabi bir şehirde bir jazz kulübü olmaması da başka bir kültürel acıdır maalesef.

Ben Avrupa'da 13 yıl yaşadım her şehirde 5,10 jazz kulübü vardır. Bir ayağımda hala orada. Bu yüzden bu yıl Temizocak sponsorluğunda düzenli jazz çaldım. Adnan Saygun İzmir Sanat konserleri ve 3 yıldır yaptığımız Alaçatı Jazz Rüzgarı bence çok büyük bir organizasyon bu şehir için.

Bu yıl Almanya'dan çok önemli big band'lerden biriyle kontağa geçtim ve bir big band kaydı yapmayı planlıyorum. Uzun yıllardır Cüneyt Sermet Big Band arşivlerini dinliyorum ve bu konuya yoğunlaştım. Almanya'daki big band'ler çok profesyonel, Almanya büyük orkestralar konusunda ciddidir zaten. Tabi büyük orkestera olunca ve yurtdışı sponsorun da büyük olması gerekiyor. Umarım yakında hayata geçireceğim.

Eğitimci yönünüzden de bahseder misiniz?
Benim için öğrenci yetiştirmek de çok önemliydi hep. Uyduruk, nabza göre şerbet veren büyük orkestralar kurup düğünlerde, şirket partilerinde orada burada hiçbir sanat değeri olmayan yerlerde karman çorman dinlenmeyecek kadar kötü müzikler var. Müzik kadar kutsal bir şeyi yerlerde süründürmek utanç olduğu için ders benim için hep kutsal oldu. Özellikle çok iyi öğrencileriniz olunca...

Tuna Boylu Berkley Jazz School, Ömercan Sakar Manhattan Jazz school, Poyraz Aldemir New York Jazz school'da okuyup ciddi seviyelere gelince gerçek bir şeylerle uğraştığınızı anlıyorsunuz.

Bahsettiğiniz Gibi "Marinada Jazz Rüzgarı" konserlerini siz planlıyorsunuz. Grupları belirlerken nelere dikkat ediyorsunuz?
Bu festivali 3 senedir yapmaktayız. Arada popüler isimler olsa da tamamen sanatsal bir formda kalmasına dikkat etmeye çalıştık. Zaten bu üç sene içinde yüze yakın konser olduğu için, Türkiye'de genç kuşak jazz müzisyenlerden bu işin Türkiye'deki öncülerine kadar herkesi davet edip çalma şansı bulduk.

Festivali aslında sezon dışı denilebilecek 2011'in Ekim ayında rahmetli Ayten Alpman'la açtığımız farklı 8 konserle başlattık. Katılım beklediğimizin çok üstünde olunca festivali kışa da yaydık. 2012'nin Mayıs ayında biten ve dünya starlarının yanı sıra Türkiye'nin tüm önemli jazz müzisyenlerinin katıldığı Alaçatı Jazz Rüzgarı'nı bu sene de Çeşme Marina desteğiyle "***Çeşme Jazz Rüzgarı***" olarak sürdürüyoruz.

Bu festivalin tüm organizasyonunu Buğra Özçetin ile Kesre Otel'in sahibi Oğulcan Şişman gerçekleştirdi, ben ise müzikal direktörlüğünü yapmaktayım. Ancak tabi festivallerin başarısının asıl sebebi tüm samimiyetiyle bize yardım eden arkadaşlarımızın ve değerli jazz müzisyenlerinin büyük özverileri. Bu isimleri ise tek tek belirtmek isterim:

Bu festivale ilk günden beri katkıda bulunan rahmetli Ayten Alpman'dan İlham Gencer'e kadar tüm jazz müzisyenlerine teşekkür etmekle birlikte gerçekten çok büyük özveride bulunan Neşet Ruacan, Engin Recepoğulları, Erdal Akyol, Uraz Kivaner, Sibel Köse, İmer Demirer, Ayşe Gencer, Önder Focan, Ozan Musluoğlu gibi değerli müzisyen arkadaşlarımı belirtmek isterim.

Çeşme'nin jazz sever kitlesini nasıl tanımlarsınız?
Çeşme'nin dinleyicisi çok düzgün ve kaliteli ve katılım yoğun olduğu için zaten 3 senedir bu kadar güzel festivallere imza atabiliyoruz. Burada belirtmek istediğim başka bir şey de Çeşme'nin izleyicisinin, İzmir'den gelenlerin yanı sıra İstanbul ve Ankara'dan gelenlerden de oluşması. Tüm konserlerde gayet bilinçli ve jazz müziğini takip etmeyi bilen dinleyicilere çalma fırsatımız oldu.

Konserlere ilgi ne düzeyde?
Bazı dinleyicilerimizin sadece bu konserler için kalkıp başka şehirlerden geldiklerini görmek ayrı mutluluk verici oldu. Bu festivalleri düzenlediğimizden beri tüm katılım beklediğimizin çok üzerinde oldu. Özellikle Alaçatı Jazz Rüzgarı'nın ilk konseri olan Ayten Alpman konserimizde gelen seyirciler 100 kişilik Bu'ra Lokal'e sığmayınca nerdeyse sokağın sonuna kadar kuyruk oluşmuştu. Festivali iki yıl aradan sonra 15 Eylül Kıraathanesi isimli mekanına taşıyan Buğra Özçetin 5 Nisan - 7 Haziran tarihleri arasında gerçekleşen festivali Çeşme Marina'da gerçekleştirmekte. Festivali bu yaz Çeşme Marina'da başka projelerle de devam ettirip Ekim ve Kasım'da yeni bir jazz festivali gerçekleştirmeyi planlıyoruz. Ege Bölgesi'nin en büyük ve en uzun süreli festivallerinden biri olma yolunda ilerlemekteyiz.

Son olarak davulcular setinizi merak edeceklerdir...
Uzun zamandır mainstream bir müzik çalmayı tercih ettiğim için bebop setler tercih ediyorum, tınısını en beğendiğim marka ise Gretsch. Şu an elimde olan setler iki adet Gretsch bebop kit akçaağaç ve huş ağacı karışımından, 18 x 14 inch kick, 12x8 tom, 14x14 floor tom ve 14x6.5 trampetlerden oluşmakta.

Mainstream müzikte 1950'lerden beri büyük ziller tercih edildiği için benim zillerim de 21 inch Mel Levis imzalı İstanbul ride, 20 inch perçinli Zildjian ride, Constantinepole Elvin Jones hi-hat,7 inch A-custom Zildjian crash'ten oluşmakta.

Seval Deniz Karahaliloğlu
sevaldeniz2010@gmail.com

Jazz Forum Dergisinin Efsane Kapak Tasarımcısı; Rafal Olbinski

Mimar, afiş tasarımcısı, ressam, sahne tasarımcısı, yazar ve dünya vatandaşı Rafal Olbinski 10 insanın hayatına sığan bir hayat sürmeyi başarmış, ilgilendiği her disiplinde olağanüstü başarı yakalamış sıra dışı bir sanatçı. Aynı zamanda yaptığı aykırı kapak tasarımlarıyla dikkat çeken sürrealist bir ressam. Rafal Olbinski'yi birkaç kelimeyle tanımlamak çok zor. Sürrealist ressam olarak bilinen Rafal Olbinski meslek hayatının ilk on yılını Varşova'da, Polonya jazz müzik dergisi Jazz Forum'un sanat yönetmenliğini yaparak geçirdi. Kapak tasarımları yaptığı bu dönemde dergiye eşsiz bir görünüm kazandıran birçok farklı tekniği bir arada kullanarak sıra dışı kapaklar hazırladı. Jazz Forum Dergisinde hazırladığı bu aykırı çalışmalarla dikkatleri üzerine çekti ve bu sanatçıya başarının yolunu açtı.

İzmir Kültür Sanat ve Eğitim Vakfı (İKSEV)'in düzenlediği, 21. İzmir Avrupa Jazz Festivali kapsamında gerçekleştirilen Jazz Forum Dergisi kapakları sergisi çok özel bir etkinlik oldu. Polonya ve Türkiye arasında kurulan kültürel, tarihi ilişkilerin 600. yıl dönümü kutlamaları nedeniyle İzmir'e gelen Rafal Olbinski ile Jazz Forum macerasına, nasıl kapak çizmeye başladığına, sanata ve hayata bakışına, muhalif sanatçı tavrına dair konuştuk.

Jazz Forum Dergisinde çalışmaya nasıl başladınız?

Varşova Polytechnical School'dan mimar olarak mezun olduktan sonra bir süre bir mimarlık bürosunda çalıştım. Bir yandan da bir takım tasarımlar çiziyordum. O dönemde hayatımla ilgili olarak ne yapmak istediğime dair kafamda henüz net bir düşünce oluşmamıştı. Bir gün barda bira içerken bir adamla tanıştım. Ne iş yaptığımı sordu. Ben de mimar olduğumu ama tasarım yapmaktan hoşlandığımı söyledim. Sohbet ederken

bana Jazz Forum Dergisine bir kapak tasarımcısı aradıklarını söyledi. Bana işle ilgilenip ilgilenmediğimi sordu. Ben de evet dedim. Bana ilk kapağımı hazırlamam için tam üç hafta verdi.

Peki, ilk kapağınızı nasıl yaptınız?
İlk kapağımı çizeceğim ama ne yapacağımı bilmiyorum. Jazz Forum dergisinden konuştuğum insanlar benden tamamen sıra dışı, alışılmışın dışında bir şeyler istediklerini söylemişlerdi. 1970'li yılların başındaydık. O zamanlar bilgisayar, internet yok. Tasarımla ilgili araştırma yapmak istiyorum. Kaynaklar çok sınırlı. Araştırma yapabileceğim ve istediğim bilgiye ulaşabileceğim tek kaynak Amerikan Büyükelçiliğindeki Amerikan Kütüphanesiydi. O sıralar Polonya demir perde ülkesiydi ve Amerika ile ilişkilerimizi iyi değildi. Kara kara kütüphaneye nasıl gireceğimi düşündüm ama şaşırtıcı biçimde beni çok iyi karşıladılar. Kapıda hiç kimse ne aradığımı sormadı. Kimse beni durdurmadı. Kütüphanede istediğim jazz dergilerine ya da son tasarımların, illüstrasyonların yer aldığı dergilere çok rahatlıkla ulaştım. Bana çok dostça davrandılar ve çok yardım ettiler. Üç hafta boyunca Amerikan Kütüphanesinde çalıştım, araştırdım ve okudum. Üçüncü haftanın sonunda açık bir ağızdan sarkan kırmızı bir dil ve üzerinde iki meme ucu bulunan Jazz Forum afişini yaptım. Afiş çok beğenildi. İstedikleri gibi sıra dışı olmuştu.

Şimdi böyle bir araştırma yapmak isteseniz ve Varşova'daki Amerikan Kütüphanesine gitseniz durum nasıl olurdu?
İşin garibi o dönem Polonya ve Amerika düşman iki ülkeydi. Ben düşman bir ülkenin vatandaşı olarak Amerikan Kütüphanesine çok rahat girmiş ve çok dostça karşılanmış ve buyur edilmiştim. Şimdi Polonya ve Amerika dost, müttefik ülkeler ve Amerikan Kütüphanesine girmek neredeyse imkansız. Kapıda düşmanca karşılanıyorsunuz. Sizi uzun uzadıya sorguluyorlar. Göz bebeğinize dahi bakıyorlar. O zamanlar düşmandık, kütüphaneye çok rahat giriyorduk. Şimdi dostuz ama Amerikan Kütüphanesine giremiyoruz ve düşmanca karşılanıyoruz.

Jazz Forum Dergisine kapak çiziyordunuz. O dönem hiç çizim ve resim konusunda sanat eğitim aldınız mı?
1971'de dergide çizmeye başladım. Derginin kapaklarını tasarlıyordum ama çizim ya da resim yapmak konusunda güzel sanatlarda herhangi bir eğitim almadım. Hiç kimse bana bir şey öğretmedi. Neyin iyi, neyin kötü olduğunu söyleyecek, bana yol gösterecek bir öğretmenim yoktu. Benim hocalarım dünyanın önde gelen usta çizerlerinin yaptıkları işlerdi. Onların çalışmalarına bakarak, onları izleyerek öğrendim. İşi kapakları çizerken, çalışırken öğrendim ve kendi kendimi yetiştirdim. Jazz Forum

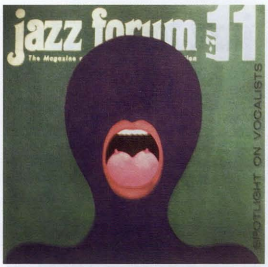

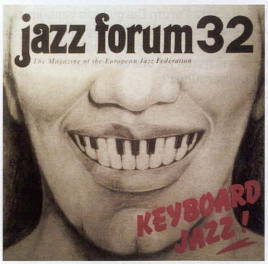

benim kendi tarzımı bulduğum yer oldu.

Jazz Forum dergisinde kapak çizmek size ne gibi imtiyazlar sağlıyordu?
Dergide kapak çiziyor olmam jazz dünyasında çok sayıda kişiyle tanışmamı sağladı. Jazz konserlerinin, festivallerin ve jaz jamboree konserlerinin müdavimi olmuştum. Festival organizasyonundan biri sürü insanla tanışmıştım. Benim konserlerde ve festivallerde sahne arkasına geçmeme izin veriyorlardı. Dexter Gordon'la da böyle tanıştım. 1970'lerde Dexter Gordon Kopenhag'dan Varşova'ya konser vermek için gelmişti. Ben de o sıralar 20'li yaşların başındayım. Bir pubda sahneye çıkıyorlardı. İnanılmaz ama **Dexter Gordon** ile birlikte **Miles Davis** de gelmişti. İnanılmazdı. O dönemde bile çok büyük bir efsaneydi. Yanına yaklaşmak büyük bir meseleydi. Miles Davis'i görmek beni çok heyecanlandırmıştı. Yanına gidip konuşamadım ama sahne arkasında uzaktan gördüm o kadar.

Bu konserlerde sizi derinden etkileyen bir olay oldu mu?
Dexter Gordon'u sahneye çıktığı pubda konser öncesinde, onu sahne arkasında görmüştüm. Bir sıraya oturmuş önünde bir bardak votka, içiyordu. Beni gördü, bana "gel" diye seslendi. Ben de heyecanla titreyerek yanına gittim. "Otur" dedi. Oturdum. "İçki ister misin?" diye sordu. Ben "hayır" dedim. O içkisini bir dikişte bitirdi. Tam anlamıyla zom vaziyetteydi. Sallana sallana ayağa kalktı. Kör kütük sarhoş biçimde sahneye çıktı. İlk beş dakika saksofonu doğru düzgün tutamadı. Saksofonu çalmak için ilk önce yanağına götürdü, olmadı. Sonra gözüne götürdü, olmadı. Daha sonra alnına götürdü, olmadı. Böyle beş dakika kadar saksofonla cebelleşti. Seyirciler durumu anladılar. Islıklayıp protesto etmeye başladılar. Nihayet saksofonu ağzına götürmeyi başardı. İşte o an bir mucize oldu ve **Dexter Gordon** çalmaya başladı. Salonu aldı götürdü. O zom olmuş adamın nasıl olup da böyle çalabildiğini anlayamadan bakakaldım. O anda bir dehayla karşılaştığımı anlamıştım. Bu olayı unutamıyorum.

Jazz Forum Dergisinde çalışmak size neler kazandırdı?
Jazz Forum'da çalıştığım dönemde mutlak bir sanatsal özgürlüğüm vardı. Bu bana istediğim gibi tasarımlar yapabilme imkanı verdi. Mesela, o sıralarda Jazz Forum Dergisinin kurucusu olan **Jan Bryczek** ve baş editörü **Pawel Brodowski** yaptığım işlere asla karışmazlardı. Onların bana verdiği bu özgürlüğü dünyada başka hiçbir derginin yöneticisi ya da editörü bana vermezdi. Bu nedenle orada çalıştığım dönemde deneysel çalışmalar yapabildim. Bu deneysel çalışmalarda farklı tarzlar ve teknikler kullandım. Sonuçta ortaya farklı kapak kalitelerinin olduğu birçok deneysel çalışma çıktı. Bu çeşitli teknikleri bir arada kullandığım deneysel uygulamalar olmasaydı ben şu anda geldiğim noktaya asla ulaşamazdım. Jazz Forum hayal gücümü ve yaratı yeteneğimi kısıtlamadan beni yaptığım işte tamamen özgür bıraktı. Bu bana büyük destek oldu ve teknik anlamda yaptığım işte uzmanlaşmamı sağladı.

Sizin çalıştığınız dönemde Jazz Forum nasıl bir dergiydi?
O dönem Jazz Forum yeniliklere ve deneysel çalışmalara açık, bütün dünyadan gelen jazz müziği hakkındaki haberleri, söyleşileri ve araştırmaları yayınlayan önemli bir dergiydi. İmkanlar sınırlıydı. Derginin içinde siyah beyaz basılmış, mürekkeple yapılmış çizimler vardı. Bu çizimler genellikle dolma kalemle ya da mürekkep kullanılarak fırçayla çalışılıyordu. İmkanların çok sınırlı olması hayal gücünü geliştiriyor ve yaratıcılığı arttırıyor. Bence dergi yaratıcı gücünü de buradan alıyordu. Jazz Forum benim çıraklık dönemimi geçirdiğim ve kendi tarzımı yarattığım yerdi..

Peki dergiyi bu kadar çekici kılan neydi?
Jazz Forum dergisi o yıllarda yapılan önemli jazz etkinliklerini düzenli olarak okuyucularına aktarması nedeniyle uluslar arası ölçekte büyük ilgi görüyordu. Dünyanın önde gelen jazz müzisyenleriyle yapılan söyleşiler, jazz festivallerinden haberler, konserler, albüm ve kitap incelemeleri, tanınmış jazz'cılara ait biyografilerle çok zengin bir içeriği vardı. Buna ek olarak, Jazz Forum o dönem Avrupa'da çıkan aynı türde diğer dergilerden farklı olarak İngilizce, Almanca ve Lehçe basılan tek dergiydi.

Jazz Forum'un dergisinin o sayısın da yer alan içeriğe uygun kapaklar hazırladığınıza göre o dönemde aklınızda kalan isimler hangileriydi?
O sıralarda, jazz dünyasının önde gelen bütün isimleriyle söyleşiler yapılıyordu. Mesela, ilk aklıma gelenler Miles Davis, **Tomasz Sta□ko,** Zbigniew Seifert, **Joe Zawinul,** Gil Evans, **Chick Corea,** Pat Metheny, **Jan Garbarek,** Krzystzof Penderecki, **Czesław Niemen,** Sting gibi müzik ustalarıyla yapılan söyleşiler çok çarpıcıydı. Buna ek olarak John Coltrane, **Charles Mingus,** Urszula Dudziak, Krzystof Komeda, **Zbigniew Namysłowski** gibi müzisyenler hakkında hazırlanan makaleler derginin kapağını belirleyen ana konulardı.

Jazz Forum Dergisinden nasıl ve neden ayrıldınız?
Bu tamamen beklenmedik bir olaydı. 1981 yılının sonbaharında Polonya Güzel Sanatlar ve Bilimler Enstitüsü hazırladığım dergi kapaklarından oluşan bir sergi için beni New York'a davet etti. Sergi için New York'a gittiğim sırada 1981 yılının Aralık ayında Polonya'da sıkıyönetim ilan edildi. Bu şartlar altında Polonya'ya geri dönmek istemedim ve iltica ederek New York'ta yaşamaya karar verdim.

Jazz Forum kapaklarından oluşan sergiyi gezdiğinizde ne hissettiniz?
Jazz Forum kapaklarını hazırlama maceramı uzun zaman önce unutmuştum. Çok gerilerde kalmış bir dönemi bana yeniden anımsattı. Şimdi sergiye bakınca yer altında arşivlerde gizlenmiş olan bu eski çalışmaların yer yüzüne çıkarak yeniden hayat bulduklarını gördüm. Dijital olarak yeniden renklendirilmiş, tazelenerek hayata dönmüş bu çalışmaları görmek çok hoşuma gitti. Jazz Forum kariyerimin çok başında, çoktan unuttuğum bir dönemdi. O sıralarda yaptığım işler henüz olgunlaşmamış, amatörce yapılmış, teknik olarak çok güçlü olmayan çizimlerdi. Fakat bilgisayar ekranında dijital olarak poster formunda yeni düzenlemelerini görünce, fikrimi değiştirdim ve hiç de fena değillermiş dedim. Hoşuma gitti. Çünkü o çizimler çok uzun zaman önce kaybettiğim çekiciliği ve tazeliği olan çalışmalardı. Onları yeniden poster olarak görmek harika bir duygu.

Jazz Forum Dergisi için çizdiğiniz ilk afişinizde, açık bir ağızdan dışarı doğru sarkan kırmızı bir dilin üzerinde yer alan iki meme ucu var. Sonraki kariyeriniz boyunca yaptığınız bütün afiş tasarımlarında çıplak kadın memelerini ve meme uçlarını sıkça görüyoruz. Nedir bu çıplak kadın memelerine ve meme uçlarına olan düşkünlüğünüz?
Neden olmasın? Memeleri herkes sever. Bir bebek gözlerini dünyaya açınca ilk önce annesinin memelerini görür. İki yaşına gelinceye kadar her şey özgürdür. İki yaşında birden "bumm!" memeler bebeğe yasaklanır. Artık ömür boyu memeler yasaktır. Ben bu yasağa gönderme yapıyorum.

Mesela Jazz Forum Dergisi için yaptığınız 4. kapakta da çıplak kadın göğüsleri görülüyor. Neden özellikle çıplak kadın figürünü materyal olarak çok sık kullanıyorsunuz?
Kadın vücudu Tanrının yarattığı en güzel şey ve sanatsal açıdan çok estetik. Hayatımın 30 yılı Amerika'da geçti. Amerika'da orta sınıf Püriten ahlakı hakimdir. Amerikalılar sanat anlamında yeni fikirlere açık değiller ve yeni fikirleri kolay kabullenmiyorlar. Salome Operası için hazırladığım afişin CNN'de porno mu yoksa sanat mı olduğunun tartışılması buna çarpıcı bir örnektir. Amerikan toplumu tutucudur. Muhafazakardır. İki yüzlü bir püriten ahlakı ile sanata yaklaşır. Afişlerimde özellikle çıplak kadın vücudunu kullanıyorum çünkü bu durumu protesto ediyorum. Yöneticilerin iki yüzlü ahlak anlayışlarını, toplumu etkileyen sahtekar politikacıları, toplumu aldatan din adamlarını protesto ediyorum.

Cinsel içerikli afişler hakkında neler söyleyebilirsiniz?
Avrupa'da Der Spiegel için çalışırken "seksin kimyası" isimli bir afiş istemişlerdi. Onlar telefonda konuşurken benim beynimde alarm zilleri çalmaya başlamıştı bile. Hemen kız arkadaşımı aradım. Seks hakkında ne düşündüğünü sordum. Sevişirken aklından neler geçiyor dedim. Dergi kadının sekse nasıl baktığı ile ilgileniyordu. Birçok çizim hazırladım. Kadın, çıplaklık, kadının aklından geçenler ve adamlar hakkında. O dönem göğüs kanseri ile ilgili çeşitli kapaklar yapılıyordu. Her tarafta çıplak kadın göğüsleri görebilirdiniz. Aynı şeyleri görmekten hasta olmuştum. Ben de aynı şeyleri yapmak istemedim. Beni kadının çıplak göğüsleri değil kadının aklından geçenler ilgilendiriyordu.

Ama yine de sanki bazı afişleriniz insanı "rahatsız" ediyor. Hatta "sinirlendiriyor" diyebilir miyiz?
Bunu söylediğiniz için size teşekkür ederim. Bu şimdiye kadar aldığım en güzel iltifat. Benim asıl amacım zaten insanları "rahatsız" etmek. Ben o afişleri insanları özellikle "kışkırtmak" için yapıyorum. Esas amacım toplumdaki "tabuları yıkmak", "düşündürmek", "rahatsız etmek". Bu amaçla afişlerimde çıplak kadın figürünü sıkça kullanıyorum. İnsanları kışkırtarak ve düşündürerek, toplumda bazı şeyleri "değiştirmek" istiyorum.

Muhalif bir sanatçı olarak, bu konuda "sanata duyarlılık" başlıklı bir afiş yapmıştınız değil mi?
Hazırladığım Salome posterinin pornografi mi yoksa sanat mı olduğu konusunda CNN'de ciddi bir tartışma programı yapıldı. Sonra uzun tartışmalar sonucunda posterin pornografi değil bir sanat eseri olduğuna karar verildi. Bu beni çok sinirlendirdi. Ben de Amerikan toplumunun sanata olan duyarlılığını (!) anlatan "Sense of Art" afişini yaptım. Aslında bu konuşan bir afiş. Müzeyi gezen bütün ziyaretçilerin gözleri bağlıdır ve müzede sergilenen sanat eserlerini kesinlikle "görmeden" bir kör gibi dolaşırlar. Sadece müzedeki güvenlik görevlilerinin gözleri açıktır. Onlar da eserleri değil, müzeyi ziyarete gelen insanları izler. Yani, müzedeki sanat eserlerini hiç kimse görmez.

Uzun yıllar Avrupa'da Jazz Forum, Der Spiegel gibi Avrupalı Dergilerde ve Amerika'da basılan Business Weekly, Newsweek, Times, The New York Times gibi çeşitli Amerikan dergilerine kapaklar hazırladınız. Avrupa ve Amerika kıtalarında yayınlanan bu dergileri karşılaştırdığınızda dergilerin sanata ve kültüre verdikleri değer hakkında neler söylenebilir?
Amerika'da kıta boyunca gidin sadece Mc Donalds görürsünüz. Hep aynı tür insanlar, aynı tarz yaşam biçimi vardır. Farklı, değişik hiçbir şey göremezsiniz. Ama Avrupa'da öyle değil. Avrupa'yı dolaşırken çok sayıda ülke, çok sayıda kültür, çok sayıda fikir ve çok farklı sanat tarzları görürsünüz. Avrupalı insanın sanat algısı daha zengindir, daha entelektüeldir, sanata daha çok değer verirler ama maalesef para vermezler. Amerika'da olduğu gibi para kazanamazsınız. Sizi takdir ederler, sırtınızı sıvazlarlar ama para vermezler. Buna karşılık Amerikalı beğenirse çok para öder ama orta sınıf ahlakından kaynaklanan, tutucu bir yaklaşımla sanata saygı duymaz. Avrupa'da sanat tarihinden kaynaklanan geleneksel sanat kültürü nedeniyle, Avrupa sanat konusunda daha özgür düşüncelidir.

Jazz Forum Dergisinin kapakları arasında yaptığınız ilk kapak haricinde sizin için özel olan etkileyen bir kapak çalışması var mıydı?
Jazz Forum dergisinde çalıştığım dönemde yaptığım kapakların hepsi benim için çok özel. Bu afişleri hazırlarken her seferinde insanın kendi kendisiyle yarışması gerekiyor. Ve daha iyisini yapabilmek için çok çaba sarf etmesi ve araştırması lazım. Sanatçıysanız alışılmışın dışına çıkmak zorundasınız. İçinizde heyecan duymadan bir iş yapmaya kalkıyorsanız "işinizi doğru yapmıyorsunuz" demektir. Bu sadece kapak ya da afiş tasarımı için değil aynı zamanda bütün iş disiplinleri için geçerli bir kural. İşinizde en az 10.000 (on bin) saat harcamadan yaptığınız işte ustalaşamazsınız. Bol bol gülerek, kahkaha atarak çalışabiliyorsanız, ortaya iyi işler çıkıyor.

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

İzmir Caz Derneği

5 yıl sonra tekrar faaliyete geçti

İzmir Caz Derneği 2004 yılından bu yana ara vererek de olsa etkinliklerine devam ediyor. 10 yıl içinde birçok yönetim değişiklikleri yaşayan İzmir Caz Derneği yoğun olarak 2004-2008 yılları arasında birçok konser, panel ve workshop etkinleri düzenledi. Bu yıllar içerisinde Okay Temiz, Sibel Köse, Donovan Mixon gibi isimlerin dışında, İzmir-Türk Amerikan Derneği'nde o yıllarda Engin Recepoğulları'nın da içinde bulunduğu Logos, Rag Bag, Ekinox, Jazz 5 gibi İzmirli grupların sahne aldığı konserler düzenledi. Ümit Tunçağ ve Demir Pekel gibi önemli isimler yine İzmir Türk Amerikan Derneği'nde eğitici DVD gösterimleri yaptı, birçok workshop programları düzenledi.

2014 yılında ise yeni yönetimiyle birlikte derneğin merkezi Karşıyaka'ya taşındı. Derneğin yeni yönetimi ile üyeleri, İzmirli jazz severlerle buluşmak için 24 Nisan tarihinde bir tanışma kokteyli düzenledi. Karşıyaka Belediyesi'nin katkılarıyla Karşıyaka Çarşı Kültür Merkezi'nde düzenlenen kokteyl sonrasında 70'li ve 80'li yıllardan itibaren İzmir'de müziğe emeği geçmiş olan müzisyenlere o gecenin anısına birer teşekkür belgesi verildi. Ödül töreninin ardından İzmirli genç müzisyenlerden oluşan "Timeout" grubu bir konser verdi.

İzmir Caz Derneği Başkanı Tufan Aksoy, 2004 yılında kurulan ve 96 üyesi olan derneklerinin amaçladıklarını açıkladı. Tufan Aksoy; "İzmir Caz Derneği olarak bizim misyonumuz konserler söyleşiler paneller olmasına rağmen asıl yapmak istediğimiz jazz müziğini genç kitlelere yaymak'". "Jazz müziğinin insanlara özgüven sağladığını belirten Aksoy, doğaçlama, insan ruhunu ifade edebilme özgürlüğü ve içten gelen bir duygu, bunun en iyi şekilde ifade etmek aynı zamanda kendine olan özgüveni de sağlıyor. Bu yüzden genç müzisyenleri yetiştirmek istiyoruz" dedi.

İzmir Caz Derneği Ekim ayından itibaren yeni sezon etkinliklerine başlayacak, dernek ile ilgili tüm haberler www.izmircazdernegi.com adresinden takip edilebilir. Derneğin öncelikle amacı geçmiş dönemlerde olduğu gibi konser, panel ve workshop'lar düzenlemek. İzmir Caz Derneği'ne üyelik için derneğin web sitesindeki iletişim adresi veya telefonuna ulaşmak yeterli olacaktır. İzmir Caz Derneği'nin etkinlikleri oldukça sizlere bu sayfalardan bilgi vereceğim. İzmir Caz Derneği tüm jazz severleri dernek çatısı altında buluşturmayı amaçlıyor ve destek bekliyor.

Timeout grubu;
Ozan (saksofon)
Artun (elektro gitar)
Mehmet (bas gitar)
Gizem (piyano)
Mehmet (davul)
Begüm (vokal)

Jazz müziğe yeni bir soluk

getiren Jazz Rüzgarı Çeşme Marina'ya taşındı.

İlki 2011 senesinde Ekim ve mart ayında Alaçatı'da gerçekleştirilen ve 2012 yazında Alaçatı ile Bodrum Türkbükü'nde aynı anda devam eden, birbirinden değerli Türk ve yabancı jazz dünyasına yıllarca emek vermiş solist ve enstrümantalistlerin yer aldığı Alaçatı Jazz Rüzgarı 2014'te de Çeşme Marina'da "Marina'da Jazz Rüzgarı" adıyla esmeye devam etti.

Dünya markası olma yolunda hızla ilerleyen Çeşme'nin marka tanıtımında büyük katkı sağlayan aylar süren festival bu senede Çeşme Marina'da jazz severlere keyifli anlar geçirtti. 5 Nisan - 7 Haziran 2014 tarihleri arasında planlanan Jazz Rüzgarı programı Ayşe Gencer& İlham Gencer ile start aldı.

Festivalin gerçekleşmesinde büyük katkısı olan 15 Eylül Kıraathanesinin sahibi ve Jazz Rüzgarının organizatörü Buğra Özçetin ve müzik direktörü jazz davulcusu Ayhan Öztoplu her sene üzerine katarak geliştirdikleri festivale gelen tepkilerden çok memnun olduklarını belirterek "Jazz müziğini seven insanlar kış sezonu olmasına rağmen konserlere yoğun ilgi gösteriyorlar. Biz de her sene konserlerin mekanlarından festival programına kadar her konuda üzerine yenilikler eklemeye çalışıyoruz. Bu yıl da festivali Çeşme Marina'ya taşıyarak daha çok sanatseverle buluşmayı hedefledik" dedi.

Çeşme Marina'nın da büyük desteği ve Seabird Havayollarının katkılarıyla düzenlenen konserlerde; Ayşe & İlham Gencer, Bülent Ortaçgil, Elif Çağlar & Kerem Görsev Trio, Ayça Gündüz- Latin Jazz Project, Birsen Tezer, Melis Sökmen, İmer Demirer & Neşet Ruacan, Erkan Oğur Telvin, Okay Temiz, All Stars Jazz Band & Sibel Köse, Kürşat Başar Orkestrası & Ayşen jazz severlere unutulmayacak müzik keyfi yaşattılar.

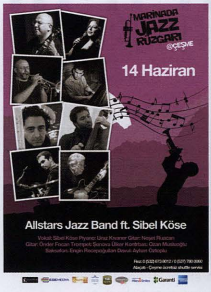

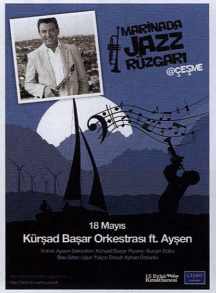

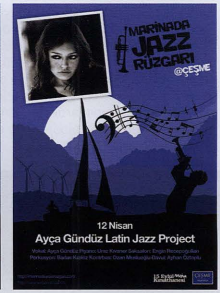

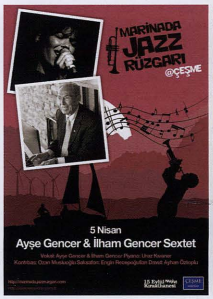

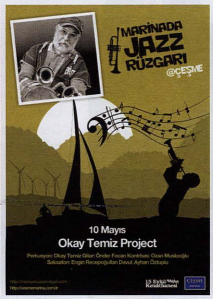

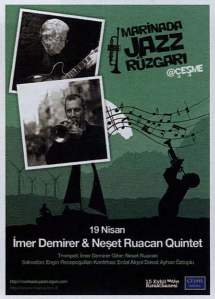

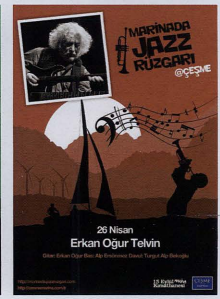

Hülya Tunçağ
htuncag@gmail.com

Jazz ve Politika - II

III. Reich zamanında Jazz

Almanya jazz müziğini Weimer Cumhuriyeti döneminde keşfetti. Zaman içinde ülkenin 20. yüzyıl simgesi haline geldi. Ancak, bu arada canlanmaya başlayan Nasyonalist tutucular ve sağ kanat çevresince hoş görülmüyordu.1993 yılında **Hitler**'in gücü ele geçirmesiyle birlikte jazz üzerindeki baskı arttı ve "**Fremdlaendisch**"- "Yabancı" diye adlandırılan bu sanat kökünden sökülüp atılmaya başlandı. Alınan ilk önlem, "Reichmusickammer" - "Devlet Müzik Odası"nı kurmak oldu. Bu da Musevi müzisyenleri dışlamak ve yabancı müzisyenlerin girişini engellemek demekti. Almanya'nın bu dönemine damgasını vuran sıradışı bir olay, jazz müziğinin de lehine gelişecekti. Neydi bu olay; **1936 Berlin Olimpiyatı**! Özellikle Berlin'de göreceli bir özgür ortam yaratmış, yeni jazz tarzı olarak ünlenen Swing, dans salonlarında, radyoda çalınmaya başlamıştı. "**Swingjugen**"- "Swing Gençliği", ortalığı kasıp kavuruyordu. Bu durum uzun sürmedi. 1937 ve 1938'de Bölgesel Nazi Parti liderleri, Polis Müdürleri ve bazı iş adamları, bulundukları yerlerde **Swing** çalınmasını ve dansını yasaklayan bildiriler yayınladılar. Tüm bu kısıtlamalara karşılık, jazz varlığını sürdürdü. Nedeni de bazı müfettiş ve swing sever Nazi görevlilerinin görmezden gelmesiydi.

II. Dünya Savaşı'nın başlamasıyla birlikte yabancı kültürel üretimler boykot edildi, dans salonları aforoza uğradı, dolayısıyla jazz da bundan payını aldı. Swing dansının yasaklanmasına rağmen yine de ülkenin ilk savaş başarılarına paralel jazz da kalkınıyordu. Öte yandan, orduya alınan Alman müzisyenlerin açığını kapamak için, ele geçirilen ya da bağlaşık ülkelerden jazz orkestraları getiriliyordu. Bu orkestralar, cepheden dönen askerlerin olduğu ölçüde sivil halkın da popüler müzik talebini karşılıyordu. Nazi yönetimi, jazz içerikli plak ve filmlerin üretimine ve dağıtımına uzun süre hoşgörüyle yaklaştı. Öyle ki, çeşitli zamanlarda Swing müziği propaganda amacıyla kullanıldı. Örneğin, **Goebbels**'in propaganda bakanlığının emriyle kurulan Charlie ve Orkestrası, radyo emisyonları yapıyor, konserler veriyordu. 1943'de Stalingrad bozgunu ve Goebbels'in bildirisi, Swing orkestralarının çaldığı çoğu mekanın kapanacağı sinyalini verdi. Bu da jazz müziğinin sonu demekti. Bütün bu karalama kampanyalarına, yasaklamalara hatta bazı jazz müzisyenlerinin ve takipçilerinin hapsedilmesine karşılık, **III. Reich** zamanında Alman jazz sahnesinin varlığı bir gerçek. Bir yandan profesyonel ve amatör müzisyenler, Swing hayranları ve plak koleksiyonlarınca el altından desteklenirken diğer yandan politik koşullarla gelişimi engellendi. Nazi ideolojinin iç dinamiği ve dışa dönük politik bakış açısına bağlı olarak, jazz, yasaklamalarla hoşgörü ve sahipleme

arasında gidip geldi. Bu durum da Nazilerin jazz üzerinde ne tam bir baskı uygulabildiklerini, ne de uygun bir kanun çıkarabildiklerini açıklıyor.

Kamplarda Jazz;

Nazi rejiminin "Yozlaşmış" olarak toplum dışına itmesine karşılık, tarihsel tanıkların ve hayatta kalanların belirttiğine göre jazz- ya da jazz ile ilintili müzik- birçok Nazi kampında duyuldu. Özellikle Fransa'da **Vichy**, Hollanda'da **Westerbork** ve Polonya'da **Lodz**'daki toplama kamplarında gizli gizli swing çalınıyordu. Fransa'da **Perpignan** kampından sağ kurtulan Fred Wander'in anlattığına göre 1942 yılında Musevi olduğu için tutuklanan Viyanalı **Erich Pechmann,** çokiyi blues söylüyor ve sesiyle çalgıları taklit ediyordu. Diğer mahkumlara müthiş bir moral kaynağıydı. Wander, Pechmann'ı şöyle anlatıyordu: "**O söylerken herkes susardı. Tüm orkestra çalgılarının sesini vermesi, büyüleyiciydi. Gittiği her yerde bu korkmuş, sinmiş insanlara yeniden yaşama sevinci aşılardı".** Ne yazık ki Pechmann, kampların kötü koşullarına yenik düşerek, 4 Ağustos 1944'de tifüsten yaşamını yitirdi (belki de ironik bir şekilde şanslıydı gaz odasında can vermediği için). 1939 yılının Kasım ayında, **Sachsenhausen** kampında, Çekoslovakya'dan bazı öğrenciler bir vokal sekizlisi kurdu. "Sing Sing Boys" adını taşıyan topluluğun şefi, 1938'de Prag'da antifaşist eğiliminden ötürü kapatılan Özgürlük Tiyatrosu için parçalar yazan Karel Stancl'di. Boys, bilinen müzikal ve film şarkılarını Stancl'in Swing düzenlemesiyle söylüyordu. Ayrıca repertuarında Jaroslav Jezek'in ciddi jazz parçaları da vardı. Ancak çok geçmeden, etkinlikleri, Alman işgal güçlerince yasaklandı. Neyse ki, Sing Sing Boys'un tüm üyeleri, 1943 baharında bir genel af programı sayesinde özgür bırakıldı.

1939'da **Buchenwald**'daki toplama kampında bir jazz topluluğu kurulması planlanıyordu. Uluslararası İllegal Kamp Komitesi'nin desteğiyle ancak dört yıl sonra kurulabildi. Bu komitedeki bazı politik tutuklular, kamp bürokrasisinde önemli bir pozisyondaydılar. Özellikle içlerinden **Herbert Weidlich**, "Rhythm" adı verilen topluluğun üyelerinin başka kamplara nakillerini önlemek için fazladan resmi iş çıkarıyordu. Çünkü nakil demek, ölüm kampı demekti. Bu ayrıcalık, müzisyenlere rahat rahat prova yapma olanağını da tanıyordu. Diğer bir avantaj da tehlikeli işlerde çalışmamalarıydı. Zamanla "Rhythm", uluslararası üyelerin de katılımıyla büyük orkestraya dönüştü. Artık amatör değil, profesyonel bir orkestraydı. İlginç olan, başlangıçta daha yaşlı tutuklular, orkestrayı "**Burjuva**" müziği çalıyor diye red ettilerse de sonradan tutukluların moralini yükseltmesi, yanı sıra komitenin illegal toplantılarını kamufle etmesi nedeniyle kabullendiler. Konserler, SS subaylarının bilgisi dahilinde belli bloklarda yapılıyor, sinema barakasında jazz da çalınan eğlenceler düzenleniyordu.

Bu kamplardan **Theresienstadt**'a "Show Camp" adı takılmıştı. Burada kültürel yaşam oldukça iyiydi. Klasik müziğin yanı sıra düzenli jazz konserleri veriliyordu. Bu kampta kurulan ilk jazz topluluğu, klarinetçi ve saksofoncu **Bedrich "Fritz" Weiss**'in kombosuydu. Bunlardan başka, jazz müzisyenleri kabare gösterilerine eşlik ediyor, farklı topluluklar oluşturuyorlardı. En ünlüsü, "**Ghetto - Swingers**"dı. piyanist Martin Roman'ın şefliğindeki bu Çek orkestrası amatörlüğüne karşılık kaliteliydi. Yine burada da eski kuşak tutuklular yapılan müziği ticari bulurken, gençler destekliyordu. Tüm bu popüleriteye ve hatta kamp ile ilgili belgeselde çalmasına karşılık Ghetto -Swingers, **Auschwitz Birkenau**'ya nakledilmekten kurtulamadı. Gitarcı Coco Schumann, söyleşisinde bir anısını anlatıyordu: "**Kamp Kapo'su (kamp çalışma sorumlusu), tüm blok şeflerine bir parti vermişti. Biz de çalıyorduk. Konuklar kadın giysileriyle geldi. Hemen sarhoş oldular. İçlerinden birisi kadın ayakkabasını ayağından çıkardı ve bana şampanya içirmeye çalıştı. İçmek zorundaydım. Bunların**

yanı sıra müziğimizi dinleyince çocuk gibi ağlamaya başlıyorlardı."
Theresienstadt'daki müthiş jazz repertuarına sahip, başarılı bir orkestranın üyeleri olan bu müzisyenler, Auschwitz'de, yaşamları SS subaylarının insafına kalmış esirlerden başka birşey değildi. Bu arada bir bölümü gaz odasından kurtulma olanağını buldu. Kalanlar, Berlin üzerinden **Sachsenhausen** ve ardından **Dachau** kampına gönderildi. Ghetto - Swingers'dan yalnızca birkaç müzisyen hayatta kaldı.

Nazi rejiminçe çıkarılan jazz müzisyenlerinin uyması zorunlu "Tuhaf"10 kural;

Nazi işgali sırasında Avrupa'daki modern sanat biçimleri gibi jazz müziği de baskı altındaydı. Ari Alman sanatını hiçbir şey yozlaştıramazdı. Tüm totaliter çevre tarafından hoş görülmeyen jazz için anti-faşist diye bilinen kuramcı Theodor Adorno bile kaba saba bir müzik tanımını kullanmıştı. İşte herşeyi kontrol altına alma çılgını Nazi rejiminin kuralları;

1. "Swing" denilen foxtrot ritmi, hafif müzik ve dans orkestralarının repertuarının %20'sini aşmayacak.
2. "Jazz" denen bu tarzdaki bestelerde majör ton kullanılacak ve parçaların sözleri Musevi pesimistliğini, ezikliğini yansıtmayacak, tam tersine yaşama sevinci verecek.
3. "Blues" denen tarzın ağır temposu hızlandırılacak. Bununla birlikte belli bir temponun üzerine çıkılmayacak. Aryan ruhuna uygun olacak. Siyahların Hot-Jazz temposu ve doğaçlama kesinlikle hoşgörülemez.
4. Parçalarda en çok %10 oranında Senkop yapılacak. Kalanında ise, barbar ırkın karakteristik dönüşümü olan isterik tempodan ve Alman halkını karanlık içgüdülere yönlendiren ve "Riff" denen tekrarlardan arınmış bir "Legato"da ısrarlı olunacak.
5. Alman ruhuna yabancı çalgı malzemeleri (inekçanı, fırçalar gibi) kullanmak, ağaç ve bakır üfleme çalgıların doğal ve soylu tonlarını Yahudi höykürmesine dönüştüren (wah wah, sürdin -şapka gibi) malzemeleri kullanmak kesinlikle yasaktır.
6. Stilize askeri marşların dışında davul susları, dörtlük vuruşta çeyrek ölçüden daha uzun olmayacak.
7. Jazz parçalarında da akustik bas arşe ile çalınacak.
8. Çalgıyı ve Aryan müzikalitesini tahrip edeceği için telleri parmakla çekerek çalmak yasaktır. Ancak, bu "Pizzicato" denen teknik, parçanın yapısı için vazgeçilmez bir ögeyse o zaman telin sesini sürdine etmesin diye çok dikkatli davranılacak.
9. Müzisyenlerin "Scat" denen vokal doğaçlamaları yapması yasaktır.
10. Tüm hafif ve dans orkestralarına, saksofon ailesinin tümüne yer vermesi önerilmez. Onların yerine keman, viyola, viyolonsel veya folk çalgıları kullanılmalıdır.

(Nazi işgalini ve Çekoslovakya'da Sovyet işgalini yaşamış yazar Josef Skvorecky'nin anılarından alınmıştır).

Diğer kaynaklar; G. Fackler:" Entartete Musik im KZ": Heinrich Himmler und die Liebe zum Swing"-1994
M. H. Kater: Different Drummers: "Jazz in the Culture of the Nazis"-1992
C. Kellerssmann: "Jazz in Deutschland von 1933-1945"-1990
Tanık İfadeleri: M. Hejtmar: "Rhythmus hinter Draehten (Rhythm behind barbed wire)"- Weimar archive of the KZ-Gedenkstatte Buchenwald.
S. Laks: "Music of another World", Illinois Northwestern University Press- 1989
K. Scheurenberg: "Ich will leben". Ein autobiographischer Bericht, Berlin- 1982
C. Schumann: "Der Ghetto-Swinger", Eine Jazzlegende Erzaehlt 2nd ed. Munich- 1997

Meraklısı için belgesel filmler;
Roy Ackerman/ John Jeremy: "Swing under the Swastika. The Story of a Music that could kill and save"- 1988(52 dak.) (Metin: Michael Zwerin)
Paul Karalus / Alfred Segeth: "Aus einem Musikerleben: Coco (Schumann) der Ghetto-Swinger"- 1986 (45 dak.)

Not: Stanley Kubrick (1928-1999) de M. Zwerin (1930-2010)'in "Swing under the Nazis" kitabını 1985 yılında sinemaya aktarmak istemiş, ancak elde olmayan nedenlerle birtürlü gerçekleştirememişti.

Gelecek sayıda **Stalin** döneminde jazz sanatını ele almaya çalışacağım.21.Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nde buluşmak üzere..

Füsun Levet
jazzforever23@gmail.com

Paris

Sezon haberleri...

France Musique Radyosu stüdyolarını düzenli olarak jazz konserlerine açmakta. Trompetçi Jean Loup Longnon'u 18 kişilik big band' iyle jazz kulüplerinin küçük sahnelerine nasıl yerleşebildiğini hep hayranlıkla izlediğimden, bu kez böylesine büyük bir stüdyoda sere serpe oturmalarından büyük zevk aldım. Paris, Longnon bünyesinde bir Dizzy Gillllespie'ye sahip olduğundan dolayı çok şanslı. Tam bir jazz çılgını ve bütün dehasına rağmen mütevazı bir müzisyen. Kompozisyonları ve olağanüstü aranjmanlarıyla çok güzel bir konser oldu her zamanki gibi.

"Kimi dinleyeceğiz bu akşam?" denmemesi gerekiyor sanıyorum. Çünkü seçim güçleşiyor. İnanılır gibi değil ama yazı tura attığım çok olmuştur. Tabi bazen hiç mutlu olmadığım şeyler de dinlemişimdir. İşte böyle bir günde kesin bir kararla piyanist Jean Pierre Como'yu dinlemeye karar verdim. Kendisine basta Dario Deidda, saksofonda Sylvain Beuf ve davulda Stephane Huchard eşlik ediyordu. Scenario, Storia, L'ame Soeur, Bolero, Como'nun albümlerinden.

Bill Evans Akademisinin kurucusu piyanist Bernard Maury ve Michel Sardaby'den ders almış. Müzik yaşamında ise Sylvain Luc, Didier Lockwood, Stephano de Battista, Jean Luc Ponty,P aolo Fresu ise çok sık karşılaştığı müzisyenlerden bazıları. Latin ve Akdeniz müziğini icra eden müzisyenlerin anısına yaptığı Bolero isimli albümü ise müzikal ve duygusal açıdan son derece zengin. Bir taraftan dans ve ritim diğer taraftan hayal dünyasında gezinen ballad'lar. Jean Pierre Como, zarif, melodik kompozisyonlarıyla bolero ve tangoları ustaca icra ederek tam bir Latin havası yarattı.

Piyanist Alain Jean Marie ve gitarist Paul Abirached 2011 yılında quartet olarak Dreams Steps albümünü yapmışlardı.Yeni albümü Night Scape bu çok uyumlu ikilinin Paris, Brüksel ve Liege şehrinde verdikleri konserlerden alınma. Repertuvarlarında Jim Hall,Paul Motian, Joe Lavano, Wayne Shorter'dan kompozisyonlar var. Sunset Jazz Kulübündeki konserleri aynı şiirimsi bir havayla icra edildi.

Baiser Salé (tuzlu öpücük) jazz kulübünde amatör müzisyenlerin katıldığı jam session, davulcu Tisse Rodrigues tarafından idare edilmekte. Genç yetenekleri keşfediyoruz. Saksofona ilgi büyük. Pazartesi günleri ise perküsyoncu François Contantin tarafından gerçekleştirilen jam'de ilk sette çalan profesyoneller diğer iki sette konukları davet ediyorlar. Lombards sokağındaki kulüplerde çalan müzisyenlerin çoğu geceyi orada bitiriyor.

Baharda tercih ettiğim festivallerden biri de 15 - 25 Mayıs tarihleri arasında gerçekleşen Saint Germain Jazz Festivali. Programda Youn Sun Nah Quartet, Eric Truffaz, Eliane

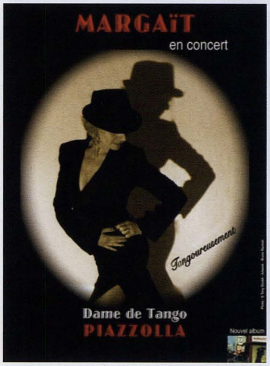

Elias, Bex, Glen Ferris ve Simon Goubert üçlüsü belli başlı gruplar arasında. Saint Germaine kafe ve bistrolarında değişik saatlerde her an bir etkinlik dinlemek mümkün. Ama bu yıl çok sevdiğim bir değişiklik yaptılar. Amatör vokal gruplarını davet ettiler. Bunlardan en önemlisi ikamet ettiğim bölgedeki konservatuarda vokal çalışmaları yapan gruptu.1985 yılında kurulan hatta benim de bir süre çalışmalar yaptığım vokal hocamız Brigitte Jacquot'nun da büyük emeğiyle 22 kişilik süper bir grupla karşı karşıyayız. İnanılmaz güzel bir performans sergilediler. Yanısıra Nick Stern'in şefliğinde Jazzalam vokal grubu (diğer adıyla hamamda müzik) ve Philippe Berthe'in idare ettiği 12 kişilik Latin jazz vokalist grubu da çok güzeldi.

Quebec'ten gelen şarkıcı Nikki Yanofsky 12 yaşında Montreal Jazz Festivalinde adını duyurmuştu. Artık 20 yaşında standartları çok güzel yorumluyor. Ama daha henüz orijinal diyebileceğimiz bir olgunlukta değil. Scatleri swing ve soul arası. Ama arkasında iki büyük destek var Quincy Jones ve Stevie Wonder.

27-31 tarihleri arasında Sunset ve Sunside Jazz Kulübü ve Tenis Federasyonunun da katılımıyla, tenisin mabedi Rolland Garros'ta beş konser olacak. İlki Musica Nuda grubu. Onu takiben soul jazz öncülerinden vokalist Malia, Convergence adlı albümlerini tanıtacaklar.

Catherine Russel Quartet, Anthony Strong Quintet ve China Moss Andree Manoukian Duo konserlerden bazıları.

Milli Eğitim Bakanlığının gerçekleştirdiği bir proje de 2008 yılından beri, her yıl 600 ilk okulluyu, Paris'in banliyölerinden Sevran'da birleştiriyor. Marching Band adı altında önemli korist ve müzisyenlerin de teşvikiyle, Les Marmots (okullu müzisyenler) Congo Square'de buluştular. Nouvelle Orleans şehrinde aynı adla anılan meydandaki gibi birleşerek, Fransız Milli Jazz Orkestrası eşliğinde yürüdüler. Çok güzel bir girişim.

Des Diaconesse Hastanesinin de halka açık ve bünyesinde bulunan küçük kilisede gerçekleşen klasik ve jazz konserleri bir başka güzel girişim. Konser, yataklarında kalmak zorunda olanların odasına naklen veriliyor. İlk kez gittim ve Alain Valverde dörtlüsünü dinledim. Piyanoda Alain, kontrbasta Frederic Chaperon, trompette Nicolas Koskas ve davulda Vincent Rusquet bebop, hardbop ve biraz da Latin karışımı repertuvarlarıyla eminim çok hastaya moral verdiler.

Maison des Cultures du Monde'da Daniel Humair dörtlüsü vardı. Alto ve sopranoda Emile Parisien, bir başka saksofoncu Guillaume Perret ve kontrbasta Jerome Regard. Daniel Humair şüphesiz günümüzün en iyi davulcularından. Genç yetenekleri de kanadının altına toplar ve hep yeni sesler arayışı içindedir. Guillaume Perret pedal ve elektrik efektiyle de yeni sesler aradığından Humair'le anlaşması çok doğal. Günümüzde jazz'ı, groove, funky ve hatta metalik seslerle sabit bir yere oturtmak mümkün değil. Hayal gücümüzü kullanarak o andaki ruh halimize göre de dinleyebiliriz. Fakat bütün bu değişik seslerden müzikalite de çıkabiliyor bu konserde olduğu gibi.

İbrahim Maalhouf şu sıralar her yerde. TSF jazz radyosunda yeni albümünün tanıtımı yapılıyor. Bütün uzak ve yakın banliyölerde çok yoğun jazz programları var.

Kuşadası'nda Jazz'a gelince: 7 Bilgelerde bir seri konserlerimiz olacak. Bunlardan ilki 19 Temmuz'da. Emin Fındıkoğlu, Meltem Ünel ve Derya Davulcu'yu ağırlayacağız.

2 Ağustosta Margait (Dame de Tango) Trioyu dinleyeceğiz. Arjantinli bandoneoncu Matias Carlos Reynoso aramızda olacak.

23 Ağustosta Hayati Kafe quartet, 16 Eylül Ayşe Gencer ve Imer Demirer Quintet, 4 Ekimde ise Tribute Baden Powell Quarteti dinleyeceğiz. Ünlü tromboncu Raul de Souza, piyanoda ise Baden Powell'in oğlu Philippe Baden Powell, davulda Zaza Desiderio ve basta Gerson Saeki var. Raul de Souza Paris'te kaydını yaptığımız Tuna Ötenel'in Voyageur isimli albümünde de çalmıştı.

18 Ekimde Ateş Tezer grubu ile sezonu kapatıyoruz. Sibel Köse vokalde ve Fransa'dan saksofoncu Eric Breton da bizimle olacak.

7 Bilgeler görülmeye değer. Ayrıca şarapları Fransa'da altın madalya ile ödüllendirildi. Sıcak yaz akşamlarını lavanta kokuları içinde jazz dinleyerek geçirmek isterseniz bu fırsatı kaçırmayın derim. Çünkü çok değerli müzisyen konuklarımız var.

Kim bilir belki sizlerle görüşmek üzere.

Sezgi Olgaç
sezgi.olgac@gmail.com

Bob Dylan: Hiç bitmeyen efsane

Müziğin yaşayan efsanevi ozanlarından Bob Dylan, "Never Ending Tour" isimli turnesi kapsamında 20 Haziran akşamı İstanbul'daydı.

20 Haziran gecesi İstanbul'un en yeni konser mekânlarından Black Box'ta toplanan kalabalığın kalbi aynı heyecanla çarpıyordu. Kimileri dünya gözüyle ilk kez Bob Dylan'ı sahnede görmenin sabırsızlığı içindeydi. Kimileri de İstanbul'a daha once iki kez gelen efsaneyle yeniden buluşmanın heyecanını yaşıyordu.

Öncelikle Black Box'ın rahatça konser izlemeye olanak tanıyan, giriş ve çıkışlarda sorun yaşamadığımız, ses konusunda oldukça başarılı olduğunu da söyleyebileceğimiz, modern ve şık bir konser mekanı olduğunu not edelim. Ve gelelim konser izlenimlerine.

Sahnede 5 harika müzisyenin eşlik ettiği Bob Dylan'ın konseri, sakin, huzur veren bir havada, eski klâsiklerin yanı sıra birçok yeni dönem şarkının da yer aldığı bir repertuarla gerçekleşti. 2000 yılında Oscar kazanan "Things Have Changed" ile açılan konser, Dylan'ın 2012 tarihli en son albümü The Tempest'tan ve 2000'li yıllarda kaydettiği diğer albümlerinden şarkılarla devam etti. Çoğu kişinin fazla aşina olmadığı yeni dönem şarkıların aralarında çalınan "Simple Twist of Fate" ve "Tangled Up in Blue" gibi şarkılar, beklentileri karşılayan Dylan klâsiklerinden bazılarıydı.

Bob Dylan'dan etkilenmek için başlı başına müziği ve dantel gibi yazılmış şarkı sözleri yeterli. Ancak ilerlemiş yaşına rağmen (tam olarak 73) sahneye hakim duruşu, karizmasını bütünleyen şapkası ve kostümü de sahnedeki etkileyici varlığını tamamlayan önemli detaylardı. Bunun dışında upuzun şarkı sözlerini hiç unutmayışı, şarkılarına olan hakimiyeti, kimi zaman piyanonun başına geçip, kimi zamansa mızıkasına sarılarak gösterdiği performanslar Bob Dylan hayranlığımızı biraz daha tetikledi.

Konser bittikten ve Dylan ile müzisyenleri sahneyi terk ettikten sonra büyük bir alkış tufanı yaşandı ve Dylan ile ekibi sahneye geri geldi. Dylan, bis coşkusuyla sahnenin önünü dolduran izleyici kalabalığına yine eski dönem şarkılarından "All Along the Watchtower" ve "Blowin' in the Wind" ile veda etti.

Hiç eskimeyen efsaneyle İstanbul'un dördüncü buluşmasını, şimdiden dört gözle bekliyoruz.

Bob Dylan ya da doğum ismiyle Robert Allen Zimmerman, müzik tarihinin en çok etki bırakmış ozanlarından biri olarak kabul edilmekle birlikte, şu ana kadar geride bıraktığı 35 albüm, yüzlerce efsanevi konser performansı ve etkilediği sayısız müzisyeni de hesaba katınca, müziğin son 50 yılda gösterdiği gelişimin sayılı öncülerinden biri olarak görülüyor. Beat kuşağı şiirini popüler kültüre taşıyarak 60'lar folk müziğinin canlanmasını tek başına sağlayan Dylan, daha sonra rock-n-roll müziğe doğru kaymasına rağmen, şarkı sözlerinde içinde bulunduğu dönemlerin sorunlarına değinmekten, politik eleştiriden ve haksızlığa karşı mücadele etmekten hiçbir zaman vazgeçmedi. Folk döneminde "Blowin' IntheWind", "Mr. Tambourine Man" ve "The Times They Are a-Changin", ardından rock-n-roll döneminde "Subterranean Homesick Blues", "Like a Rolling Stone" ve "Visions of Johanna" gibi hitlere imza atan Dylan'ın kariyerinde 11 Grammy ödülü bulunuyor. Son albümü Tempest'ı 2012 yılında yayınlayan Dylan aynı sene ABD Başkanı Barack Obama tarafından devletin sivil vatandaşlara layık görebileceği en yüksek onur olan Özgürlük Madalyası ile ödüllendirildi.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Fransızca'dan çeviriler: Nevin Filiz

Swing A La Turc @ Afrika,

Senegal'de 22. St. Louis Jazz Festivalinde sahne aldı.

Önder Focan'ın 2007 yılında kaydettiği Swing A La Turc projesi Senegal'deki 5-9 Haziran 2014 tarihleri arasındaki St. Louis Jazz Festivaline davet edildi. Hem eş durumundan hem de editör olarak bu ilginç yolculuğu kesinlikle kaçıramazdım. Grup elemanlarının diğer eşlerini de ayarladığımda harika takımı kurmuş oldum. Ancak sizlere çok keyifli geçen Afrika ve Senegal hikayelerimizden çok festivali anlatacağım.

Senegal Afrika'nın yoksul ülkelerinden biri. Ancak davetli olduğumuz jazz festivalinin 22. sinin yapılıyor olduğunu duyduğumda inanamadım. Yoksulluk bir yanda ancak ülkenin her yerinden sanat fışkırıyor. Müzik her yerde, ahşap oymacılık onlar için çocuk oyuncağı, yaptıkları şeyleri turistlere satarak para kazananlar sanıyorum çok şanslılar. Hayat her yerde zor ama Senegal'de daha da zor.

Saint Louis Jazz Vakfı 1994 yılında kuruluyor. Şehrin kültürel olarak gelişmesini hedefleyen bir grup genç tarafından kuruluşundan üç yıl önce ilk kez 1991'de Ticaret Odası'nda Papa Samba Fall, namı diğer Mba onuruna bir Jazz Festival'i düzenlenmiş. Böylece büyük bir macera başlamış olur. Saint Louis Jazz sonraki yıl, 1992'de Tenis Kulübünde gerçekleşmiş.

1993'te Jazz Festival'i "Uluslararası" başlığına Saint Louis Fransız Kültür Merkezinin katılımıyla kavuşur , o yıl Festival Peyrissac depolarının çatısı altında gerçekleşir. Sonatel ajansının bulunduğu yer. Bu yayın sayesinde büyük isimleri dinleme şansını elde eder Senegalli dinleyiciler. Archie Shepp, Roy Haynes, ve Louis Sclavis Trio sahne alırlar.

O tarihten itibaren Saint Louis Uluslararası Jazz Festival'ine ev sahipliği eder. Saint Louis'nin kültürel hayatında önemli bir yer tutar. Her sene uluslararası ve farklı köklerden katılımcıları olur; Manu Dibango (1997), Joe Zawinul (2002), Femu Kuti (1999), Rhoda Scott (2001-2002) sayesinde sonunda namı Afrika'yı aşarak yayılır. Güney Sahara'nın siyah frankofon Afrika'sının tek festivalinde yer alırlar.

Bu ağır sorumluluk görevinin üstesinden gelmek için insan enerjisi ve finans gücü bakımından yeterli olmak gerekli olduğundan organizasyonun devamlılığı kültürel açıdan Saint Louis şehrini desteklemek, sadık Senegalli halkı, Saint Louisliler ve yabancıları özellikle turistleri buraya çekmek gerekiyordu. Vakıf "St Louis Jazz" olarak 1994'te CCF (Fransız Kültür Merkezi) ve çeşitli festival kurucularının bir araya gelmesiyle kurulmuş.

Çok sayıda binanın rekonstrüksüyonu, turizme bağlı promosyon faliyetlerle açılan restoranlar, sanat galerileri ve el sanatları ile bugün şehir festival etrafında yeniden doğuyor. Bütçesinin hacmi, medyatik varoluşu ve devamlılığı ile festival bütün yıl düzenlenen organizasyon ve toplantılar arasında şu anda Batı Afrika'nın en önemli müzik olayı olarak kabul ediliyor.

6 Haziran 2014 gecesi festival sahnesinde Cyrus Chestnut Trio vardı. Ardından Wolfgang Seligo Trio sahne aldı. Ertesi gece 7 Haziran gecesi Swing A La Turc; Aziz Şenol Filiz (ney), Şenova Ülker (trompet), Önder Focan (gitar), Erdal Akyol (bas), Ferit Odman (davul)'da sahne aldılar. Afrikalılar kendi müziklerinde de benzerleri var olan, ama icrasına hayran kaldıkları müziği bol bol alkışlayarak dinledi. Aynı anda Senegal TV'sinden de konser naklen verildi. Konserden sonra basın da çok ilgi yaptı. Röportajlar, imzalar verildi, CD'ler satıldı.

Cyrus Chestnut

Konser sonrası bizi tüm yolculuk boyunca konuk severliği ile büyüleyen konsolosluk görevlimiz Volkan Tanyıldız ve fahri konsolosumuz Makhary Diakhate Fransız Kültür Merkezi'ndeki jam session'a götürdü. Merkezin bahçesi ağzına kadar doluydu. Sahnede Afrikalı bir grup çalıyordu. İlk önce konserde her solosu uzun uzun alkışlanan Ferit'i fark ettiler. Onu sahneye çıkardılar. Yine alkışlar, kıyamet, onu çok sevdiler. Ardından Önder gitara geçti. Kora adlı enstrümanı çalan Senegal'in çok tanınmış müzisyenlerinden Ablaye Cissokho'nun liderliğindeki grupla jam yaptılar. Bu arada kenarda sakin sakin müzik dinleyen gençler inanılmaz bir dans gösterisiyle müziği bir başka noktaya taşıdılar.

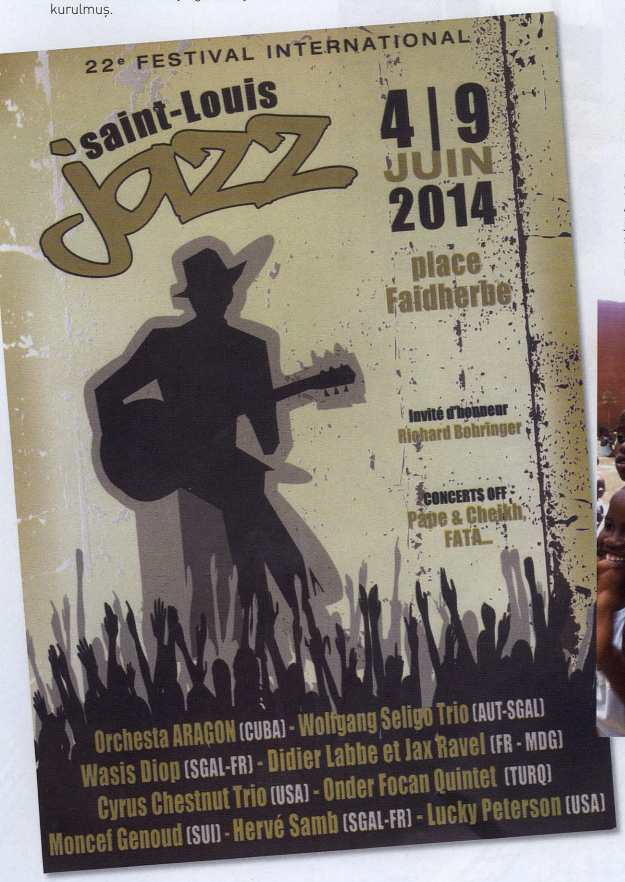

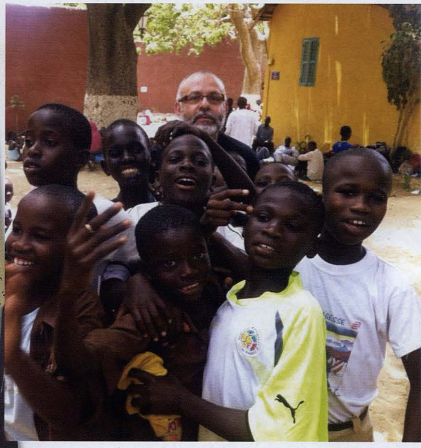

Zuhal focan
focan@nardisjazz.com

Genç yapımcı Mert Özcan
Amerika'da güzel işler yapıyor...

Ankara doğumlu müzik yapımcısı Mert Özcan, aynı zamanda alanında uzman bir radyo ve televizyon kayıt uzmanı yani tonmeister. Berklee College of Music'de Müzik Produksiyonu ve Mühendisliğini bölümünü hem de kısa sürede dereceyle bitirdikten sonra Los Angeles yolunu tutan Özcan, orada müzik endüstrisinin önemli isimleriyle çalışmalarını sürdüren başarılı bir yapımcı olarak, hayatını Amerika'da sürdürüyor.

John Mayer ve Lady Gaga gibi sanatçılarla çalışmış, çok sayıda Grammy ödülüne sahip olan müzik yapımcısı Jack Joseph Puig ve Blue Microphones tarafından kurulan 22 milyon dolarlık House of Rock stüdyosunda şef tonmeister ve yapımcı olarak 200'ün üzerinde sanatçıyla çalışma başarısı göstererek, sadece stüdyo kayıtlarında değil canlı müzik gösterilerinde de görev almıştır. Steven Tyler ve John Lennon'ın oğlu Julian Lennon'ın konserinde önemli rol oynamış ve Grammy adayı Hiatus Kiayote adlı grubun ve 'All Is Lost' isimli filme bestelediği müzikle Golden Globe ödülü alan Alex Ebert'in soundtrack konserinde şef tonmeister olarak bu eserlere katkı koymuştur.

Berklee'de okurken bölümünde gösterdiği başarı ve ilgi sayesinde Wayne Wadhams Music Scholars grubuna seçilmiş ve Londra'da Hugh Padgham (Sting, Phil Collins) ve David Henstchel (Elton John, George Harrison) ile Beatles'ın kaydettiği ünlü Abbey Road stüdyosunda ve Mark Knopfler'ın (Dire Straits) British Grove stüdyosunda çalışma fırsatı bulmuştur.

Şu anda kendi müzik produksiyon şirketini kurmak için çalışmalarda bulunan Mert Özcan, aynı zamanda Interscope Records (Universal Music) bünyesinde çalışmaya devam ediyor. Amacı kendi dalında yetenekli olan kişileri bir araya getirip; şarkı yazımından, aranjman, prodüksiyon ve kayıta kadar herşeyi içeren bir yapım şirketi kurarak, bu hizmeti dünyanın dört bir yanındaki sanatçılara sunmak olarak belirleyen başarılı girişimci, çok kısa bir zaman diliminde bu projesini hayata geçirmeyi planlıyor.

Isben Önen
isben.onen@gmail.com

Viyana

Sevgili Nica,

Böyle demiştin son görüştüğümüzde: "Her birimiz kendi umutlarımız ve düşlerimizle kavruluyoruz". "*Herkes yeniden yaşadı ve unuttu*". Böyle demiştim son görüştüğümüzde.

Ağaçlar büyüyor, otlar uzuyor, tas duruyor ve iç, içten içe gidiyor. Gün doğuyor ve batıyor, akşam maviyle kurbağalar, sarıyla nemli çalılar, diplerindeki saydam yaşam öngörüleri için. Usun ussuz kıyıları, ussuzun uslu kıyılarına açılıyor. Derken önce bir umut, sonra unutu ve başlıyoruz tepelerden aşağıya, bir yaz günü Pannonian ovasında koşmağa. Ova öylece duruyor, her şey kırk bin yıl önceki gibi. En büyük yanılsama bu şimdilik, başa çıkmamız gereken, daha doğrusu beklenen.

Bir yalnızlık, sonradan anlamlandırılmış boşluk ve kanatlar. Duruyor... Kelebekler için bir evren duruyor, evreni genişleten itki, içimizde bir daralmayla eş zamanlı. Baban elindeki sopaya bağlı beyaz bir fileyle senin pesinde koşuyor. Sen henüz özgürsün ve atlarla tanışmamışsın. Atlar çocukluğunun en yakın dostları. Gece yarısına doğru olmamış. "*Gelecekle geçmiş arasında*" bir yerdesin ve ufacık bir kelebeksin, iste hepsi bu Thelonica.

Altmış üç Kingswood Road, Weehawken, Hudson Nehri, yüz yirmi iki kedi, üç yüz altı kedi, Monk. Kedievi ya da Monk'un verdiği adla *Catsville*... Biliyor musun, o gün çıkıp gelen Barry hala orada yaşıyor. Kediler azaldı, Manhattan silueti değişeli çok oldu. Ben ara sıra uğruyorum, ama doğruyu söylemek gerekirse yorgunum Nica. Olur da zaman ve güç bulursam, Sonny'i de alıyorum beraber gidiyoruz. Sonny, yaşamı boyunca her beş sene de bir değiştirdiği görünüşlerinden sonra, seksen dört yaşında bir Hint ermişi gibi oldu, görsen takılmadan geçemezdin eminim. Kapıdan girince, hala ağır bir yaşanmışlık bizi karşılıyor. Miles'a bakıyorum, o hep oturduğu ve geriye uzandığı sandalye yok. Yataklarda sızmış Teddy, Elvin ve Mary Lou'ya bakıyorum, bir sessizlik. Cedar camtuğla duvarın önünden kalkalı elli yedi yıl ve bir akşam üstü olmuş. Ping-pong masası yerli yerinde, Ornette yok. Bu ev bir zamanlar sabaha kadar süren müzikle konukları, daha doğrusu sahipleri için bir sığınak olmuştu.

Biliyor musun, bazen herkesten uzun yaşamak da adamın canına tak ediyor.

Pannonica seni düşünüyorum. Seni dinliyorum: Nica's Dream (Dün Horace'dan haber geldi, umduğundan rahat olmuş, uzun bir aradan sonra buluşmuşsunuz, ona da sevgiler), Blues for Nica, Thelonica, Here Nica, Theme for Nica, Inca et Nicaragua, Weehawken Mad Pad, Inca, Tonica ve Nica's Tempo...

Kelebekleri, arabayı, gece-duran-sabah-duran, o benzinliği düşünüyorum, sonra polisleri mazot kokan ve o ağır bagaj kapağının açılışını. Biz oradaydık. İyi ki yaşadık, hepsi gerçekti. Monk'un yerine hapis yatmak için her şeyi üstlendiğini, Newk'ın senin için "Onun öyküsü bizim öykümüz" dediği dokuz yüz altmış dört bir Ocak tarihli *Five Spot* gecesini ve Ben'in dışarıda çektiği o büyülü fotoğrafı. Bu gerçek miydi? Gerçekten bunları mı yaşadık? Uzayıp giden bir uçuk gri Bentley S2, sen bir gülümsemeyle oturmuşsun, Monk binmek üzere, şapkalı ve ciddi. Durumdan habersiz, arkadan gelen ve belli belirsiz bir leke olarak derinliklerde ben de giriyorum çerçeveye.

Nerede doğmuştun, nerelerden geçmiştin, kime ve neye dokunmuştun? Tüm bunlar, önce o otel odasında, sonra Hudson'a karşı, gece uçuşlarında duman altı İskoç sürahi tanıklığında konuşulanlardı. Bu dünyadaki en olağan dışı ailelerden birine birinci dünya savaşı öncesi doğmuştun. Yokluktan çokluğun uç noktalarına uzanan bir öykünün gelişme bölümüne tanıklık etmiştin. Erkeklerin kaçar yolsuz bir kapital hanedanlığını yönetme yükünden, kadınların ise erkek çocuk doğurma, evi çekip çevirmek ve asla ve asla şirket işlerine karışamama kuralından kaçma şansının olmadığı bir kapalı kutuydu Rothschild ailesi. Tüm bireyler için geçerli olanlar ise: nesilden nesle hiç değişmeyen bir deneyim: ayrımcılığın o korkunç eziciliği... Bu ezicilik belki de ancak Meksika düzlüklerinden, Çin'e, Fransa'daki şarap bağlarından Afrika kıyıları ve Süveyş Kanalı'na uzanan bir zenginlikle hafifleştirilmişti. Her hafifleşme gibi bir bedeli olmuştu

Barones Kathleen Annie Pannonica de Koenigswarter ya da jazz baronesi Nica.

Kenny Clarke, Nica ve Art Taylor Kedievi'de.

kuşkusuz; babanın hastalığı ve ölümü ve ardındaki sessizlik.

Çocukluğun, baban Charles, annen Rozsika ve dört kardeşin... Çılgın annen, dönemin tüm cinsel tabularını yıkıp kıtanın omuz üstü tenis servisini atan ilk kadınıymış. Miriam'ı bilirsin böyle detaylara bayılır. Adını babanın kurallar gereği uğraşmak zorunda kaldığı bankacılık dışında tek uğraşısı böcekbilimi, ve dolayısıyla böcek, kelebek ve güve biriktirme tutkusuyla Pannonian Ovası'nda doğduğun senenin yazında yakaladığı, ya da Monk'un bir canlı kayıt öncesi çalmayı başlamadan dediği gibi "Aslında hiç yakalayamadığı" bir kelebekten almıştın. Hannah yıllar sonra doğa tarihi müzesinde aslında onun bir güve türü olduğunu öğrenecekti. Ve biliyor musun, uçuk sarı çizgili bu güve senin gibi geceleri uçmak için bu evrendeydi. Tüm kelebeklerin aslında güve olduğunu öğrendiğindeki hayal kırıklığını ve bu kırıklığın çözüldüğü kahkaha ve sigarayı anımsıyorum.

Büyük bölümü Waddesdon'daki büyük tuğla evde geçen çocukluğunu, resme olan ilginle Kraliyet Desen Akademisi ve sonrasında Münih Sanat Akademinde geçen gençlik yılları izlemişti. Akademi sonrası Londra üst sınıf yaşamının tadına bakmış, ama havacılığa olan ilgi ağır basmıştı. Dokuz yüz otuz beşte Fransa'da bir havaalanında Jules ile tanışmıştın. Kısa süre içinde *de Koenigswarter* soyadını alacaktın.

İkinci dünya savaşının başlamasıyla Jules ile birlikte ülkeden kaçıp de Gaulle'ün Özgür Fransız Kuvvetlerine katılıp Congo ve Ghana'ya gitmiştin. Bir ajan, asker, şöför, Radio Brazzaville'de yorumcu olarak mücadeleye katılmıştın. Mısır, Libya, Tunus'ta bulunmuştun. Efsanelere göre ise savaş uçağı pilotluğu bile yapmıştın. Yazdığı kitapta Nadine, bunları ona aileden kimsenin anlatmadığını söylüyor. Seni unutmak istemişlerdi.

Daha gençlik yıllarında babanın uzunçalar dolu raflarında karşılaştığın jazz müziği ile yanıp tutuşmaya başlaman, Churchill'in Roosevelt'e kişisel temsilcisi olarak atanan kardeşin Victor aracılığıyla olmuştu. Yeni kıtada beraber gittiğiniz Benny Goodman konserleri ve Art Tatum hayranlığı bir şekilde Viktor'u Teddy Wilson'dan dersler almaya başlamasına neden olmuştu. Bu arada büyükelçi olan Jules ile işler yürümeyince dokuz yüz elli iki yılında büyük kızınla beraber New York'a taşınıp Hotel Stanhope'a yerleşmiştin. Bir gazetecinin "Neden ayrıldınız?" sorusuna "Kocamın davul müziği sevgisi yüzünden" dediğini yazmış Nadine bir mektuba verdiği yanıtta. Doğru mu bilmiyorum, ama senin vereceğin türden bir yanıta benziyor doğrusu! Peki, Teddy Wilson? Onun evinde dinlediğin *'Round Midnight* sonrasında bir aşk başlamıştı. O yıl yani dokuz yüz elli dörtte Thelonious'un Paris'te çalacağını duyduğunda, atlayıp uçağa gitmiştin ve Mary Lou Williams sizi tanıştırmıştı. Koşu, Nica, koşu...

Benim seninle tanışmam ise Eugene'in evinde tanıdığım Monk'un, bir Haziran günü Cathouse'a getirmesiyle olmuştu. Ne düşünmüştü, bilmiyorum ama ev gerçekten de dört ayaklı, kuyruklu ve iki ayaklı jazz'cı kedilerden oluşuyordu. O yazın sonuna doğruydu, "Mulligan meets Webster" uzunçalarındaki "Tell me When" kaydında üçüncü dakika on dokuzuncu saniyedeki, uzun bir cümleden sonra kayda giren Ben'in aldığı nefesi beraber keşfetmiştik, ne coşkuydu ama! Anımsıyorum, Hudson Nehri'ni o akşam anımsıyorum. Heyecanımız, evin içindeki koşturmamız kedileri de çıldırtmıştı.

Kediler, yatak başındaki kitaplar, beyaz dolap, kediler ve kediler ve kediler. John'un yeni kaydettiği soloyu dinlemeyi başaramaması, Miles'in daktilodaki beceriksizliği, kutlanılan doğum günleri, sabahlığıyla Hawk, orada burada uyuklayan Philly Joe, içindeki evrenin büyüklüğünü asla bilemeyeceğimiz Bud ve bir fotoğraf: kürk mantolu Rouse ve Clark. Bir bakış, bir gülümseme vs. vs. Ağır bir yükle başlanılan ve düşler ve umutlarla hafifletilen bir macera.

New York yaşantısı içinde koca jazz'cı kedilerle tanışmaya başlamıştın ve kısa süre içinde hepsiyle dost olmuştun. Five Spot, Village Vanguard, Minton's Playhouse, Small's ve tabi ki Birdland'e yapılan gece uçuşları... Kendi imkanlarını o dönemde büyük ayrımcılık, ekonomik ve zaman zaman da sağlık sorunlarıyla boğuşan bu ustalar için kullanmıştın. O

Pannonica ve Thelonious Monk.

Hank Mobley ve Charlie Rouse Kedievi'nde.

Paris'te Nica ile Monk'u tanıştıran Mary Lou Williams bir Kedievi ziyaretinde

dönemin baş belası kabare kartının kaldırılması için imza toplamıştın. Pek çokları için menajerlik yapmış, konserler ayarlamaya çalışmıştın. Nadine Art Blakey'in şöyle dediğini anımsıyor: "Onunla karşılaşıncaya kadar orkestrayı bir arada tutamıyordum... Bana insanlar arası ilişkilerde diplomasiyi nasıl kullanacağımı ve kendimi nasıl taşıyacağımı öğretmişti". Herkesin tekil derdine, kendince cömert ve insancıl çözümler bulmuştun. Önemsemiştin ve umursamıştın sevgili Nica.

Bud Powell'in seninle kalırken gecenin bir vakti ortadan kaybolmasını, onu sabaha kadar New York sokaklarında arayışını ve dokuz yüz elli beş yılının Mart ayı... Kızını kaybettikten sonra sıkıntılı günler geçiren Charlie, sığınacak tek yer olarak senin yanını seçmişti. Hastaneye gitmek istemeyen Bird, senin yanında, otel odandan öylece uçup gitmişti. Dönemin gazeteleri yine sana yüklenmişti. Bu otel odasında gerçekleşen "jam session"lardan bıkıp usanan otel yönetimini kirayı önce ikiye sonra üçe katlayarak geçiştirmiştin. Ama artık gitme zamanı gelmişti. Birkaç otel değiştirdikten sonra Bolivar'a yerleşmiştin. Bu arada evleri yanan Thelonious ve Nellie de suite yerleşmişti. O aralar Monk için aldığın Steinway'de Ba-Lue Bolivar Ba-Lues-Are", "Brilliant Corners" ve tabi ki "Pannonica" bestelenmişti. Bolivar'dan sonraki durak ise Catsville olmuştu.

Yirmi küsur yıl süren Monk'la olan özel ilişkin yetmiş üç yılında, bu dünyanın yorgun düşürdüğü koca adamın kedili eve taşınmasıyla bir başka dönüm noktasına gelmişti. Yaşamının sonuna kadar kaldığı dokuz yıl boyunca verdiği üç konser dışında evden dışarı çıkmadığını yazmıştın bir keresinde. Onun için seksen altıda kentin tek "siyahi" gazetesinde onun için "A Rememberance of Monk" (Monk'u Anımsama) başlığıyla yazdığın bir makaleyi hala anımsıyorum. Şöyle demiştin: "Bir adam olarak, aynen müziği gibiydi. Tüm yaşamınızı aynı şekilde etkileyebilir. Kendi halinizde salınıp giderken, içinizin ve ruh halinizin birden her yönde doğru çiçeklenip açıldığını fark ederdiniz..." Başka ne denebilirdi ki?

Fotoğraflı üç dilek biriktirisi... Nereden varmıştın bu düşünceye, fotoğraflar, kayıtlar yanıtlar ve sorular. Altmışlı yıllarda başladığın bu güzel iş, bir koca dosyayla sonlanmıştı. Neler neler var bu özel konuşmalarda? Senden sonra Nadine dayamayıp hepsini toparladı ve bir yayınevini basması için ikna etti. Ben zaten biliyordum soruyu ilk sorduğun kişinin Thelonious olduğunu. Belki de tüm bu koşu onun içindi. "Eğer hemen gerçekleşecek üç dilek tutma şansın olsaydı... Eşyalarını toparlıyordu, nehrin ardındaki kente baktı, bir an düşündü ve söyledi. Ama hepsine zaten sahipsin deyince, yalnızca gülümsedi ve toparlanmaya devam etti". Peki neydi dilekleri: "Başarılı bir müzisyen, mutlu bir aile ve senin gibi çılgın bir dost!" Dilekler uzayıp gidiyor: Barış, para, başarılı bir müzik yaşamı, öz-farkındalık, sakinlik, iyi kulüpler, aşk, zaman makinesi, beyaz olmak, sağlık, ölümsüzlük, yardım, daha çok zaman, cinsel güç, Brigitte Bardot...

Seksensekiz yılında bizi bırakıp gittiğinde, bizden istediğini yaptık hiç merak etme. Küllerini bir geceyarısına doğru Hudson Nehri'ne döküverdik.

Bana bu yaşam bir kez demiştin, simdi anlıyorum, galiba yaşlanıyorum. Ben sende kaldım Nica, bana ne zaman onu söyle.

taa ta taa ta, - taa ta, taa ta taa ta, - taa ta ta ta ta, - ta ta taa ——- taa ta taa ta, —taa ta, taa ta ta ta taa, ta taa ta ta ta taa taa taa———

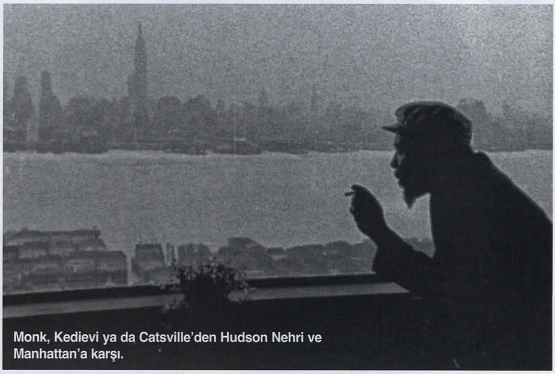

Monk, Kedievi ya da Catsville'den Hudson Nehri ve Manhattan'a karşı.

Tayfun Avdan
tayfun.avdan@gmail.com

İsveç

Pixel - We Are All Small Pixels

Kabul etmek gerekir ki, İskandinav jazz'ı gibi ismi koyulmuş ve belirli özellikleri çizilmiş bir akımdan çıkmış yeni albümleri dinlemeden hemen önce genel sound, vokal ya da müziğe ilişkin bazı beklentilerimiz ve tahminlerimiz oluyor. Ben bu zinciri kıran grupları keşfetmeyi seviyorum. Bu da son zamanlarda, İskandinav jazz sahnesini baz alırsak, çoğunlukla Norveç'ten çıkan gruplarda denk geldiğim birşey. Toplanan vergilerin kültür yatırımlarına aktarılmasında Norveç'in en başarılı ülke olması ve bu yatırımın müzisyenler için özgür ve üretkenliğe teşvik eden bir alan açması açısından çok önemli. Pixel, bu ortamda yetişmiş ve 20'li yaşlarında "Reminder-2012" ve sonrasında "we are all small pixels-2013" albümünlerini çıkaran ve bence yepyeni bir stil yaratacak kadar heyecan verici yeniliklere sahip bir keşif. Grubun farklılık yaratan en önemli özelliklerinden ilki, grup lideri ve besteleri yapan, kontrabascı Ellen Andrea Wang'in diğer İskandinav kadın jazz vokallerine hiç benzemeyen sesi ve vokal stili. Örneğin "call me" parçasını dinlerken rock-punk-jazz karışımı vokalini hiçbir enstrüman bastıramıyor ve sanki yüzdükten sonra uzandığınızda üzerinizdeki dalga hissi gibi CD çaları kapattığınızda kulağınızda çınlayıp duruyor. Grup saksofon ve trompetin oluşturduğu brass ile davul ve kontrabasın oluşturduğu ritim enstrümanlarından oluşturulmuş. Bu da ikinci bir farklılık denilebilir çünkü farkedeceğiniz üzere piyanonun kullanılmadan oluşturulan bu grup iskeleti, grupla ilgili yazılmış diğer yazılarda da belirtildiği gibi Ornette Coleman'in free jazz dönemlerini andırıyor. Özellikle birçok parçada enstrümanların beraber unison melodiler çalmaları hem müziği daha gövdeli, dolgun hem de cezbedici yapıyor. Böylelikle birçok parçanın da kısa sürede akılda kalıcı olmasını sağlıyor grup. Bazı parçalarda rock müziğinin enerjisi ile free jazz dönemlerinden ödünç alınmış ruhu kendi özel tarzlarında iddiasız ama içten ve kararlı bir şekilde birleştirip çalıyorlar. Bad Plus grubunu dinlediğimde de hissettiğim güçlü bir duyguyu hatırlattı bana. Pixel grubunda beni en çok etkileyen şey ise grubun mükemmel soundu ve müzisyenlerin teknik kapasiteleri oldu. Bunda gruptaki müzisyenlerin hepsinin Norveç müzik akademisinde eğitim almış olmalarının etkisi vardır tabii ki.

Yeni ve özgün ne yapılabiliri sorgulayıp tasarlamadan özgürce nasıl çalınır ve trompet ve saksofon ile beraber dolu dolu gelen bir davul ve kontrabasın birleşiminden ilişkilerinize kadar nasıl zevk alınırı Pixel bize gösteriyor ki grubun soundu için örnek vermek gerekirse; bazı parçalarda üzerinize doğru tüm enerjisiyle, dört nala gelen bir atın sizi ezmesine ramak kalmış gibi hissedebilirsiniz. Pixel, kesinlikle İstanbul'da konser vermesi gereken gruplardan bir tanesi.

Pixel:
Ellen Andrea Ang- Double (b, vo)
Jonas Kilmork Vemøy (tp)
Jon Audun Baar (d)
Harald Lassen (s)

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

Oktay Aldoğan'ı Kaybettik

Benim için zor bir durum bu satırları yazmak fakat buna mecbur hissediyorum kendimi. Yıllarca jazz müziği yapan orkestralarda ve grup müziğinin de içinde yer almış bir isim olan, benim de çok sevdiğim bir ağabeyim olan nefesli sazlar üstadı Oktay Aldoğan 12 Haziran Perşembe günü yaşamını yitirdi. 1947 Üsküdar doğumlu Aldoğan, çeşitli orkestralarda yer aldıktan sonra Kurtalan Ekspres´e adım attı. 1974-1982 arası grupta flüt, tenor ve soprano saksofon çaldı. 3 albüm ve 4 single'da çaldı. 1980 yılında yurtdışına çıkan Oktay Aldoğan başta Almanya olmak üzere birçok ülkede müzisyenlik yaptı. Ayrıca "Yol Verin Ağalar Beyler" adlı şarkının da bestecisiydi. Bir dönem Cem Karaca'nın Edirdahan grubunda da çaldı. Olcay Oktay, Adil Aktunç, Garo Mafyan, Caner Bora, Erdoğan Çetin ve Caner Güngör'ün de yer aldığı Barok 6 orkestrasında yer aldı. Yurdaer Doğulu Orkestrası, Yalçın Ateş Orkestrası, Damlalar ve Otobüs Yolcuları orkestralarında çalan Aldoğan bulunduğu gruplarda düzenlemelere de katkı yaptı. Ailesine ve sevenlerine sabır diliyorum. Seni hiçbir zaman unutmayacağız Oktay ağabey.

Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Horace Silver

1940'lı yıllarda jazz geleneğine bir fırtına gibi giren bebop tarzı, hız kestikten sonra iki koldan ilerlemeye başladı. Karmaşık ama sakin cool jazz ile sade ama gürültülü hard bop. 18 Haziran 2014 tarihinde 85 yaşında aramızdan ayrılan piyanist ve besteci Horace Silver, 1950'li ve 60'lı yıllarda hard bop'un öncülüğünü yapmıştı.

Jazz Messengers'in üyesi olan Silver daha sonra jazz dışındaki dinleyicilere de hitap eden beşliler kurdu. Opus de Funk, Doodlin', The Preacher, Home Cookin' ve Soulville gibi besteleri jazz dışı arayışlarının göstergeleridir.

Horace Ward Martin Tavares Silver, 2 Eylül 1928 tarihinde Connecticut eyaletinin Norwalk şehrinde doğdu. Babası John Tavares Silva, Cape Verde Adalarından Amerika'ya göç etmiş bir fabrika işçisiydi

ve Silva soyadını İngilizce ortama uydurmak adına Silver yapmıştı. Horace Silver kendi kendine saksofon ve piyano çalmayı öğrendi. Piyanoda karar kıldığında idolü Bud Powell olmuştu. Onun karmaşık sağ el cümlelerini ve sert ama güçlü tekniğini taklit etmeye çalıştı. Powell'in virtüözlüğüne ulaşamayacağını idrak edince kendi stilini akorlar, bosluklar ve ödünç melodi kullanımı ile değiştirdi. Sol el ağırlıklı ve sakin üslubuyla kendini bir blues piyanisti olarak konumladı. Solistlerin alışageldiği eşlikçi piyanistlerden biri pek olmadı.

1950 yılında Connecticut'a gelen Stan Getz, bir kulüpte house band olarak çalışan Horace Silver Trio'yu o kadar beğendi ki onları turnesine dahil etti. Cool jazz'ı temsil eden Getz, hard bop ustası Silver'ın ısrarcı hareketli cümlelerine karşı koyamadı. Hatta, birlikte yaptıkları ilk albümde Silver'ın cümlelerini ödünç alarak bizzat kendi yorumladı.

Silver, bu yaklaşımını Miles Davis ile yaptığı kayıtlarda da kullandı. 1954 yılında, Weirdo parçasındaki mükemmel blues solosuyla dikkat çekti. Silver'ın stili avant-garde piyanist Cecil Taylor için de ciddi bir ilham kaynağı oldu.

New York'a taşındıktan sonra kulüp ve stüdyoların aranılan piyanistlerinden biri oldu. 1952-53 yıllarında davulda Art Blakey'in yer aldığı triosu ile albümler çıkardı. Silver'ın kendi adına çıkardığı albümlerde trompetçi Kenny Dorham'ın ve tenor saksofoncu Hank Mobley de yer almaya başladı. Bu kayıtlar birleştirilerek daha sonra Horace Silver and The Jazz Messengers adıyla yayınlandı.

Messengers üyelerinin bazıları eroinmandı, bunun beraberinde getirdiği sıkıntılara artık tahammül edemeyen Silver, gruptan ayrılarak kendi beşlisini kurdu ki bu beşli bir süre sonra piyasadaki en iyi hard bop topluluklarından biri haline geldi. Bestelerin neredeyse tamamı kendisine aitti; cana yakın kişiliği ve hareketli yaklaşımı ile bir zaman sonra kitlelerin beğenisini kazandı. Konserlerinde, başından terler damlar, perçemi tuşları okşar halde piyanonun üzerine kapanıyor ve ayaklarıyla tempo tutuyordu. Basit melodilere tutarlı sololar ekliyordu.

En uzun süreli beşlisinde, trompette Blue Mitchell ve saksofonda Junior Cook yer almıştı. Bu beşli için Blowin' the Blues Away, Juicy Lucy, Sister Sadie ve Filthy McNasty gibi neşeli melodiler bestelemişti. O dönemde bestelediği yavaş tempolu baladı Peace çok beğenilmiş, son olarak Norah Jones tarafından seslendirilmişti. Silver'ın belki de en tanınmış bossa nova bestesi olan Song For My Father'ın seslendirilmesinde saksofoncu Joe Henderson da gruba dahil olmuştu. Aynı adlı albüm bir milyondan fazla satmıştı.

Silver, bazı bestelerine söz de yazmıştı: Señor Blues, Peace, Psychedelic Sally... 1970'lerde "holistik metafizik kişisel gelişim" yoluna girmesi bestelerine kitsch isimler vermesine neden oldu: Moving Forward With Confidence, My Soul Is My Computer, Old Mother Nature Calls...

Spiritüalizme olan yoğun ilgisi sonucunda dua grupları oluşturdu ve Louis Armstrong'un kendisine gaipten bir melodi yolladığını iddia etti. Ayrıca gördüğü bir rüya üzerine Duke Ellington'un Rus besteci Rachmaninoff'a jazz öğrettiği Rockin' With Rachmaninoff adlı müzikali yazdı.

Jazz dünyasının Tom Harrell, Dave Douglas ve Vincent Herring gibi ünlü isimleri, şöhret basamaklarını Silver'ın gruplarında çalarak tırmanmaya başladılar.

1990'lı yıllarda didaktik spiritüalizmden uzaklaşarak tekrar özüne dönen Silver yine bilinen tarzıyla albümler doldurmaya başladı. Piyanist Ran Blake ve şarkıcı Dee Dee Bridgewater onun bestelerinden oluşan albümler yayınladılar.

Umut veren jazz müzisyenlerine burs veren Horace Silver Foundation adlı bir vakıf kuran bu değerli jazz adamı 2005 yılında Let's Get to the Nitty Gritty adlı otobiyografisini yayınladı.

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

Joe Wilder

9 Mayıs 2014 tarihinde 92 yaşında yaşama veda eden trompetçi Joe Wilder, kişiliğindeki sıcaklık ve zarafeti müziğine de yansıtan bir sanatçıydı. Gösterişli veya gürültülü çalmayı tercih eden trompetçilerin aksine Wilder daha ekonomik ama bir o kadar da lirik çalarak müzikal fikirlerin netliğine ve hassasiyetine saygı göstermeyi yeğlemiştir. Yıllarca Broadway tiyatrolarının orkestra çukurlarında ve stüdyolarda çalıştığı için hak ettiği şöhreti geç bir yaşta, Evening Star şirketinden yayınlanan albümlerinden sonra elde etmiştir.

Joseph Benjamin Wilder, 22 Şubat 1922 tarihinde Pennsylvania eyaletine bağlı Colwyn kasabasında dünyaya geldi, çocukluğu ise Philadelphia'da geçti. Babası bir big band şefi, ağabeyi ise basçı olduğu için Wilder küçük yaşlarda eline korneti alarak babasının topluluğunda ara ara çalmaya başladı.

Radyodaki çocuk programlarında o dönemin bir başka "çocuğu" olan MJQ basçısı Percy Heath ile müzik yaptılar. Wilder, daha sonra Philadelphia'daki Mastbaum müzik okuluna kaydoldu. Klasik müzikte kariyer yapmayı düşündüyse de bu istek 1930'larda bir siyahi müzisyen için imkânsıza yakın bir durumdu.

Onun yerine, turneye çıkan big band'lerdeki performansı ile ismini duyurdu. 16 yaşında evinden ayrılarak Les Hite orkestrasına katıldı ve kısa sürede trompetteki ustalığı ile ünlendi. Çok geçmeden birinci lig orkestralara terfi etti; önce Lionel Hampton ardından Jimmie Lunceford orkestralarında çalıştı.

Daha sonra askere giden Wilder, siyahlara yeni açılan deniz piyadelerine katıldı. Üç yıllık askerliğinin ardından kısa bir süre Hampton orkestrasında, ardından Dizzy Gillespie'nin ateşli bebop grubunda, Erskine Hawkins ve Lucky Millinder topluluklarında çalıştı. Big band'lerin artık düşüşe geçmeye başladığı 1950'li yılların başında en son olarak da Count Basie orkestrasında çaldı.

Orkestra ve turneler bitince yine siyahlara yeni açılan Broadway'de, orkestra müzisyenliği yapmaya başladı. Silk Stockings müzikalinin bestecisi Cole Porter'a siyah bir müzisyene itirazı olup olmadığı sorulduğunda Porter "Wilder benim müziğimi çalabiliyor mu?" diye sordu. Olumlu cevap alınca "benim tek kriterim budur" diye Wilder'ı onayladı.

Wilder, 1953 yılında ünlü Manhattan School of Music'ten mezun oldu, gönlü hala klasik müzikte bir kariyerdeydi. 1957 yılında ABC TV kanalının müzik kadrosuna girdi. Orada 16 yıl çalıştı ve kendisine verilen her türlü müzikal görevi yerine getirdi.

New York stüdyolarının vazgeçilmez müzisyenlerinden biri olarak sayısız albüm doldurdu ve birkaç kere New York Filarmoni Orkestrasında çalma şansı elde etti. Bir süre sonra New World Senfoni Orkestrasının baş trompetçisi oldu.

Wilder, kariyerini klasik ve jazz müziklerinde birlikte sürdürdü. Benny Carter ile albümler doldurdu, Charlie Mingus'un Epitaph senfonisinin yeni düzenlemesinin yorumunda yer aldı, Lincoln Center'ın jazz orkestralarında çaldı.

Ünlü eleştirmen Whitney Balliett'in "şarkıyı parıldatan kişi" sıfatını taktığı Joe Wilder hiç içki içmeyen bir aile babası ve aynı zamanda usta bir fotoğrafçıydı.

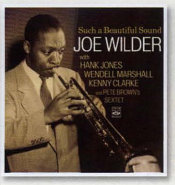

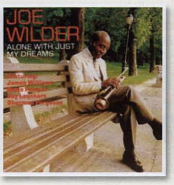

Viktor Bensusan
vicbensusan@gmail.com

Wayne Henderson

Bebop ile başlayıp çizgisini funk'a kadar uzatan Jazz Crusaders grubunun kurucu üyesi, tromboncu ve besteci Wayne Henderson 5 Nisan 2014 tarihinde yaşama veda etti.

1950'li yıllarda kurulan ve 1971 yılında adını Crusaders olarak kısaltan Jazz Crusaders'in 8 albümü Billboard Top 50 listesine girmeyi başarmıştı. Beatles ve Carole King gibi sanatçıların şarkılarına getirdikleri, dans ettiren funky cover'lar ve Henderson'un "Keep That Same Old Feeling" gibi özgün besteleri, topluluğun jazz dışındaki kitleye de ulaşmasını sağladı. En ünlü oldukları dönemde de Rolling Stones'un ön grubu olarak sahneye çıkmaktaydılar. Crusaders'ın geliştirdiği groove anlayışı günümüz acid jazz, house music ve hip-hop türlerinin öncüsü oldu.

Wayne Henderson, 24 Eylül 1939 tarihinde Texas eyaletinin Houston şehrinde doğdu. Liseden üç arkadaşı ile 1952 yılında The Swinsters topluluğunu kurdu. Henderson'un lise arkadaşları , piyano çalan Joe Sample, tenor saksofon çalan Wilton Felder ve davul çalan Stix Hooper idi.

O ergen yaşlarda, John Coltrane tarzı müzik yapmaya çalıştıkları mekânlar genelde striptiz kulüpleri ve batakhanelerdi. 1950'lerin sonunda Los Angeles'e taşınan grubun bestecisi ve sözcüsü Big Daddy lakabıyla tanınan Henderson'du.

1961 yılında isimlerini Jazz Crusaders olarak değiştirip ilk albümleri olan "Freedom Sound'u yayımladılar. 1962 yılında yayınlanan "The Young Rabbits" albümü, grubun Art Blakey's Jazz Messengers ile karşılaştırılmasına neden oldu.

1970'lerin başında ise grubun ismindeki "Jazz" ibaresini de atarak Crusaders haline geldiler. Buna sebep olarak, birçok kişinin müziklerini sevdiklerini fakat jazz'ı anlamadıklarını ileri sürdüler. Ama fark yalnızca isimde değildi. Gruba elektrik bas, gitar ve vokal de eklendi. Joe Sample piyano yerine elektrikli tuşlu çalgılar çalmaya başladı.

Henderson, "Cannonball Adderley, Herbie Hancock ve biz funk müziğini yaratanların başında yer alıyorduk. Müziğin bütünlüğünü bozmadan artık popçular gibi para kazanmaya başlamıştık" demişti 2006 yılında yapılan bir röportajında.

Prodüktörlüğe daha fazla zaman ayırmak için 1975 yılında topluluktan ayrıldı. Vibrafoncu Roy Ayers ve davulcu Chico Hamilton'un albümlerini yayınladı. Stüdyo müzisyeni olarak Marvin Gaye ve Joni Mitchell gibi kendi türlerinin önde gelen sanatçılarıyla çalıştı. Yine de, en sonuncusu geçtiğimiz Ekim ayında Londra'da olmak üzere, Henderson ara ara Crusaders elemanlarıyla birlikte konserler vermeyi sürdürdü.

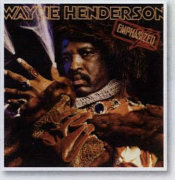

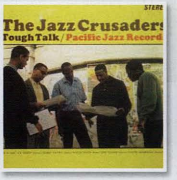

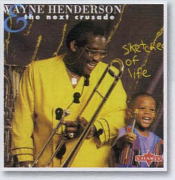

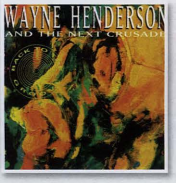

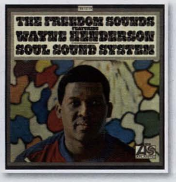

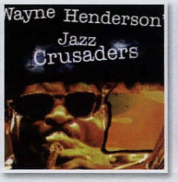

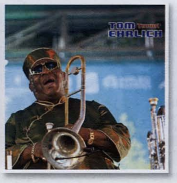

Emin Fındıkoğlu
emin.findikoglu@yahoo.com

Herbie Hancock'ın isim babası Herb Jeffries en az 100 yaşında öldü

Bu yıl Harvard'da yaptığı bir dizi konuşmanın birincisinde Herbie Hancock babasının hayran olduğu şarkıcı Herb Jeffries'in adını doğumunda kendisine verdiğini söylemişti.

Jeffries kendisinin bir bukalemun olduğunu söylerdi. Hancock da yıllar sonra Chameleon adlı ünlü albümünü kaydetti. Jeffries'in söyleminden yararlanmış olabilir mi albümüne bu adı verirken?

25 Mayıs 2014'de mide ve kalp komplikasyonlarından ölen Jeffries 100 yaşında idi ama insanları şaşırtmak için yaşını olduğundan büyük göstermekten hoşlanırdı. Belki de 1914 değil 1909 doğumluydu.

Bukalemun'um diyen Jeffries yıllar içinde adını değiştirdi, yaşını değiştirdi, 5 kere evlendi, sesini neredeyse falsetto bir tenordan baritona çevirdi, jazz ile country arasında dolaştı, konser salonlarından film setlerine gitti geldi.

1930'larda Earl Hines, 1940'a doğru Duke Ellington orkestralarıyla söyledi. Çok açık renkli olduğu için isterse zenci değil de beyaz şarkıcı olarak kendisini kabul ettirebilirdi. Ama siyah olarak tanınmayı seçti. Beyaz olsam Duke ile söyleyemezdim ve Flamingo adlı hit parçam olmazdı demişti bir kere.

Adı Herbert Jeffrey idi fakat plağının üstüne yanlışlıkla Jeffries yazdılar. O da bu yeni adı kabullendi. 1950'lerde Paris'de Flamingo adlı bir kulüp işletti. Güney Fransa'da da bir kulübü oldu. 1957'de Amerika'ya dönüp Say It Isn't So adını verdiği ve ballad'lardan oluşan ünlü albümünü kaydetti.

Hines ve Ellington devreleri arasına 1937'de bir siyah western filmi sıkıştırdı. Hollywood'un ilk siyah şarkıcı-kovboyu oldu. Film zenci seyirciler içindi. Koyu renkli çocukların (zenci, Porto Rikolu, Meksikalı) özdeşleşebilecekleri bir kahramanları olsun istemişti. Artistlik kariyeri 1970'lere kadar sürdü.

Hepsi de beyaz kadınlarla olan 5 evliliğinde evlilik cüzdanlarında etnik kökeni Kafkasyalı olarak gözüküyordu. Babası Howard Jeffrey'nin aslında üvey babası olduğunu, biyolojik babasının ise Birinci Dünya Savaşında ölen Sicilyalı Domenico Balentino olduğunu söylemişti.

Nüfus cüzdanında adı Umberto Alejandro Balentino, doğumu 24 Eylül 1913 olarak geçiyordu. Kendisine göre doğumu bundan 2 yıl önceydi. 1920 tarihini taşıyan kayıtlarda ise baba adı Howard Jeffrey, doğum tarihi de 1914 gözüküyordu. 2004'deki bir söyleşide annesinin İrlandalı, babasının Sicilyalı, dedesinin dedelerinden birinin Habeşistanlı (Etiopya) olduğunu söylemişti, 1909 ile 1916 arasında değişen doğum tarihleri vermişti.

İlk önceleri bal tadında bir tenor diye betimlenen sesini daha sonraları Billy Strayhorn'un önerisiyle kalınlara doğru kaydırarak güçlü ama ipek gibi bir bariton olarak şekillendirdi. Ballad'ları böylesine yorumlayan bir kişilik aslında çok daha kapsamlı bir kariyere doğru gidebilirdi. Gene de Johnny Hartman, Joe Williams, Sammy Davis Jr gibi ünlülerin söyleyişlerinde onun tınılarını duyuyoruz.

Orhan Kahyaoğlu
orhankahyaoglu@hotmail.com

Criss Cross Jazz ve Yeni Albümlerinden

Bu dergide, yıllar önce, benim için birer takıntı haline gelmiş, yayın politikası jazz'a odaklanan bağımsız firmaları sayılar boyu tanıtmıştım. Jazz tavırları, müzik politikaları, müzikal eğilimleri, müzisyen ve gruplarına dair değerlendirmelerde bulundum. Bu türden firmalara dair ilgi ve merakımda fazla değişiklik yok. Ama, eskisi gibi tempolu, yoğun bir şekilde izleyemiyorum. Gerçi, CD yayıncılığında tüm dünyada, on yıl öncesine oranla bir düşüş var. Ancak, bu firmalar endüstriyel paketler olarak pazarlanmayıp, bireysel uğraşların sonucu olarak varolduklarından ömürlerini sürdürebiliyorlar. Bu firmalar arasında kapananlar tabii ki oluyor, ya da yayınını azaltanlar. Ama, dünya müzik ortamında, bu firmaların yarattığı bireysel ve estetik özenli müzikal uğraşlar ara vermeden sürüyor. Bu yayınların Türkiye'ye taşınması noktasında sıkıntıların arttığı söylenebilir. Bu global dünyada, tüm 3. Dünya ülkelerinin sektörlerinde olduğu gibi.

Bu girişi yapmamın nedeni, elimizdeki yazının da, çok önemli bir bağımsız firmaya odak alması. Gerçi, eski yazılar gibi, bu metinde, üstünde duracağımız firma, topyekün ele alınmayacak. Belki birçok önemli sanatçısını hatırlatacağız. Ama, odak, Türkiye'de son haftalarda CD formatında yayınlanan beş albümün bir ölçüde üstünde durmak. Bu yolla, firmanın müziği ve sound'u üzerinde birtakım fikirler vermek.

Bu önemli firmanın adı **Criss Cross Jazz**. Jazz müziğini çok yakından izleyen jazz severlerin tanıdığı bir firma bu. En çarpıcı özelliklerinden biri, firmanın, 1980'lerin sonlarından itibaren, keşfettiği ve ilk albümlerini yayınladığı birçok müzisyenin, sonraki on yıllarda ECM, Enja, Act Company gibi ABD değil de Avrupa odaklı bir firma oluşu. Ancak Hollanda odaklı bu firma, birkaç yıl sonra New York'a yerleşecek ve süreç içinde ABD jazz'ının da kalburüstü firmaları arasına girecekti. Firmanın müzik politikasında önemli bir sound çeşitliliği dikkat çekmekte. Müzisyen veya grupların bireysel serüvenlerine müdahale etmemesi noktasında ayrıcalıklı isimler yarattı bu kurum. Avangart yanı öne çıkan müzisyenlerden çok, jazz'ın farklı bağlamlarda modern geleneğine eklemlenen bir müzik tavrını imleyen ürünleri ağırlıkta. Enstrümantalistlerin özel yetenekleri, geliştirdikleri çalış teknikleri ve oluşturduğu stiller belirleyici. Bu yetkin stillerle, modern jazz'ın birçok ustasının kompozisyonlarına yeni, farklı bir vücut kazandırma uğraşında isimlerle sıkça karşılaşılıyor.

1981 yılında kurulan bu Hollanda odaklı firmanın biricik yaratıcısı, geçen 33 yıla rağmen politikasından ödün vermeyen yapının öncü ismi **Gerry Teekens.** Çoğu bağımsız firma sahibi gibi, Teekens'da ilk gençliği olan 1960'lı yıllarda davul çalan bir müzisyen olarak bu sanatın göbeğinde büyümüş. Yalnız kendi ülkesinde değil, Avrupa'da da turneler yapan gruplarda davulcu olarak çalmış. Asıl eğitimi, beden eğitimi olsa gerek ki, Teekens, uzun yıllar jimnastik hocası olarak ömrünü sürdürmüş. Jazz'a olan özel ilgisi nedeniyle yıllarca eğitmen olarak çalıştığı okullara ünlü jazz'cıları konuk etmiş. Müzisyen kökenliliğinin bir uzantısı olarak 1970'lerin ortalarında konserler, uluslararası konser turneleri düzenleyen bir organizatör olarak da ömrünü sürdürmüştü. Örneğin ilginç gitarist Jimmy Roney'in 1976- 83 arası Hollanda ve uluslararası konserlerini o organize etmektedir. ABD'ye kadar uzanmaktadır bu konserleri. Teekens, farklı minör sanatçıların da organizatörlüğünü sürdürmüştür.

Jimmy Roney'le olan tempolu süreç içinde, müzisyenin 1981'deki bir uzun turnesinin ardından Teekens, bir albüm firması kurmayı tasarlar. İşte günümüzün önemli markası **Criss Cross** bu vesilesiyle 1981'de gün yüzüne çıkar. Bu süreçte kendisi de Almanya'da davul çalmaktadır. Firma da Almanya odaklı olacaktır. Burada 39 tane plak kaydı yapan Teekens, hemen ardından da sıkı bir CD yayıncılığına doğru evrilir. Hazırladığı konserler sürecindeyse, örneğin o dönem Londra'da yaşayan ünlü Lee Konitz'le Warne Marsh'ın uzun

soluklu birlikteliğini sağlayan da o olmuştur. Konser ve turnelerinde Lou Levy, Teddy Edwards ve Allan Eage'in yanında Dexter Gordon, Jonny Griffin gibi efsane müzisyenlerle de çalışmaktadır. Plak yayınındaysa örneğin Roney'in ardından, Charles Mingus'un ünlü dörtlüsünde çalan Jonny Coles'un albümünü yayınlanmaktadır. Bu ilk süreçte, az önce andığımız Warne Marsh ile yaptığı albümler yoluyla Criss Cross dünyada tanınmaya başlamıştı. Warne Marsh'in ekibinde ünlü piyanist Hank Jones ve basçı George Mraz yer almaktadır. Ve hatta Chet Baker bile bir dönem bu kadroda görünür. Öte yandan yine turne veya kayıt için Avrupa'ya gelen Johnny Coles'un yanında Clifford Jordan, Junior Cook vs müzisyenlerin stüdyo veya canlı kayıtları albümleşmektedir.

Teekens'in yoğunlaşan bu temposu, produktörü Avrupa'dan New York'a taşır. Her türde, müzisyenlerle görüşme ve anlaşmalar, birtakım albüm kayıtları hep ABD'de veya bu yolla gerçekleşmektedir. Teekens'da, bir başka boyutuyla Avrupa jazz'ını ABD'ye de taşımayı hedefleyip firmayı olduğu gibi New York'a taşır. İşte bu produktörün genç kuşak müzisyenleri keşfi de New York yerleşiminden sonra canlanır. Ciddi bir öngörüdür bu ve başarıya doğru yol alır. Örneğin firmanın Detroit'li sanatçısı **Kirk Lightsey**, yine Detroit'li olan genç yetenek **Kenny Garrett**'i Teekens'a önerecek ve bugünün ünlü Garrett'ının ilk albümü Criss Cross'dan çıkacaktır. Firmanın gitgide adının parlamasına koşut olarak, Teekens'in müzisyen keşif yetisi, kısa zamanda firmanın, birçok günümüz ünlü müzisyeninin ilk albümünün bu firmadan çıkmasına neden olur. Bu müzisyenler arasında **Chris Potter**, Eric Alexander, **Peter Bernstein** ve Mark Turner'ı hemen hatırlatmak mümkündür. Firmanın kaydındaki inceliklerin oluşmasında, Teekens'in ABD'ye yerleştikten hemen sonra keşfettiği Rudy Van Gelder'in stüdyosu ve oluşturduğu sound'un da özel önemi vardır. Kayıtları yapan Max Bolleman o da prodüktör gibi bir davulcudur ve yakın dostudur.

Firmanın, tabii ki oluşturduğu sound çeşitliliğinde, tek bir modern jazz tavrının hegamonyası yok. Ama, modern geleneğin ağırlığı var. Hatta 1950'lerin bebop ve hard-bop tavrının çoğu kez yeni bir vücuda döndürülmesi çabası dikkat çekiyor. Firmanın, çoğu ana müzisyeninin yapıtlarında bireyselliğini öne çıkarmanın yanında, jazz sanatının incelikleri söz konusu. Kendine has bir ruhaniliği de öne çıkardıkları açık. Bu arada, son yirmi yıl hip-hop'a kadar uzanan çeşitli Siyah müzik türleriyle jazz arasında köprüler kurma uğraşında modern sanatçılarla karşılaşılıyor. Ama, belki en önemlisi, müzisyenlerin virtüözitelerini abartmayıp, sanatçı tavırlarını öne çıkartmaları.

Firmanın bu ilginç müzikal aura'sında Teekens'in stüdyo için seçtiği, farklı albümlerde devamlı çalışmasını , arzuladığı isimler var. Bir prodüktör olarak kendine has bir müzisyen grubu oluşturmaktan çok, örneğin ritim seksiyonunu önemle belirlemekte. Seçtiği müzisyenlerle uzun soluklu bir çalışma yapmayı yeğlemiş hep. Kendine has yeni ritim seksiyonları oluşturur. Örneğin basçı **Peter Washington** toplam 40 kayıtta çalmaktadır. Teekens'in bir röportajda söylediğine göre Washington, onun için bir Paul Chambers'dir. Öte yandan **Christian Mc Bride**, John Weber, **Dennis Irwin** veya **Scott Coley** onun daimi çalışmak istediği favorileridir.

İlginç olan nokta şudur. Okuduğum bir metinde, Criss Cross için "yeni Blue Note" diyen bir yazara rastlamıştım. Buradan da çıkarımım, firmanın üstün bir keşif yeteneği olmasıydı. Olaya bugünden baktığımızda, birtakım antikalaşmış ustaların yanında son 20-30 yılın, bir kısmı ilk albümleri de olan, çok sayıda 1990'ların yeteneğini firmada bulabilmemizdir. Tabii ki aralarında görece kıdemliler de olabilir. Yani, Criss Cross bu anlamda öncü bir gruptur. Geçmişten gelecekten köklü olarak hiç kopmayan, ama yaşadığı günün jazz'ının ufkunu açan çok sayıda müzisyeni işaretlemektedir. Örneğin bu firmayla özdeşleşen isimler arasında, başta andığım birkaç müzisyen dışında **Adam Rogers**, David Binney, **Joel Weiskopf,** Adonis Rose, **Billy Drummond**, Wycliff Gordon, **David Kikoski**, Brian Lynch, **Peter Leitch,** Peter Beets benim ilk aklıma gelen müzisyenler. Öte yandan, az sonra çok yeni albümlerini anabileceğimiz **Seamus Blake**, Misha Tsiganov **Zach Brock** ve Donald Edwards'ı da anımsatalım. Firmanın yüzlerce albümü çıktığını düşünürsek, anımsattığım isimlerin sayısı tabii ki az. Bu örnekler, sadece, firmaya dair bir fikir oluşturmak için. Hem de genç ve yeni yeteneklere nasıl sahip çıktığını göstersin diye.

Albümler Üzerinden Criss Cross'a Bakmak

Bu firmayı odak almamızın bir başka nedeni, kısa süre önce, Cross Cross'un beş 2014 CD'sinin Türkiye'de piyasaya çıkması. **Equinox**, iki- üç yıl önce bu firmanın birkaç albümünü getirmişti. Geçmiş yıllarda farklı vesilelerle müzik marketlerimize taşınan albümleriyle karşılaşmıştık. Ama, Türkiyeli jazz severlerin düzenli bir biçimde **Cross Cross** yapıtlarını izleyebildiği söylenemez. Belki bazı özel jazz severlerin dışında tabii. Bu yeni beş albüm, umarım yol açar ve firmanın eski veya görece yeni birtakım albümlerine ulaşma olanağı buluruz.

Elimizdeki yeni albümlere gelince, bizce en çarpıcı ilk yapıt, 1990'larla yıldızlaşmaya başlayan iki jazz saksofoncusunun ortak hazırladığı bir albüm projesi olan **Samuel Blake** ve **Chris Cheek**'in "Reeds Ramble" adlı çalışması. Jazz ortamına 1990'ların hemen başında adım atan, eğitimli bu iki saksofoncu, o yılların yetkin birçok grup ve müzisyeniyle çalmışlardı. Ama,

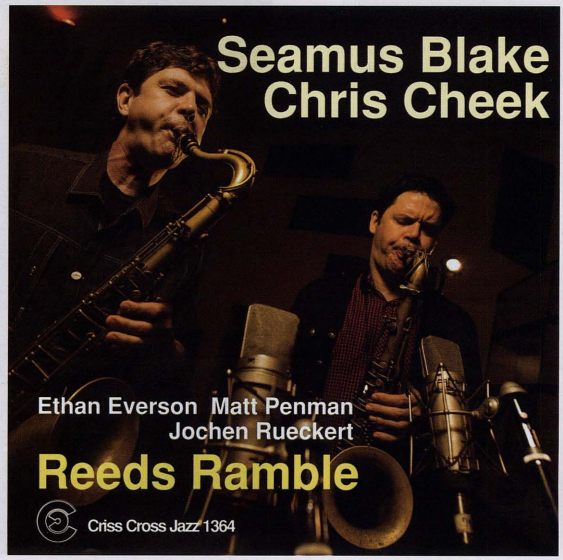

önemli nokta, 1990'ların ortasında ikisinin de çok özel bir genç grubun üyeleri olmasıydı. Hatta Samuel Blake'in yaratıcısı olduğunu bile söyleyebileceğimiz grubun adı "Bloomdaddies"di. Dönemin elektrikli jazz ortamından etkiler alan, funky esinlerden sıkça yararlanan bir alternatif- grange jazz'ıydı yaptıkları. Dönemin çağdaş sound'unun oluşmasında bu iki saksofoncunun yoğun katkıları es geçilemez. Burada önemli nokta, Seamus Blake'in daha 1993'ten itibaren bir Criss Cross sanatçısı olmasıydı. Bugünlere kadar, firmadan altı albümü çıkmıştı Blake'in. Chris Cheek'se ilk albümünü 1997 yılında "A Will I Know" adıyla çıkardı. Cheek çarpıcı, yer yer deneysel albümlerinin yanında, yetkin bir stüdyo müzisyeni olarak da adını duyurmuştu.

Bu iki yetenek de, ABD jazz'ının o kadar kalbur üstü müzisyenleriyle çaldılar ki, kendi stillerinde ustalaşırken, jazz'ın avangarttan modern geleneğe her tür eğiliminde ustaca performanslarının yanında, ustalarla sideman olarak çalıp, kendi albümlerinde jazz'ın birçok eğilimi içinde gezmeyi başardılar.

Bu ikili, "Reeds Ramble" albümleri için etkili bir ritim seksiyonu oluşturmuşlar. Ekipte piyanoyu "The Bad Plus"ın piyanisti Ethan Iverson; bası James Farm'in basçısı Matt Penman ve davulu Jochen Rueckert çalmakta. Özellikle basçı Penman, son yıllarda birçok önemli Criss Cross albümünde çalmakta. Saksofoncular, bu albümle modern- geleneğe olan sadakatlerine koşut olarak, akustik bir sound'u seçmişler. Albümdeki dokuz besteden yalnız iki tanesi Chris Cheet ile Blake'in ayrı besteleri. Geri kalanını müzisyenler seçip yeniden yorumlamışlar. Parçalarda birçok müzikal materyal bir araya gelmiş. Bunun yanında saksofoncular ayrıcalıklı tekniklerinden karakteristik çalış tarzlarından parçalarda hiç ödün vermiyorlar. Çoğu parçada, swing ruhuna yakınlaşan bir performansın yanında, jazz-blues'un bazı karakteristik özellikleriyle karşılaşılıyor. Örneğin Lady In "Languor"da 1940'lar jazz'ının ballad'larına yakınlaşırken, "1974 Blues" parçasında jazz blues'un yaşadığı içsel değişimin izleriyle karşılaşabiliyor. "All About Me" parçasında basçı Matt Penman'in tekniği ve üslubundaki uçarılık dinleyeni etkilemekte. Basçının aynı yanını "De Dah" parçasında da hissetmek olası. Piyanist Ethan Iverson'unsa albümde, kendine has, görece "vahşi" imgelemi ve dolayısıyla da tekniğine parçalara nasıl güzel yedirdiğine şahit olunuyor.

Blake ve Cheek, kendilerini nasıl özgür bıraktılarsa, ritim seksiyonuna da yorumlarında fazla müdahale etmemişler. Hedefleri bir duyuş ortaklığı olmuş. Abartılı bir virtüoziteden uzak durup, ölçülü bir üsluba sahip çıkıyorlar. Bu durum, söz konusu eski avangartların hem bir olgunluk dönemi yaşamaları, hem de modern geleneğe hızla yakınlaşmaları anlamına da geliyor.

Bu günlerde dinlemekten bıkmadığımız bir başka albüm **Misha Tsiganov**'un **"The Artistry Of The Standard"** albümü. Rus asıllı bu piyanist, 1991'de ABD'ye yerleşip, Berklee Müzik Okulu'nda eğitimini sürdürürken, kendisini jazz evreninin içinde bulan bir piyanistti. Criss Cross'dan ilk albümü 2012'de "Dedication" adıyla yayınlandı. Bu piyanist albümün adından anlaşıldığı gibi, seçtiği jazz standartlarına kendince bir sanatkâranelik katma uğraşında. Bunu bir meydan okuma gibi almak, algılamak zor. Ama, bazı basit ve yer yer değişken öğeleri kullanarak, prodüksiyonuyla albüme farklı vücutlara taşıma uğraşı veriyor. Müzikal ve estetik kaygının yer yer abartılı biçimde öne çıktığı bu albümde piyanist, müziğini farklı algı kapılarını aralayarak yenileme uğraşı veriyor. Hemen tüm bilenen birçok standardı kendi jazz tavrı içinde yeniden şekillendirmeye başlıyor. Piyanistin bu tavrı, aslında Criss Cross'un yayın politikasıyla da örtüşen bir nokta. Piyanist çoğu kez, müziğin biçimlerini farklılaştırma uğraşı vermekte. Bu durum, sanatçının yaratıcı yanı ve ilginç yorum yetisini ön plana çıkarır mahiyette. Albüm için oluşturduğu beşlide, yol arkadaşlarına bu tavrı çok iyi aşılamış ki, parçaların yorumlanışında çok ilginç cümlelerle, doğaçlama tutumlarıyla karşılaşılıyor.

Albümde trompet ve flugelhorn'la Alex Sipiagin yer almakta. Bir başka çarpıcı solistse, az önceki albümün yaratıcılarından büyük tenor ustası Seamus Blake. Criss Cross'un modern gelenekle kurduğu köprüyü imleyen bazı sound ve arayışları albüme sinmiş. Basçı Boris Kozlov ve davulcu Donald

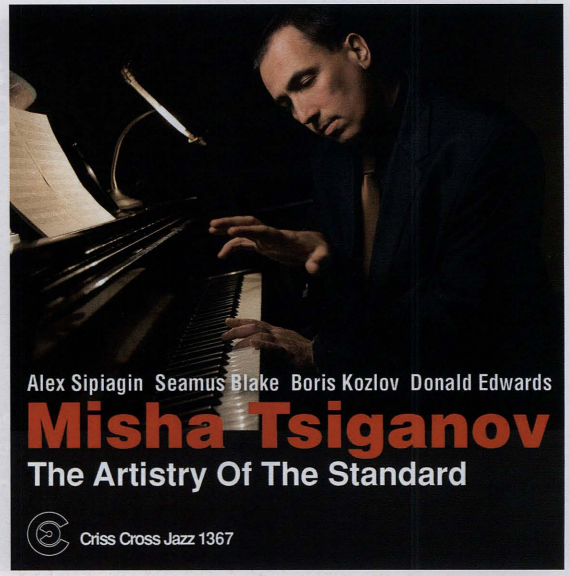

Edwards'ta albümün müzikal ve ritmik renkliliğinin oluşmasında özel öneme sahip.

Albümde, Wayne Shorter'dan John Coltrane'e, Charlie Parker'den Wes Montgomery'ye büyük jazz efsanelerinin kompozisyonlarıyla karşılaşılıyor. Yer yer modernist karakteri de olan bu parçalara Tsiganov, kendine has tatlar, farklı estetik kaygılar taşımakla uğraşmakta. Piyanistin düzenleme ve yorumculuk tavrında değişik bir içlilik dikkat çekmekte. Örneğin Kern'in "The Song Is You" adlı bestesinde. "Ah- Leu-Cha" adlı Charlie Parker bestesini grup yorumlarken, piyanistin bebop jazz'ına duyduğu sadakat kadar, kendini müzikal düzeyde sınayışına da rastlanıyor. Bu parçada piyanist kadar Blake'in tenorunun yarattığı müzikal kıvılcım dikkat çekiyor. John Coltrane'in "Mr. Day" adlı parçasını grup yorumlarken, Tsiganov'un free-jazz'ı algılayışındaki farklı nüanslarla ön planda.

Criss Cross'un açtığı bu özgürlükçü, yer yer de estetikçi kaygı, firmanın birçok albümüne zaten siniyor. Ama, ayrı noktada, önce vurguladığımız gibi müzisyenlerin bireysel kaygılarıyla yorum ve bestelerine nasıl vardıklarına dair çeşitli ipuçlarıyla karşılaşılıyor. Bu bağlamda, ard arda iki yeni albümü daha okurlara tanıtalım. Bunlar, Criss Cross'un önemli iki müzisyeninin birer solo albümü. Bunlardan ilki kemancı Zach Brock'un "Purple Sounds'u ve önceki albümün grubunda davul çalan, artık firmanın bir davulcusu olarak da anabileceğimiz Donald Edwards'ın "Evolution Of An Influenced Mind" albümü.

Zach Brock'un önemli istisnalığı enstrümaniyla başlıyor. Evet keman Avrupa jazz'ında özel bir ayrıcalığa sahip. Ancak, keman jazz'da yaygın bir enstrüman olmadığı için, dikkati de hep çok çeker. Daha yoğun biçimde izlenir ve riskli bir pozisyondur bu. Brock, bu noktada, 2000'li yıllarda verdiği performans ve çıkan albümleriyle ABD jazz'ında odak olabilen genç bir yetenektir. Elimizdeki yeni albümü "Purple Sounds'ı da eklersek, 2013'ten bugüne solo ve grup projeleriyle altı albümü çıkar. Modern jazz geleneğiyle güçlü akrabalıkları vardır kemancının. Örneğin ünlü jazz kemancısı Stephan Grappelli'nin stiliyle kendi ürettiği arasında ilginç köprüler kurulabilir. Ünlü jazz gitarcı Django Reinhardt'ın da kemancısı olan Grappelli'yle bağını imlemek adına yeni albümde Reinhardt'ın "Nuages" parçasına genç kemancının getirdiği değişik bir yorum var. Brock, apayrı bir armoni duygusunu parçalara taşırken, sololarında yer yer izlenimci öğelerle karşılaşılabiliyor. Onun bir başka hocası, kemana jazz'da yeni ve modernist açılımlar kazandıran Jean Luc Ponty. Genç kemancının yenilikçi yanını bu albümde topyekün hissetmek mümkün. Nitekim, elimizdeki "Purple Sounds" albümünde "Twenty Small Cigars" adlı bir Frank Zappa parçası yer almakta. İçinde rock ballad izleri de taşıyan, garip bir jazz performansı da var ön planda.

Chicago'ya geldiği 1992 yılından önce de bu kentte farklı performansları olan kemancı, 2000'li yıllarda Van Freeman'den Johnny Frigo'ya Kurt Elling'den Patricia Barber'a her kuşaktan önemli müzik insanlarıyla çalar. Jazz birikimi gitgide zenginleşir. Dolayısıyla da performans ve kompozisyonlarında, kemancının kendine has bir üslubu belirir. Bu özellik, elimizdeki "Purple Sounds" albümünde ön plana çıkıyor. İlk kaydı 1957'ye kadar uzanan ve adı albüme verilen Dizzy Gillespie parçası "Purple Sounds" da genç yeteneğin tutkulu yanı öne çıkar Bu noktada, kemancının yeni albümündeki dörtlünün üyelerinden gitarist Lage Lund'un nefis tekniğinin payı oldukça fazla. Bası yine Matt Penman, bir Criss Cross müzisyeni olarak çalıyor. Davuldaysa Obed Calvaire yer almakta. Grubun bizce, kemancıyla olan yoğun duygudaşlığını yansıtan parçanın "Quo Vadis" olduğunu söyleyebiliriz. Ama, bu albümün bizce en çarpıcı noktası, Brock'un yapıttaki iki bestesinden biri olan "Brooklyn Ballad"ınsa şimdiden bir jazz klasiği olarak ele alınması gerekir. Kemancı "Folkloric" adlı diğer bestesindeyse, müzikal inceliğin, nakışın yanında basçı Matt Penman'ın parçaya kazandırdığı ritim duyguları çok çekici. Zach Brock, bu bağlamda, ustalarından esinlenip, kendi müziğini kurmaya çalışan bir usta aday izlenimi veriyor albümde. Bu kayıtlarda Gerry Teekens'ın produksiyondaki titizliği, inceliğini es geçmemek gerek.

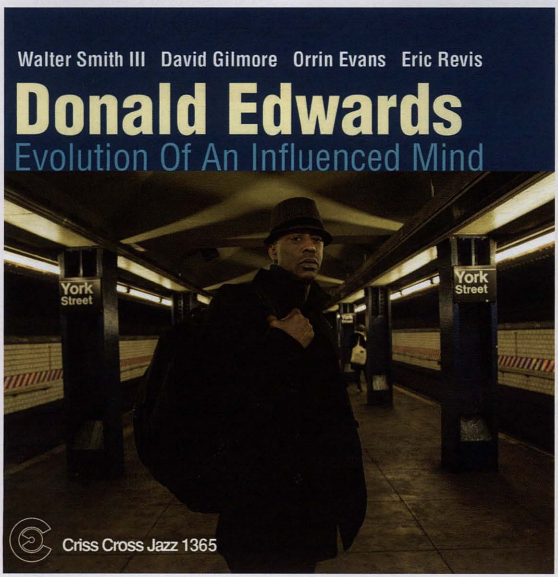

Az önce andığımız ikinci albüm "Evolition Of An Influenced Mind'ın yaratıcısı olan **Donald Edwards**'da son yıllarda birtakım Criss Cross albümlerinde rastladığımız bir davulcu. Edwards'ın aynı firmadan 2011 yılında da "Introducing Opus 5" adlı bir yapıt çıkmıştı. 1990'larda gitgide yenileşen, çeşitlenen modern jazz kulvarının belki en çok dikkat çeken davulcularından biriydi Edwards. Bu dönem jazz'ın yanında hip-hop'tan R&B'a, funk'tan gospel'a Siyah Müzik'in farklı kulvarlarında da gezinen Edwards, kendi jazz vizyonu içinde de dinleyeni saydığımız müzikal çeşitliliklerle baş başa bırakan bir yetenekti.

Edwards'ın ayırıcı yanı usta bir performans sanatçısı olmasının yanında, özellikle perküsyonda Üniversitelerde de ders veren bir eğitmen. Dolayısıyla, Siyah kültür ve vurmalılar sanatını ilginç bir birikime dönüştüren Edwards, teknik ustalığı aşan, kendine has bir ruhaniliği stiline taşıyan orijinal bir sanatçı olmuştu. Onun gençliğindeki ilk hocası, ustası olarak Üniversitede ünlü Alvin Batiste'nin davulcuya kazandırdıklarını müzisyen kendisi de yer yer anımsatmakta. Müziğini ilk geliştirdiği, yapıtlarına yansıttığı türün New Orleans

müziği ve jazz'ı olduğu hep yakalanabilir. Ama, hemen ardından New York'a geçen Edwards'ın bu süreçte dünyanın birbirinden önemli jazz müzisyeniyle, albüm performanslarındaki verimi dikkate değer. Performanslarına topyekün bakıldığında, sanatçının Freddie Hubbard, Donald Harrison Jessie Davis, Branford Marsalis ile olan birliktelikleri insana herhalde bir fikir verebiliyor. The Mingus Big Band ve Wynton Marsalis'se bir dönem birlikte yol aldığı diğer isimler.

Bu birikimi aktarıp, Criss Cross'tan çıkan son albümü "**Evolution Of An Influenced Mind**"a dönersek, albüm grubu için oluşan kadro hemen öne çıkıyor. Örneğin tenor saksın önemli ustalarından Walter Smiht III, Edwards'ın kompozisyonlarına yeni bir izlenimci vücut kazandırıyor. Ünlü David Gilmore'sa gitarıyla, davulun müzikteki mistifikasyonu ön plan çıkarmakta. Piyanist Orrin Evans'sa, davulcunun bir yol arkadaşı olarak, yapıtın avangart yüzünü imliyor. Başçı Eric Revis'se Edwards'ın ritim algısını farklı tonlara, renklere taşıma uğraşında.

Elimizdeki yeni albüm "Evolution Of An Influenced Mind"a dönersek, davulcunun, Siyah Müzik'e kültürel düzeyde bir sahip çıkışına da şahit olunuyor. New Orleans'ın müzikal kaynaklarından avangart müziklere kadar uzanan geniş bir spektrum içinde, müzisyen kendine has bir sound ve müzikal vizyonundaki çeşitliliği kompozisyonlarında gezdiriyor. Gelenekten kopmuyor, ama deneycilikten de vazgeçmiyor. Albümde çarpıcı olan nokta, kendi müzik algısındaki özgünlüğü parçalara yedirmesinin yanında; yapıt bir konsept albüm olmasa da, böyle bir albümmüş duygusu yaratıyor dinleyiciye. "American Drum Call To Mama" adlı ilk kısa parçada ilginç bir sample'le karşılaşılıyor. Kilise vokal ve müziğini, orijinalini zedelemeden farklı tınılarla buluşturuyor. "History Of The Future"da müzik birikiminin geçmişiyle, geleneğiyle gelecek düşlemi arasında müzikal köprüler kuran bir jazz tavrı belirginleşmiş. Albümdeki onbir besteden Edwards'ın olmayan tek parça albümün piyanisti Orrin Evans'in "When" adlı parçası. Funky öğelerle bezeli, avangart yanı ön plana çıkmış bir parça bu. Edwards'ın çalış stilindeki bazı inceliklerin ayrımına varılıyor bu bestede. Edwards'ın ayak pedalını kullanışındaki zarafet, çalışında yer yer belirginleşen izlenimci eda parçalara kendine özgü bir kişilik kazandırmış. Edwards'in "Dock's House" adlı bestesiyse, çağdaş jazz'ın diğer Siyah Müzik'lerle yaşadığı bileşenleri en iyi yansıtan örnek. Bu bestede, reggae öğelerle bile karşılaşmak mümkün. Görüldüğü gibi, Edwards, çalış stilindeki incelikli üslubunun yanında, müzikal zenginliğiyle albümünde dinleyeni bir büyülü havayla baş başa bırakıyor.

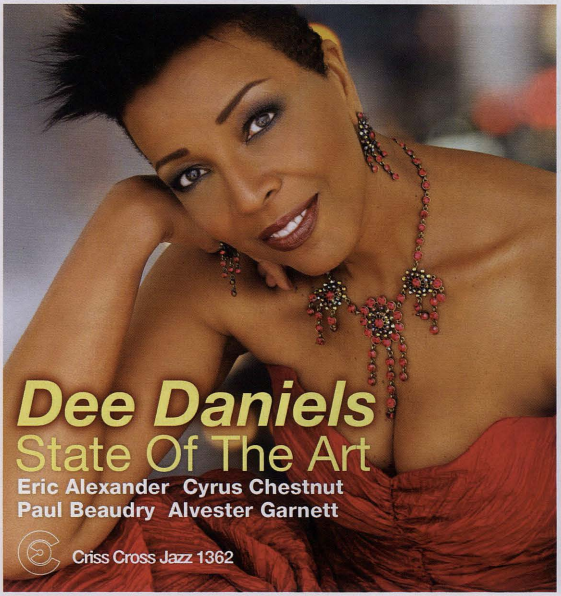

"Evolution Of An Influenced Mind" albümü, Edwards'ın çeyrek yüzyıllık birikiminin damıtılmış bir tezahürü gibi. Bizce, Criss Cross'un müzik vizyonundaki özgünlük ve çeşitliliği çok iyi yansıtan bir yapıt bu.

Görüldüğü gibi, değindiğimiz **Criss Cross** CD'leri de, firmanın soundundaki modern jazz'a kadar çeşitliliği imliyor. Müzisyenlerin, bireysel algı ve yetilerinin gün yüzüne çıkmasını sağlayan yapıtlar niteliğinde bu çalışmalar. Tabii ki, firmanın müzikal kılcal damarlarına topyekün girilemiyor sırf bu çalışmalarla. Ama, genel bir fikir verebiliyor. Örneğin, bu albümlerde ve topyekün Criss Cross çalışmalarında, kendi müziğini yapan kadar; enstrümantalist ve yorumcu yanı ön planda sanatçılarla da sıkça karşılaşılıyor. Bu noktada bireysel yeti, varolan bestelere yeni bir vücut kazandırmak gibi bir riske girebilen ustalıkta müzisyenler dikkat çekiyor. Bunu, kendi müziği üzerinden başaranların durumu tabii ki biraz daha farklı.

Bu dört albümdeki müzikal bağlamın görece dışında, klasik jazz'ın müzikal değer ve formatlarına yer yer yakınlaşan bir de **Dee Daniels** albümüyle tanıştık: "**State Of The Art**". Şarkıcılığı kadar eğitmen ve artistik direktör yanı da özel bir öneme sahip Daniels'in albümünde, şarkıcının yorumladığı standart özellikleri yansıtan, bir kısmı ballad karakterli 12 parça var. Şarkı söyleyişindeki teknik özenden de çok; duygu, düşünce ve kaygıların insan ilişkilerine, aşka nasıl taşındığını içli yorumlarıyla seçtiği parçalar ortaya çıkarmış Daniels. Şarkılara, kendine has bir kişilik oluşturma uğraşı vermekte. Müzikal bağlamda, önceki dört albümün modern jazz tavrı ve açılımlarından görece uzak bir yapıt olduğu için üstünde ayrıntılı durmadık bu çalışmanın. Ancak, Amerikan jazz vokalinin bugün vardığı düzey konusunda çeşitli fikirler taşıyabiliyor dinleyiciye. Dee Daniels'in kendine has bir içliliği var. Bu içlilik, şarkıcının farklı müzik kulvarlarında da gezinmesi imkanını geçmiş yıllarda sağlamıştı.

Criss Cross, sayısını tam tespit edemesek de, yayınladığı yüzlerce albümle, modern jazz evrenine anlamlı katkılar taşımıştır. Yaratıcısı Gerry Teekens'in genç yetenekleri keşfi ki ustalığının özel ayrıcalığıdır. Prodüktörlüğü kadar kayıt teknolojisine olan hakimiyeti, yapıtlarda oluşan sound'un zarif ve kendine has oluşu bu müzik insanını özgün bir kişiliğe kavuşturmuştur. Criss Cross Jazz, otuz yılı aşan ömrü içinde keşifçi yanını hiç eskitmedi. Bu yüzden de bugün dev bir noktaya varan "bağımsız firmalar" evreninde, sıkı jazz severleri devamlı şaşırtan, heyecanlandıran bir firma olmayı sürdürüyor. Yaratıcılık vasfından vazgeçmemekte kararlı görünüyor.

Müzikseverler ve odyofiller için tasarlanan Aria, kendi alanında dünyanın en iyisi!

Hem geniş CD koleksiyonuna sahip müzikseverleri hem de ses kalitesine önem veren odyofilleri aynı anda memnun edebilen Aria, güçlü donanımı ve kullanım kolaylığı ile rakibi olmayan bir müzik server...

Sonata DB adlı uygulamasıyla, müzikleri son derece detaylı bir şekilde tasnifleyen Aria'nın yenilikçi tasarımı ise, Avrupa'nın ünlü endüstriyel dizayn stüdyosu Ochoa & Diaz-Llanos'un imzasını taşıyor.

Donanımında kullanılan her bileşenin yüksek kalitedeki materyallerden seçildiği Aria, aynı zamanda OPPO BDP-105 ve OPPO BDP-105D ile beraber çalışabiliyor.

Önceden tanımlanan 18 ayrı içerik bilgisine göre seçimler yapabilen Aria, müzik koleksiyonunuzu dilediğiniz şekilde yöneterek kolay arama ve seçim yapabilme şansı sunuyor.

- Kullanım kolaylığı ve iPad™ ile kullanım
- 100% sessizlik
- 4TB'dan fazla opsiyonel depolama alanı (HDD) ve 2TB (SSD)
- Çok yönlü destek
- Tam otomatik CD rip işlemi
- Özellikle klasik müzik albümlerinde tam otomatik üstveri özelliği (Dönem, stil, enstrüman, şef, orkestra, solist, firma başlıklı tasnifleme)
- 32bit/384KHz üzeri çözünürlük ve DSD özelliği
- Ditital ve analog çıkışlar
- Airpaly özelliği olan cihazlarla uyum

Depolama kapasitesi geniş, ses kalitesi kusursuz, çözünürlüğü yüksek bir müzik server arıyorsanız Aria ile tanışmanızın tam zamanı!

Elipson "Lenny" gibisi yok!

Ses reprodüksiyon tarihi ile eşzamanlı olan Fransız hoparlör üreticisi Elipson, 1938 yılından bu yana ürettiği hoparlörlere bir yenisi daha ekledi...
Varlığını 70 yıldan fazla bir süredir devam ettiren Elipson, "Lenny" adını verdiği yeni modelini Habitat ile birlikte tasarladı. Çağın en son dijital ses standartları ile donatılmış olan "Lenny", Android ya da IOS akıllı telefonlar ve bilgisayarlar ile Blutooth 2.1 protokolü sayesinde kablosuz olarak iletişim kuruyor.
Yüksek pil ömrü ile 8 saatten fazla bir süre dilediğiniz mekanda müzik dinleme imkanı sunan "Lenny", kompakt görünümüne karşın üstün ses kalitesi ile dikkat çekiyor.
Habitat'tan Pierre Favresse ve Elipson'dan Jean-Yves Le Porcher'in imzasını taşıyan Elipson'un bu yeni harika hoparlörü sayesinde müziğinizi dilediğiniz her ortama taşıyabilirsiniz.

Yeni jenerasyon kablosuz hoparlörün adı: Focal "Easya"

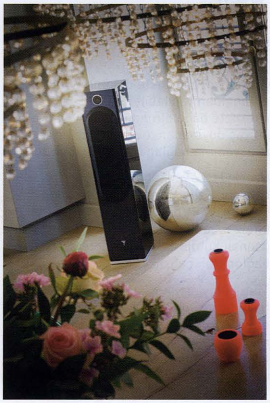

Focal'in yeni harikası olan "Easya" içinde bulunan amplifikatörü ile kablosuz hoparlör dünyasının tarihini baştan yazıyor!

Kusursuz detaylı sesi, kullanım kolaylığı ve tasarımıyla dikkat çeken Focal "Easya"nın tasarım ve üretimi Fransa'da yapılıyor.

Doğal sahnesi ile müzik dinleme keyfini artıran "Easya"nın içinde 85W RMS gücünde bir amplifikatör yer almakta. Polyglass cone sürücüleri, yeni TNV2 alüminyum/magnezyum devrik dome tweeter'lara sahip olan bu yeni model; kablosuz kaynaktan dijital vericisine ulaşan ses sinyallerini Kleer® teknolojisi ile kayıpsız olarak sunuyor.

CD, mp3, DVD, Blu-ray çalarlar, oyun konsolları, bilgisayarlar ya da tabletler ile bağlantıya geçebilen dijital verici, dilediğiniz kaynaktan müzik dinleme imkanı sağlıyor. Hatta Bluetooth® aptX® teknolojisi sayesinde taşınabilir diğer cihazlar ve akıllı telefonlardan da müzik dinlenebiliyor.

Son derece kolay bir kuruluma sahip olan Focal "Easya", dışarıdan hiçbir amplifikatör ya da kabloya ihtiyaç duymuyor.

Focal'in geleneksel dizaynını koruyarak hazırlanan tasarım ise Pineau & le Porcher imzasını taşıyor.

Evinizde ya da ofisinizde kablo karmaşası yaşamadan en kaliteli sese ulaşmayı arzu ediyorsanız Focal "Easya" tam size göre!

Danimarka'nın ünlü High-End firması Davone Audio'nun hoparlörleri şimdi Extreme Audio'da!

Hoparlör üretimine başladığı tarih itibariyle dünya basınında büyük ilgi gören, özellikle GQ, Le Monde, Vanity Fair, Wired, CNET ve Fidelity dergileri tarafından ödüllendirilen Davone Audio'nun hoparlör modellerini dinlemeden asla yeni bir hoparlör almaya karar vermeyin...

Markanın gözde modelleri arasında yer alan ve High-End sınırlarını aşan "Ray", 360 dereceden sunduğu kusursuz sesi ile "Mojo", hem tasarımı hem de sesi ile büyüleyici "Riva", dinlerken yalnızca kulaklarınıza değil tüm duyu organlarınıza inanamayacağınız "Grande" üstün Danimarka tasarımı ve akustik mühendisliğinin birer harikası olarak karşımıza çıkıyor.

Dengeli sesleri, geniş sahne performansları ile tamamen el yapımı olarak Danimarka'da üretilen Davone Audio hoparlörlerinde havacılık ve fizik mühendisi olan Paul Schenkel'in imzası bulunuyor.

Sesin en saf halinin performansla buluşması: Avantgarde Acoustics

Müzik dinlerken müziğe dalıp gitmekten öte, başka alemlere doğru yola çıkaran; sesin en saf halini sunarken üstün performansı ile hayrete düşüren Avantgarde Acoustics şimdi Extreme Audio'da!

Odyofiller tarafından "fonksiyonel tasarımın uygulamada geldiği son nokta olarak" değerlendirilen Avantgarde Acoustics hoparlörlerini "gösteriştен uzak, gerçek ve alternatifi asla olmayan" tabirleri ile tanımlamak belki de en doğrusu...

İnsan kulağına sesin en doğru şekilde ulaşabilmesi için tasarlanan teknolojisi, doğal tınıları ile bir keman sonatını ya da bir heavy metal gitarını en orijinal haliyle sunabilen Avantgarde Acoustics hoparlörleri doğal prensipleri limitlerin farkındalığıyla gerçeğe dönüştürüyor.

20 yıllık geçmişiyle odyofillerin bir numaralı referansı olmaya devam eden Avantgarde Acoustics ile bir hayat değişikliği tecrübesine hazır mısınız?

The Beast: Müzik server'ın doruk noktası!

Bilgi ve tecrübenin birleşimiyle tasarlanarak, tamamen müzik tutkusuyla İsviçre'de üretilen "The Beast" High-End bir müzik server'ın da ötesinde!

Tüm operasyon ve kontrolü 7 inçlik yüksek çözünürlüklü dokunmatik ekranından yapılabilen "The Beast"; internete bağlı olmadan, bir bilgisayara ihtiyaç duymadan, özel rip yazılımı ile rip istasyonuna bağlanarak çalışabiliyor.

Üzerinde 12 yıldan fazla bir süredir çalışılan "The Beast"in; operasyon sistemi, kontrol ve kütüphane yazılımı ise Linux tabanlı... Uzaktaki bilgiye ise, lisanslı kütüphane Gracenote üzerinden bağlanarak çalışıyor.

Tüm detaylarıyla High-End teknolojisinin haklı gururunu taşıyan ve son derece etkileyici olan "The Beast"in sabit ve rezonansa mahal vermeyen kasası çok kaliteli alüminyumdan yapılmış. 0.96 TB ya da 1.92 TB SSD iç depolama alanının kapasitesi ise NAS sürücü sistemi eklendiğinde artırılabiliyor. "ReQuest Film Player" eklemesi yapıldığında video play-back için de kullanılabilen "The Beast" aynı zamanda DVD ve Blu-ray formatlarını da rip'leme özelliğine sahip...

Seri bağlantı noktası ya da IP üzerinden özel yükleme sistemleri ile tamamen entegre çalışabilen cihaz; Crestron, AMX, Control4 ve KNX kontrol sistemlerine uyumlu olarak tasarlanmış...

HTML5 taracısını destekleyen her mobil cihaz ve bilgisayar ile "The Beast"in arayüzü üzerinden kontrol sağlanabiliyor. Online destek sistemi ARQ LINK ile benzersiz bir müşteri servisi garantisi sunan cihaz, ARQ LINK sayesinde dünyanın heryerinden sisteme bağlanarak müzik ekleme ve server'da bulunan bilgileri düzenleyip yönetebilme imkanı sunuyor. Aynı zamanda iTunes kütüphanelerini de yönetebilen cihaz, kayıpsız ses dosyalarını mükemmel bir şekilde kodluyor.

Başka lokasyonlardaki diğer "The Beast"ler ya da ReQuest Audio cihazları ile senkronize olabilen bu muhteşem cihaz, yüksek standartlara sahip bir clock sistemi sistemi kullanıyor; FEMTO 140 ya da FEMTO GALAXY clock sistemleri ise opsiyonel olarak sunuluyor.

16, 24 ve 32 bit ile 44.1, 88.2, 96, 174.4, 192 ve 384 kHz'de upsampling yapabilen "The Beast" dijital teknolojide mükemmeli hedefleyenler için tasarlandı!

"Dünyanın en iyi müzik ve ev sinema sistemleri markası: McIntosh" Extreme Audio'da!

1949 yılında Frank McIntosh tarafından Silver Spring Maryland'de kurulan ve ses kavramında efsane olan marka McIntosh, tüm dünyadaki büyük ünü ve ses kavramına kazandırdığı yeni anlam ile anılmaktadır.

Yüksek güce ve en az distorsiyona sahip amplifikatörleri ile tüm standartlarının üzerinde üretimler yapan firma, tamamen el yapımı olarak üretim yapmaktadır.

Sesin "Altın Çağı"ndan bu yana, ses ve ev sinema sistemlerinde güvenilirlik ve performansın standartlarını belirlemeye devam eden McIntosh, şimdi Extreme Audio güvencesiyle Türkiye'de...

Kulaklıktan müzik dinlemenin yeni adı: OPPO PM-1

OPPO'nun 2014 yılında dünya piyasasına çıkardığı OPPO PM-1 planar magnetik kulaklığı, düzlemsel mıknatıs teknolojisine yepyeni bir bakış açısı getiriyor. Doğal, dinamik, konforlu ve hafif olan PM-1, müzik tutkusuyla dolu akustik mühendisler, kimyagerler, odyofiller tarafından uzun yıllardır devam eden bir araştırma sonucunda ortaya çıkarıldı; hatta yapımı esnasında 7 katmanlı kendine özgü diyaframı, çift taraflı sarmal bobini ve FEM optimize mıknatıs sistemi gibi pek çok bilimsel buluşa da imza atılmış oldu.

OPPO PM-1'in oldukça ince ve hafif olan diyaframı itme-çekme yöntemi ile çalışıyor, mıknatıs sistemi ve yönetim paneli ise olabilecek en yüksek hassasiyet ve konsistansa sahip... Son derece istikrarlı ve doğrusal piston vibrasyonlarına sahip olan diyafram, sigortalı faz koheransı ve minimum distrosiyon ile yüksek çözünürlükte bir performans sunabiliyor.

Yüksek hassasiyet değerlerine ve son derece hafif bir yapıya sahip olan OPPO PM-1 herhangi bir dış amplifikatöre ihtiyaç duymadan taşınabilir cihazlarla uyum içinde çalışabiliyor.

Transparan, dinamik, dengeli tonal yapısı ile kulaklıktan müzik dinleme zevkinizi perçinleyecek olan OPPO PM-1 Extreme Audio güvencesiyle ülkemizde!

Clearaudio "Concept Wood" ile plaklarınızı yeniden keşfedin!

Clearaudio'nun bol ödüllü Concept modeli şimdi elegan tasarımı ve üstün analog teknolojisi ile sımsıcak bir görünüme kavuştu.

Clearaudio "Concept Wood" modeli son derece kolay kullanımı, çok katmanlı ahşap kasası ile hem kulaklarınıza hem de gözünüze hitap edecek.

Analog dünyaya high-end seviyesinde ve en uygun rakamlarla başlamak isteyenler için özel olarak tasarlanan "Concept Wood", MM ya da MC kartuş seçenekleri ile sunuluyor. Anti-skating ayarları yapılmış olarak kutusundan çıkan cihaz son derece kolay kullanımı ile dikkat çekiyor.

Clearaudio "Concept Wood" ile plak arşivinizde bulunan plakları ilk kez dinliyormuş hissine kapılabilir, high-end analog dünyasına giriş yapabilirsiniz.

Müziğin ritmi hiç bu kadar keyifli olmamıştı!

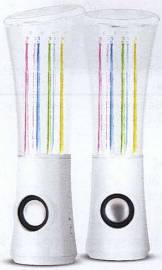

Patenti ATake şirketine ait olan bu keyifli hoparlör sistemi ile müziğin ritmi aynı zamanda görsel bir şölene dönüşüyor.

Son derece kolay kullanıma sahip olan hoparlör sistemi; iPhone, iPod, PC, Mac ya da diğer ses kaynaklarınına bağlanabiliyor. Müziğin ritmi ile senkronize hareket eden suyun görselliği ve altı ayrı LED ışığı ile müzik dinlemek bambaşka bir keyif haline geliyor.

Dilediğiniz mekana taşıyabileceğiniz bu hoparlör sistemi aynı zamanda sunduğu ses kalitesi ile de dikkat çekiyor.

www.extreme-audio.com

CD VİTRİNİ

ULUSLARARASI KULLANILAN KISALTMALAR

acc	akordiyon	**el** db	elektrik double-bas	picc	piccolo
afl	alto flüt	eh	english horn	prg	programming
arr	aranjör	elb	elektrik bas	**r**	reeds
as	alto saksofon	elg	elektrik gitar	**s**ax	saksofon
b	bas	elp	elektrik piyano	si	sitar
bar	bariton saksofon	els	elektrik sitar	sou	sousaphone
bcl	bas klarinet	eu	euphonium	ss	soprano saksofon
bfl	bas flüt	**fl**	flüt	str	strings
bgo	bongo	flh	flügel horn	synth	synthesizer
bjo	banjo	frh	french horn	**t**a	tabla
btb	bas trombon	**g**	gitar	tam	tambourine
bs	bassoon	**h**	horn	tb	trombon
c	kornet	har	harpsichord	timb	timbales
cb	kontrabas	hca	harmonika	tp	trompet
cbs	kontrabassoon	ho	hammond org	ts	tenor saksofon
cel	keleste	hp	harp	tu	tuba
cga	konga	**k**eyb	keyboards	**v**	violin
cl	klarinet	**m**an	mandolin	va	viola
clav	klavinet	mell	mellafon	vb	vibrafon
co	kougar	mrb	marimba	vc	cello
comp	kompozitör	**o**	obua	vo	vokal
cond	kondaktör	orch	orkestra	vtb	valve trombon
cy	simbal	org	org	**w**bd	washboard
d	davul	**p**	piyano	wdwd	woodwinds
dir	direktör	perc	perküsyon	**x**yl	xylophone

Çağıl Kaya
Bir Parça Ay Bir Parça Kuş
AK Müzik 814083 (2014)

Müzisyenler
Çağıl Kaya (vo)
Kürşad Deniz (p)
Kağan Yıldız (b)
Cem Aksel (d)
Serhan Erkol (as)
Tamer Temel (ts)
Amy Salsgiver (vib)
Ülkü Aybala Sunat (vo)

Bir Parça Ay Biraz Kuş Çağıl Kaya'nın ilk albümü. 9 parçadan oluşan albümde "Bahar Kaygılı" ve "İstanbul" dışındaki tüm parçalarda söz ve besteler Çağıl Kaya'ya ait. "Bahar Kaygılı"nın sözleri Boran Şentürk ve Çağıl Kaya tarafından yazılmış, "İstanbul" ise sözler ve müzik Kaan Tangüze'ye ait. Duman grubunun yorumu ile tanıdığımız "İstanbul"un bu düzenlemesinde şehrin kaotik ortamı kendini hissettiriyor.

Aralık 2013'te İTÜ MIAM Stüdyosunda Can Karadoğan tarafından kaydedilen albümün miks ve masteringi Jordi Vidal tarafından yapıldı. Albümün özel kapak ve kitapçık tasarımı ise Kaan Bağcı'ya ait.

İlhan Erşahin
The Other Side
Sony 58650 (2014)

Müzisyenler
İlhan Erşahin (s)
Alp Ersönmez (b)
Volkan Öktem (d)
İzzet Kızıl (perc)

2000'li yılların başında yayınlanan Nil Karaibrahimgil, Bora Uzer, Dilara Sakçınar gibi o dönemin İstanbul sahnesi için "yeni" isimlerin yer aldığı ilk albüm ile çok beğenilen "Wonderland" projesinin devamı niteliğindeki "The Other Side" albümünde, Usta saksofoncu İlhan Erşahin'in öndertliğinde yine usta müzisyenler bir araya geleterek İstanbul'un sesini, geleneksel ile modern arasındaki eklektik ses dünyasını bir araya getiriyor.
İlhan Erşahin ve Hüsnü Şenlendirici'ye Volkan Öktem, Alp Ersönmez, İzzet Kızıl ve Arto Tunçboyacıyan gibi usta isimlerin eşlik ettiği "The Other Side" albümü müzik piyasada.

Mete Ege
London Blues
ME 356926 (2013)

Müzisyenler
Mete Ege (g)
Costa Tancredi (b)
Nicola Marangoni (d, perc)

Londra'da yaşayan gitarist Mete Ege'nin blues kaydını internet üzerinden satın alıp dinleyebilirsiniz. Albümde oldukça kalabalık konuk müzisyen kadrosu var; Claudio Corna (p, org), Joe Bickerstaff (p, org), Jamie O'Donnel (s), Yahya Dai (s), Ben Gunnery (vi), Matt Winch (tp), Jessie Pie (vo), Süleyman Bağcıoğlu (g).

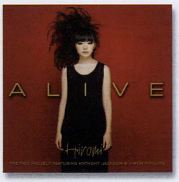

Hiromi
Çınaraltı
Equinox EMCD 0013 (2013)

Müzisyenler
Hiromi (p)
Anthony Jackson (b)
Simon Phillips (d)
Jazz-rock tarzının kadın idolü Hiromi'nin son çalışması Wanderer, daha önceki albümü Voice and Move'dan biraz daha hassas işlenmiş görünüyor. Bu yıl Şubat ayında New York'ta kaydedilen tüm bestelerin Hiromi'ye ait olan "Wanderer"da her zamanki kadrosu Anthony Jackson ve Simon Phillips ile birlikte yer alıyortar. 9 parçanın yer aldığı CD'de piyanist Hiromi'nin olağanüstü teknik sağlamlığı keyif veriyor.

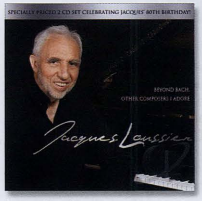

Jacques Loussier
Beyond Bach, other Composers I Adore
Telarc 35342 (2014)

Müzisyenler
Jacques Loussier (p)
Benoit Dunoyer de Segonzac (b)
Andre Arpino

Sanatçının 80. yaş kutlaması nedeniyle özel çalışmalar piyasaya çıktı (26 Ekim 1934). Bunlardan ilki 2CD'lik bir klasik müzik bestecilerinin eserlerine yer verilen bu albüm. 1. CD'de Vivaldi, Satie, Handel, Scarlatti, Ravel ve Debussy'den parçalara yer verilmiş. 2. CD'de ise Beethoven, Mozart, Schumann ve Chopin den yorumlar yer alıyor. Arşivlik bir çalışma olmuş.

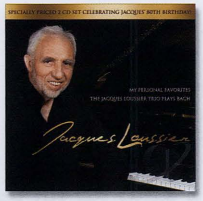

Jacques Loussier
My Personel Favorites; The Jacques Loussier Trio Plays Bach
Telarc 35342 (2014)

Müzisyenler
Jacques Loussier (p)
Benoit Dunoyer de Segonzac (b)
Andre Arpino (d)
Yine sanatçının 80. doğum günü nedeniyle hazırlanmış bir double albüm daha piyasaya aynı zamanda çıktı.
Grup bu çalışmada ise Bach'in bestelerini jazz yorumuyla seslendirmişler. İlk CD'de 13 çalışma, ikinci CD'de ise 14 parçaya yer verilmiş. Arşivlik...

Harvey Mason
Chameleon
Concord 34113 (2014)

Müzisyenler
Christian Scott (tp)
Kamasi Washington (s)
Matthew Stevens (g)
Kris Bowers (keyb)
Ben Williams (b)
Harvey Mason (d)

Davulcu, prodüktör, besteci ve şarkıcı Grammy adaylığı da bulunan Harvey Mason'ın son çalışması piyasada. Albümde lider davulcu parlak gençlerle birlikte ustaların parçalarını seslendirdi. 15 parçanın yer aldığı albümde Bob James, Grover Washington Jr. Bobby Hutcherson, Herbie Hancock parçaları yorumlanan sanatçılardan bir kaçı.

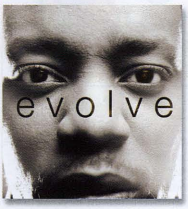

Jackiem Joyner
Evolve
Mac Avenue 7042 (2014)

Müzisyenler
Jackiem Joyner (s)
Kayta Matsuno (g)
Kyle Bolden (g)
Tim Bailey (b)
Raymond Johnson (d)

Norfolk, Virginia doğumlu, ödüllü saksofoncu ve multienstrümantalist Jackiem Joyner'in beşinci stüdyo albümü Evolve piyasada. Smooth jazz tarzının önde gelen isimlerinden olan sanatçı bu çalışmasında R&B'den de esinlenmiş, dinamik, ritmik zengin armonik ögelerle örülü albümde 15 parça yer almış. Albümde yer alan konuklardan bazıları; Bill Steinway (keyb), Gerald Allbright (ts), Keiko Matsui (p), Paul Nowell (tb), Ilya serov (tp).

Jonathan Butler
Living My Dream
Mac Avenue 7041 (2014)

Müzisyenler
Jonathan Butler (g, vo)
Tim Carmon (keyb)

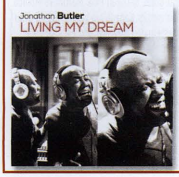

George Duke (p)
Mike Eiya (ts)
Dan Lutz (b)
Marcus Miller (b)
Jay Williams (d)

Güney Afrikalı şarkıcı, sözyazarı Johanthan Butler yaşamının bir kesitinden aldığı ilhamla yaptığı bu çalışmada 15 parçaya yer vermiş. R&B, jazz, gospel, soul kokulu bu albümde konuk müzisyenler de yer alıyor.

Rick Braun
Can You Feel It
Mac Avenue 7043 (2014)

Rick Braun (tp)
Brian Culbertson (p)
Phil Davis (keyb)
Braylon Lacey (b)
Tony Moore (d)

R&B, funk, jazz etkileşimli bu albüm üretken sanatçı Rick Braun'ın son çalışması. 11 parçanın kayıt edildiği albümde şarap tadında şarkılar dinleyeceksiniz. Konuklar arasında ise; Dave Koz (ts), Philippe Saisse (keyb), Elliot Yamin (vo), Jeff Lorber (keyb, g) ve başka pek çok müzisyen yer alıyor.

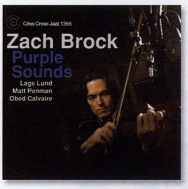

Zack Brock
Purple Sounds
Criss Cross Jazz 1366 (2014)

Müzisyenler
Zach Brock (vi, bariton keman)
Lage Lund (g)
Matt Penman (b)
Obed Calvaire (d)

Kemancı Zack Brock 2012'de ilk çıkış albümü olan Almost Never Was'ı 2012'de yine Cris Cross etiketiyle yapmıştı. Bundan 2 yıl sonra yaptığı Purple Sounds jazz tarihindeki keman gitar ortaklığındaki albümlere hürmet anlamında yapılmış bir çalışma. Albümde yer alan 8 parçadan iki adedi sanatçıya ait, diğerleri ise jazz dünyasının yakından tanıdığı isimlere ait. Gitar keman kombinasyonundan hoşlananlara öneriyoruz.

Donald Edwards
Evolution of an Influenced Mind
Criss Cross Jazz 1365 (2014)

Müzisyenler
Walter Smith III (ts)
Orrin Evans (p)
David Gilmore (g)
Eric Revis (b)
Donald Edwards (d)

Bir davulcu albümü piyasada. 6 yıl Cris Cross albümlerinde side man çaldıktan sonra nihayet kendi albümünü yapan sanatçı 10 iyi yazılmış

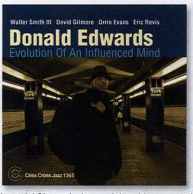

bestesini 21. yüzyılın karmaşık jazz ritim ve armonileriyle süslemiş. Güçlü melodik ögelere duygusallık da katarak özgün bir çalışma ortaya çıkartmış. Albümde yer alan harika müzisyenler de kendilerinden beklenenı ortaya koymuşlar. Albümde 11 parça yer alıyor.

Seamus Blake & Chris Cheek
Reeds Ramble
Criss Cross 1364 (2014)

Müzisyenler
Seamus Blake (ts)
Chriss Cheek (ts, ss)
Ethan Iverson (p)
Matt Penman (b)
Jochen Rueckert (d)

20 yıldan fazladır çok yakın dost olan iki saksofoncu Seamus Blake ve Chris Cheek birlikte hemen her türlü grupta birlikte yer alıp çalmış iki önemli ismidir. Akustik ortamda, Bad Plus'tan Ethan Ivory gibi önemli destek veren müzisyenlerle yapılan kayıt çok keyifli olmuş.

Dee Daniels
State of the Art
Criss Cross Jazz 1362 (2014)

Müzisyenler
Dee Daniels (vo)
Eric Alexander (ts)

LALE
PLAK
Tünel Galipdede Caddesi No: 1
Beyoğlu 34430 İstanbul, Turkey
T: +90 212 293 77 39
info@laleplak.com

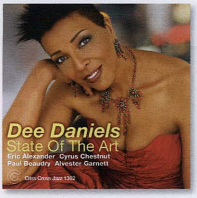

Cyrus Chestnut (p)
Paul Breaudry (b)
Alvester Garnett (d)

State Of The Art şarkıcı Dee Daniel'in ilk albümü olmamakla birlikte bu etiketten piyasaya çıkan ilk çalışmasıdır. Çok özel bir sese sahip olan Seattle doğumlu Dee Daniels jazz'da en parlak kabul edilen multi octav bir ses rengine sahip. Esnek phrasing'i ve keskin yorumuyla bu albümde Amerikan Songbook'dan seçtiği parçalara yeni bir yorum getiriyor. Ayrıca sanatçıya eşlik eden ritim seksiyonunda ise muhteşem bir takım var; piyanist Cyrus Chestnut, basçı Paul Beaudry ve davulcu Alvester Garnett albümü eşsiz kılmışlar.

Misha Tsiganov
The Artistry of the Standard
Criss Cross Jazz 1367 (2014)

Müzisyenler
Misha Tsiganov (p)
Alex Sipiagin (tp, flgh)
Seamus Blake (ts)
Boris Kozlov (b)
Donald Edwards (d)

St. Petersburg doğumlu piyanist Misha Tsiganov bu çalışmasında Great American Songbook repertuarından ve post-bop hardcore jazz parçalarından oluşan 9 parçalık bir repertuarla karşınızda.

Gordon Goodwin's
Big Band Phat / Life in the Bubble
Telarc 35453 (2014)

Gordon Goodwin's Big Phat Band'in 2014 kaydı canlı, keskin ve bol swingli albümü hareketli, bazı Latin parçalarla oldukça keyifli bir çalışma. Orijinaller, standartlar da dinleyebileceğiniz bu albümde tam 10 parça kayıtlı.

Mindi Abair
Wild Heart
Heads Up 34091 (2014)

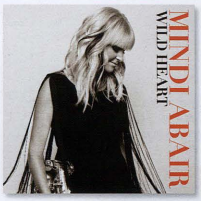

Mindi Abair müzik sahnesinde en çok tanınan kadın saksofoncularından biridir. Yılda büyük bir solo albüm kaydının yanı sıra zaman zaman da Aerosmith gibi grupların Amerika turlarında karşınıza çıkıverir. Veya American Idol gibi şovlarda da boy gösteriverir. Her yeni solo albümünde yer alır. Booker T, Greg Allman, Joe Perry, Keb Mo ve Waddy Wachtel bunlardan sadece bir kaçı.

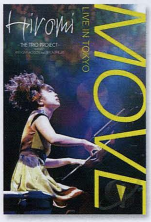

Hiromi
Live in Tokyo
Telarc DVD (2014)

Müzisyenler
Anthony Jackson (b)
Simon Phillips (d)

Aralık 2012'de piyanist Hiromi Uehara Trio Projesi Tokyo'da yaptığı konserin DVD'si ile piyasada. Ayrıca 2013 Avrupa turnesinin belgesel niteliğindeki bir kısmı da bonus olarak bu DVDnin sonunda yer alıyor.

Nils Petter Molvear
Switch
Sony/Okeh 88883747742 (2014)

Müzisyenler
Nils Petter Molvear (tp)
Morten Qvenild (p)
Blossom Bells (g)
Geir Sundstol (b)
Erland Dahlen (per)
Shankar Guitar (arm)

'Jazz'i elektronik altyapı ile harmanlayan Norveçli Nils Petter Molvear yeni albümü ile karşınızda. 80'lerin ortalarında Norveç'in önde gelen jazz müzisyenlerinden Jon Christensen ve Arild Andersen ile kurdukları Masqualero adlı grupla dikkatleri üzerine çeken Molvear sonrasında kendi grubu Khmer ile yoluna devam etti. Sanatçı son olarak ise Berlinli elektronik müzik produktörü Moritz Von Oswald ile 1/1 adlı albümü yayınlamıştı. Switch sanatçının son çalışması, albümde 10 parça yer alıyor.

Cesaria Evora
Mae Carinhosa
EMI 008 (2013)

2011 yılında 70 yaşında bu dünyadan göçen "çıplak ayaklı diva" veya "Morna'nın kraliçesi" adıyla müzik severlerin gönlünde taht kurdu. Albümde 13 tane Evora klasiği yer alıyor. Arşivlik bir çalışma.

Santana
Corazon
RCA 06029 (2014)

10 Grammy ödüllü efsanevi müzisyen Santana'nın Meksika köklerine ve kültürüne saygı duruşu niteliğindeki Corazon, Live from Mexico, Live it To Believe It konseri 2013 Aralık ayında Meksika'da gerçekleşmiş ve sanatçının kariyerinde özel bir yer tutmuştu. Tarihi konser çok özel bir albüm olarak CD ve CD+DVD baskılarıyla piyasada. Albümde Santana'ya Gloria Estefan, Pitbull, Ziggy Marley, Lila Downs, Nina Pastori, Salvador Santana ve Diego Torres gibi Latin müziğin önde gelen isimleri de eşlik etmiş. Albüm ve konser projesi olarak planlanan Corazon, Live from Mexico, Live it To Believe It, Santana'nın Latin müziği ve diğer müzik türleri üzerindeki etkisi ve değeri bir kez daha gözler önüne serilmiş.

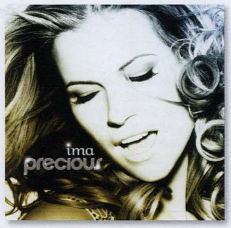

Ima
Precious
EMI / PT 009 (2014)

Dünya basınının 'Dalida kadar güzel, şarkıları Pink Martini ve Monica Molina kadar sıcak' olarak bahsettiği Kanada'nın yepyeni süper starı IMA 70'lerin en ünlü erkek seslerinden efsanevi pop, rock ve soul şarkılarını yeniden yorumladığı 'Precious' albümü piyasada.

Cem Tuncer - www.cemtuncer.com
cemtuncer@gmail.com

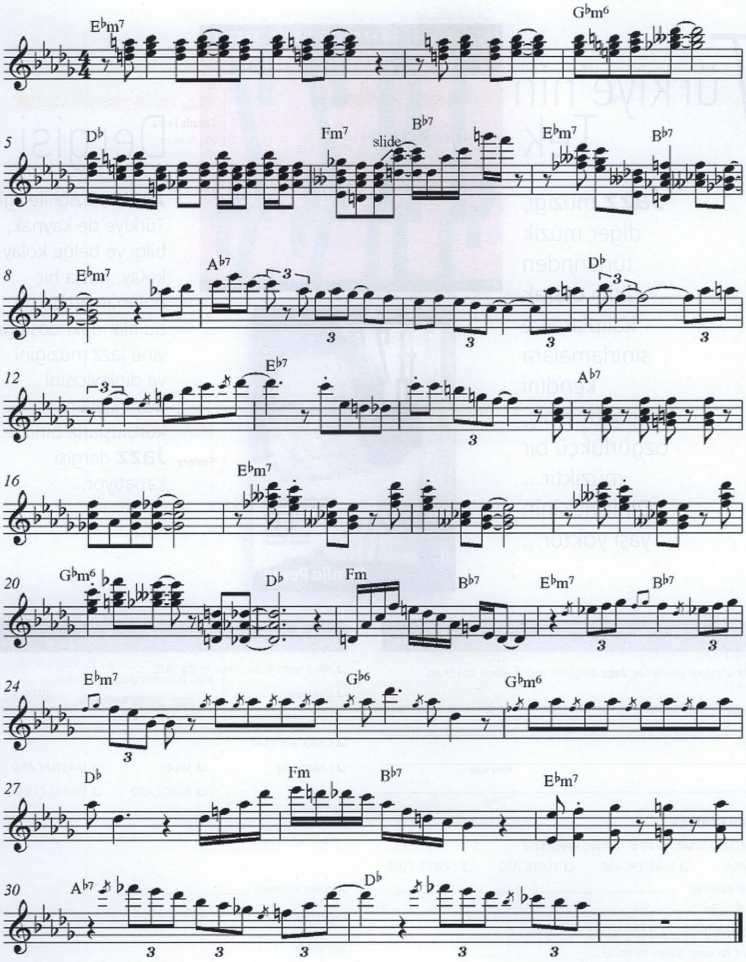

Selam!

Bu sayıda 1940 yılından bir kaydın (Stardust) solo transkripsiyonu var.

Benny Goodman Orkestrası ile çalan efsanevi jazz gitaristi Charlie Christian'ın bu solosu o tarihi düşündüğümüzde zamanının ne kadar ötesinde çaldığını gözler önüne seriyor.

O vakitlerde gitarcılar haricinde saksofon trompet piyano gibi enstrümanlarla solo çalma adına jazz'ın çok hızlı aşama kaydettiğini biliyoruz. Dolayısıyla kendinden önce ya da çağdaşı olarak pek parlak örneği bulunmayan bu dahi gitaristin solosu bence jazz tarihinin en kıymetli gitar sololarından birisidir.

Charlie Christian, gerçekten üst düzeydeki müzikal anlatımı ve doğaçlama kabiliyetiyle bugün usta diye nitelendirdiğimiz birçok duayenin yol göstericisi ve örnek aldığı bir müzisyen olmuştur.

"Zaman makinesi" efsanesini, tarihin o aralığında Charlie Christian'ı dinlemek ve tanışmak için isterdim doğrusu.

Büyük ustanın anısına...

Güzel bir yaz dileğiyle...

Türkiye'nin Tek

JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

JAZZ

Dergisi

Jazz müziği, diğer müzik türlerinden farklı olarak kalıplara ve sınırlamalara kendini hapsetmemiş, özgürlükçü bir müziktir... Dinleyicisinin yaşı yoktur...

Jazz müziği ile ilgili Türkiye'de kaynak, bilgi ve belge kolay kolay, hatta hiç bulunamadığı için, bu alandaki boşluğu yine jazz müziğini ve dinleyicisini destekleyen kuruluşlarla birlikte **Jazz** dergisi kapatıyor...

ABONE FORMU

Yılda dört sayı yayınlanan **Jazz** dergisine abone olmak istiyorum.

ADI SOYADI

ADRESİ

POSTA KODU

ŞEHİR TEL FAKS

KREDİ KARTI İLE

Kredi kartı hesabıma 40 ₺ 'yi borç kaydediniz

❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Kredi Kartı No: _____

Adı Soyadı: _____

Geçerlilik Tarihi: ____ ____ İMZA:

Şirket ise vergi dairesi ve no.su:

HAVALE İLE

Abone bedeli olan 40 ₺ 'yi Boyut Yayıncılık A.Ş.'nin

❑ İŞ BANKASI HARBİYE ŞB. 396883 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ YAPI KREDİ MASSİT ŞB. 1001177 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ GARANTİ BANKASI YENİBOSNA ŞB. 6298375 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

■ Bu formu doldurduktan sonra 212.413 33 34 no'lu fax'a ya da Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34204 Bağcılar-İstanbul adresine gönderiniz. Tel.0212.413 33 33

SUBSCRIBE TO JAZZ

❑ Yes, I want to subscribe to the JAZZ

❑ One year (4 issues) 40.00 $

❑ Check enclosed

❑ Charge my ❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Account number: _____

Expiration Date: ____ ____

Signature:

NAME

STREET

CITY, STATE, PROVINCE

COUNTRY, ZIP/ POSTAL CODE

■ After filling completely, please send this form to the fax number or to the address mentioned below:
Adress: Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34560 Bağcılar-İstanbul
Phone: +90.212.413 33 33 - Fax: +90.212.413 33 34

Ülkem Özsezen
ulkemplm@yahoo.com

Murat Beşer

Bu sayımızın konuğu değerli müzik eleştirmeni, Murat Beşer. Ülkemizin en önemli canlı müzik kritiklerinden biri olan Beşer, aynı zamanda bir plak koleksiyoneri. Bu yüzden, Körleme parçalarını alfabetik sıraya yerleştirilmiş plak ve CD'lerden oluşan 15.000 albümlük bir müzik arşivi arasından seçtik ve oldukça iyi bir Hi-Fi sistemde dinleme fırsatı yakaladık. Murat Beşer, albümleri ve parçaları yarattıkları atmosfer açısından da değerlendiriyor, dinleyicide bıraktığı izlenimlere ve etkilere göre tarzlarını ve kayıt tarihlerini tahmin ediyor.

Milt Jackson

SUNFLOWER
CTI - 1973
For Someone I Love - Milt Jackson

Milt Jackson – vibrafon
Freddie Hubbard – trompet, flugerhorn
Herbie Hancock – piyano
Ron Carter – kontrbas
Billy Cobham – davul

Bu kuzeyli bir müzisyen olabilir. Muhtemelen Norveçli. Çok eski bir kayıt değil gibi. Avrupa jazzının dünyaya açıldığı, daha mainstream olduğu dönemlerden gibi tınlıyor. 2000'li yıllar olduğunu tahmin ediyorum. Vibrafoncunun veya trompetçinin albümü gibi duruyor. Vibrafoncu Gary Burton olabilir. Şu an müzik daha eskilere gitti, 70 ve 80'lere geldik bir anda. Başçı Ron Carter olabilir. Birçok etkiyi üzerinde barındıran bir müzik. Avrupa jazz'ı, 70'ler ve 80'lerin Amerikan jazz'ı duyulabiliyor. trompetçi. 70'lerden bir trompetçiye benziyor. Funk, soul ve jazz'ı buluşturan bir müzisyen. Donald Byrd etkileri duyuyorum. Piyanist Herbie Hancock mu? Garip bir biçimde müzik her soloda değişiyor. Davulcu Billy Cobham olabilir.

Milt Jackson. Sunflower albümü.
Evet, bu tür müziklerde ticari ve sanatsal işler arasındaki sound farkı fazlaca göze çarpıyor. Freddie Hubbard çok şaşırtan bir trompetçi. İki ayrı döneminden albümlerini çalsanız asla tanıyamazsınız! Garip bir biçimde yakın dönemin kuzey jazz'ı gibi girdi bu müzik!

Carlos Sanatana John Mclaughlin

LOVE DEVOTION SURRENDER
COLUMBIA – 1973
A Love Supreme – John Coltrane

Carlos Santana – gitar
John McLaughlin – gitar
James Mingo Lewis – piyano
Larry Young, Khalid Yasin – org
Daug Rauch – bas
Don Alias, Billy Cobham, Michael Shrieve – davul
Jan Hammer – klavye, davul
Phil Browne, Armando Peraza – perküsyon

John McLaughlin ve Santana!
Bu o kadar nevi şahsına münhasır
bir üslüp ve tarz ki!
Alaska'ya gidip
bu müziği duysanız, Santana burada dersiniz! Her iki müzisyen için de çok özel bir dönem. Her ikisinin de Uzak Doğu düşüncelerinden etkilenerek müzik yaptıkları zamanlar. Güzel bir trans-jazz albümüdür.

Bu albümde Naima ve A Love Supreme çalmışlar.

Evet, John Coltrane'de de dönem dönem Doğu etkileri görülür. Batı müzisyenleri bu hat üzerinden Doğu'ya bakmışlardır. Aşağı yukarı aynı ideolojik ve kültürel çerçeve...
Bu albümde çok uzun trans halleri ve nefis doğaçlama sololar vardır.
Standart jazz dinleyicisi için kolay bir müzik seçimi değildir. Gelenekçi ve akustik jazz dinleyenlere göre bir tarz değil bu... Jazz-rock, Fusion tarzı bir albümdür. Santana Meksikalı'dır ve Afro-Rock denilen türün en iyi gitaristidir.

ORNETTE COLEMAN

SOAPSUDS
ARTIST'S HOUSE – 1977

Mary Hartman, Mary Hartman –
S. Shafer
Ornette Coleman – tenor saksofon, trompet
Charlie Haden - kontrbas

New York'lu avant-garde çevresinden müzisyenler bunlar. Çok fazla sinematik bir atmosfer var. Özellikle 60'lı ve 70'li yılların tür sineması ve gece atmosferli salon filmerinin etkileri duyuluyor. O dönemin macera ve cinayet filmlerini anımsatan bir havası var. İlk akıma gelenler John Lurie And The Lounge Lizards ve Dexter Gordon oldu. Eskiye gönderme yapan yeni bir kayıt da olabilir bu. Lounge Lizards değil, daha Coltrane-vari bir doğaçlamacı bu. Doğaçlama özelliği oldukça yüksek, Ornette Coleman ve Charlie Haden olabilir. Bir dönem birlikte çalmışlardı. Melodik ve düzgün hatlı bir parça olarak başladı, sonra daha serbest bir doğaçlamaya geçtiler.

Evet. Ornette Coleman ve Charlie Haden. Soapsuds albümü.

BILL EVANS

EVERYBODY DIGS BILL EVANS
RIVERSIDE – 1958
Minority – Gigi Gryce

Bill Evans – piyano
Scott LaFaro - kontrbas
Paul Motian - davul

Çok asabi bir trio bu! Sinirli çalıyorlar, tam bir jazz üçlüsünün olması gerektiği gibi! Ama çok usturuplu çalıyorlar. Aceleci ama mükemmeliyetçi bir piyanist... Keith Jarret üçlülerini andırıyor, o atmosfere benziyor. Erken dönem bir kayıt... 60'lı yıllar olabilir. Piyanist Oscar Peterson ve başçı Niels Pedersen olabilir. Çokça Bill Evans etkisi duyuyoruz, ama herkes de o etki var tabii ki...

Everybody Digs Bill Evans albümü. Parçanın ismi Minority.

Bill Evans'ın klasik albümlerinden biri bu. Büyük piyanistlerin asla tanıyamayacağınız, kendini ele vermeyen albümleri de olabiliyor. Chick Corea'nın da bu tür albümleri vardır mesela...

Everybody Digs Bill Evans albümü. Parçanın ismi Minority.

Ülkem Özsezen
ülkemplm@yahoo.com

Soldan Sağa:

4. Ayakuçları ve topukların yere vurularak yapıldığı bir dans türüdür.
5. Modern Elektronika, Caz ve Chill-Out'u kapsayan bir müzik türü.
6. Basit ve hareketli bir solo piyano Blues formu.
7. Hollanda'da her sene gerçekleştirilen caz festivalinin ismi. ----Jazz Festival
8. Kuş Bilimi - İngilizcesi.
10. İsviçre doğumlu bu dışavurumcu ressamın yapıtlarında müzik ve armoni kimi zaman oldukça fazla hissedilebilir.---Klee

Yukarıdan Aşağıya:

1. 1982 doğumlu Çin'li virtüöz piyanist.
2. Bu müzisyen Dizzy Gillespie'nin yardımıyla Küba'dan Amerika'ya kaçmıştı, yıllar sonra hayatını anlatan bir filmde kendisini Andy Garcia canladırmıştır.
3. Temmuz Ayı'nda Açık Hava Tiyatrosu'nda...Tıp'da Sherlock Holmes.
6. Gürcistan'lı bu piyanist çok küçük yaşta Chick Corea ile yaptığı düet ile dünya çapında ünlü oldu. ----Gochiashvili
9. Bir nota.

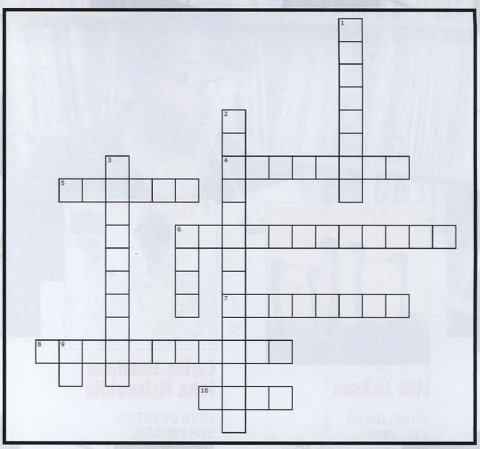

Bu sayıdaki bulmacayı doğru yanıtlayanlar CD kazanıyor!

İsim, adres ve telefon numaralarınızı e-mail'lerinizi unutmayın!

(locan@nardisjazz.com)
Nardis Jazz Club,
Galata Kulesi Sokak
No. 8 Beyoğlu/İstanbul

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız bizden CD kazanmışlardır.

Serkan Yılmaz - Bostancı, İstanbul
Mine Darende - Üsküdar, İstanbul

GEÇEN SAYININ DOĞRU CEVAPLARI

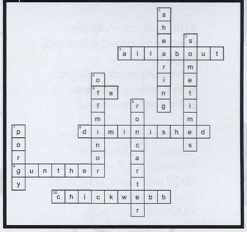

Özgen Özman
ozgenozman@yahoo.com

ÇAZGIR

extremeaudio®

"Müzik ve ev sinema sistemleri"

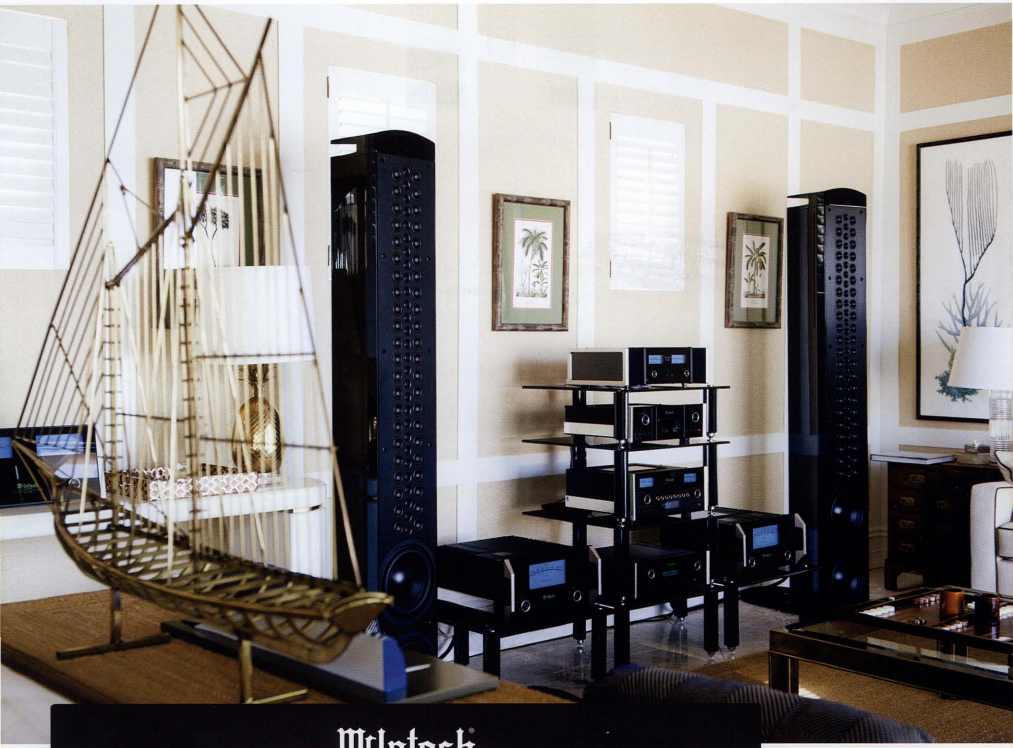

McIntosh®

LEGENDARY PERFORMANCE™

1949'dan bu yana dünyanın en iyisi!

Türkiye Genel Distribütörü

www.extreme-audio.com

444 3 760

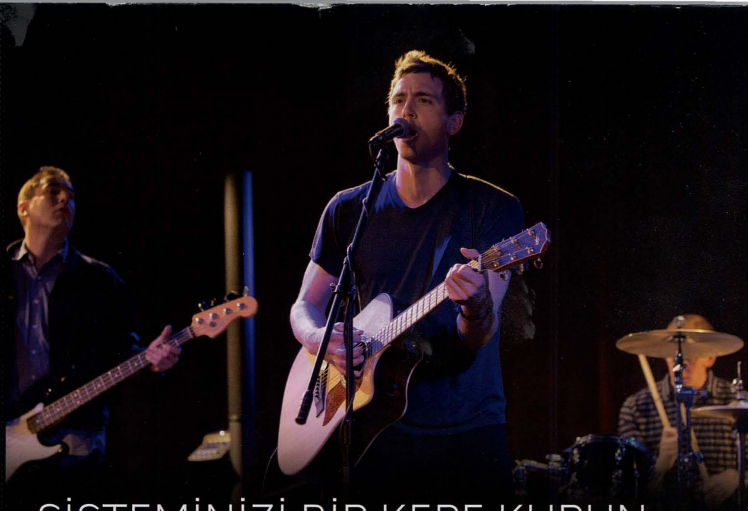

SİSTEMİNİZİ BİR KERE KURUN. SONRASINI UNUTUN.

YENİ **BOSE® L1® MODEL 1S SİSTEM**

Yeni L1® Model 1S sistemimiz L1® ailesinin PA ve monitörleri **tek bir taşınabilir sistemde** birleştiren son üyesidir. Müzik grubunun arkasına yerleştirilen sadece iki sistemle bile bulunduğu mekanı net ve eşit dağılan ses ile doldurur ve sahnedeki ve izleyiciler arasındaki ses miksajını kontrol eder. Tescilli 12-hoparlörlü Bose® çizgi dizilimli tasarımı sayesinde **180 derece net ve eşit dağılan ses** üreterek izleyicilerin duyduğunu duymanızı sağlar. Ayrıca, hoparlör standı olmadığı ve daha az bağlantı gerektirdiği için, **kurulum ve toplanması için daha az zaman harcarsınız** — ve mükemmel bir performans için size daha fazla zaman kalır.

Bose® L1® sistemleri hakkında daha fazla bilgi için
info@modern.com.tr adresine mail atın veya
(0212) 385 4747 numaralı telefondan bize ulaşın

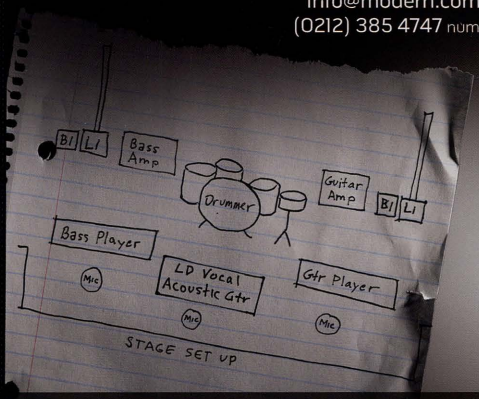

L1® Model 1S
B1 bas modülü ile

ModernElektronik
Nispetiye Mah. Aydın Sok. No: 101. Levent İSTANBUL
T (0212) 385 47 47 www.modern.com.tr/bose

BOSE®
Better sound through research®